

လှိုင်စာပေ

ပါးလိခင်ခင်
ချစ်ငွေ့လွင်ပြင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်လှိုင် (မြ ၀၁၈၅၄)
အမှတ် ၅၃၃၊ အင်းတော်လမ်း
၆၄ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန် (၂)
ဘဂ္ဂလီ၊ သစ်တောင်ပိုင်း။

ပါးလိမ်ခင်ခင်
ချစ်ငွေ့လွင်ပြင်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်လှိုင်
လှိုင်စာပေ
၁၉၆ (ပ) ထပ်၊ လမ်း ၄၀
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၉၆/၂၀၀၄ (၄)
 အဖိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၇/၂၀၀၄ (၆)
 မျက်နှာရုံးပန်းချီ - ကိုမြတ်သူရ
 ကွန်ပျူတာစာစီ - Asia Glory
 ပထမအကြိမ်
 စက်တင်ဘာလ
 ၁၇ ရက် (၅၀၀)
 တန်ဖိုး (၂၃၀) ကျပ်

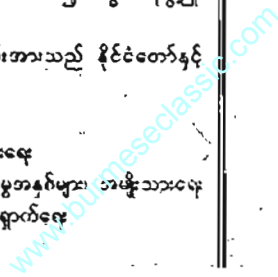
ဒို့တာဝန်အခမဲ့သုံးပါး
 ပြည်ထောင်စု ပျို့ကွဲနေ
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပျို့ကွဲနေ
 အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲနေ
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား
 ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်
 ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ
 နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်း ပြည်ပ စာဖတ်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
 • နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
 • အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
 • ဒိုင်မောသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 • ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော
 နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
 • စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 • ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 • ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းစာနီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 • နိုင်ငံရေးစီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
 • တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိစ္စပြင်ပေးရေး
 • အမျိုးဂုဏ် ထိတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး
 လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 • မျိုးချစ်မိတ်ဖက် ချစ်သန့်ထက်မြက်ရေး

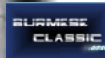

ပါးလှောင်ခင်

ချစ်ငွေလွင်ပြင်

အပိုင်း (၁)

'ဘာပြောတယ် ခွန်း၊ မင်းက မေနှောင်းကို လက်ထပ်
ယူမယ် ဟုတ်လား'

ဦးသက်ပိုင်၏ အသံက မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်
တာကြောင့် သူမော့၍ ခပ်စောင်းတင်းပင်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
တကယ်ဆို ဦးဦးဖေဖေသည် သူ့ကိုမှိုက်ကွင်းထဲမှလွဲ၍
တစ်ခါမှ ဤကဲ့သို့ မာကျောကျောမပြောဖူးပါ။

'ဟုတ်တယ် ဦးဖေ၊ ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ'

သူ့အသံက ပြတ်ပြတ်သားသား သေသေချာချာ။

'မင်းရွေးနေလား၊ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးက ငါနဲ့
မေနှောင်းနဲ့ကို လက်ထပ်တော့မယ့်သူတွေအဖြစ် အားလုံးထည့်
ရေးထားပြီးပြီ၊ စေ့စပ်ထားတာလဲ လူသိရှင်ကြားပဲ၊ မကြာခင်
မှာ ...

'စေ့စပ်ထားတာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အချိန်
မရွေးဖျက်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ ဦးဖေပဲ ကျွန်တော့်ကို သားအရင်း

တစ်ယောက်လိုချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ အခု ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကို
တောင် မပေးနိုင်ဘူးလား'

'တောက် ... မင်းကွာ'

ဦးသက်ပိုင် ထိုင်ခုံပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ချစ်
လှစွာသော မွေးစားသား၊ သူတင်ထားသော မင်းသားက ယခု
သူ့ရဲ့ဖုန်းလောင်းကို တောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူက ထိုင်၍
စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်သည်။

'စဉ်းစားပါ ဦးဖေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီတစ်ခေါ်၍
ဘားအံဘက်မှာ သွားရိုက်တဲ့ကားပြီးရင် မေနှောင်းကို လက်ထပ်
ချင်တယ်'

'တောက် ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းနဲ့ မေနှောင်း
နဲ့က လူ့ဘဝရအောင် မေနှောင်းက မင်းကိုယူမှာမို့လို့လား'

'ဟား ဦးဖေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်သေးတာကိုး၊
ယူလား၊ မယူဘူးလား၊ မေနှောင်းကို ဘေးမေးကြရအောင်လေ၊
ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ မေနှောင်းရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ ယူကြတာ
ပေါ့'

www.burmeseclassic.com

ဟင်

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောချလိုက်သော ခွန်းရဲ့စကားကြောင့် ဦးသက်ပိုင် တွန့်သွားရသည်။

ဟား - လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူက စီးကရက်တစ်လိပ်လုံးကို ကုန်အောင်သောက်ပြီးတော့မှ

‘ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့ မေနှောင်းရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို တွေ့တာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကတိတစ်ခုထားချင်တယ် ဦးဖေ မေနှောင်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဖေ ဘယ်သူ့ကိုပဲရွေးရွေး၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ကြည်ဖြူစွာ နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း မကန့်ကွက်ရဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ’

ခွန်းစကားကြောင့် ဦးသက်ပိုင် တွေဝေစွာ စဉ်းစားသွားသည်။ ခွန်းဟာ ယခုပြောပုံအရဆိုလျှင် တကယ်ကို သူနိုင်တော့မည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မေနှောင်းအပေါ်မှာ ထား

ရို့တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေရယ်၊ လက်ကျန်သံလောဇဉ်တွေရယ် ကိုပဲ အားကိုးရမှာ ဖြစ်သည်။

‘အေးလေ၊ ကောင်းပြီ ငါတို့သွားကြတာပေါ့’
သူ့ဒေါ်လေး အိမ်တွင်နေသော မေနှောင်းကိုဖုန်းဆက်၍ တစ်နေရာတွင် ချိန်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လာမည်ဆို၍ မေနှောင်းက အံ့ဩထိတ်လန့်နေဟန်တူသည်။

‘ငါတို့ သွားစို့’

‘ဦးဖေ၊ မေနှောင်းကို ထိတ်လန့်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နဲ့မေနှောင်းက ဦးဖေ တင်ပေးထားတဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးပါ။’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ငါတင်ထားတဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ငါ့ကို ပြန်ခြောက်နေလို့ပေါ့’

ဦးသက်ပိုင်က မကျေမနပ်နှင့် ပြောလိုက်တော့သည်။ သူက ဒါရိုက်တာ၊ ဒီကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးကို မင်းသားနှင့်မင်းသမီးအဖြစ် ထင်ထားသည်။ ဟိုးအရင်က တော့တွဲနှင့် တွေ့နေရခဲ့ပေမယ့် လုပ်ငန်းကိစ္စဟုထင်ကာ မှီလိုမထင်ခဲ့။

www.burmeseclassic.com

ယခုတော့ . . . .

'ဦးမေ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်'
'မင်းသဘောပဲ'

သူတို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီးစီ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာကြသည်။ သူတို့၏ဦးတည်ရာကား မေနှောင်းနှင့် ချိန်းထားရာ ဟိုတယ်တစ်ခုဆီသို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရောက် သွားတော့ မေနှောင်း၏ ကားကလေးက ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးသက်ပိုင်မှာ ကားကိုရပ်၍ ဘာကိုမှန်းမသိ စိုးရွံ့ လာသည်။ သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးပါ။

ခွန်းကတော့ သွက်လက်စွာဖြင့် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွား သည်။ သူက အနောက်မှ ဖြည်းလေးစွာ လိုက်ပါလာရသည်။

သူရောက်သွားတော့ ခွန်းနှင့်မေနှောင်းက ရွှင်ပျစွာ စကားပြောလို့နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူကို မေနှောင်းက အပြုံးလေးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။
'ဆရာနဲ့ ခွန်းနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးလာမယ်ဆိုလို့ နှောင်းက

အံ့ဩနေတာ၊ ဘာတွေများ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ရိုက်ကွင်း ကိစ္စပဲလား၊ နှောင်းဖြင့်သွားဖို့တောင် ပြင်ပြီးပြီ'

'ရိုက်ကွင်းကိစ္စပြောချင်မှတော့ ဒီကိုတောင် မချိန်းဘူး ကွ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိစ္စကွ၊ မင်းကို ခွန်း မပြောဘူးလား'

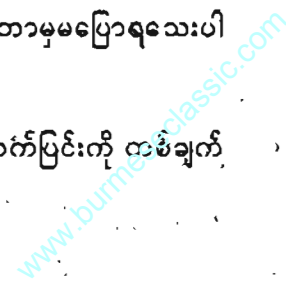
သူက လေသံမာမာဖြင့်ပြောတော့ မေနှောင်းမျက်နှာ လေး ငယ်သွားသည်။

'မပြောဘူး၊ ဆရာလာမှ ပြောလိမ့်မယ်ဆိုပြီး နှောင်းနဲ့ ရယ်စရာတွေ ပြောနေတာပါ ဆရာ'

မေနှောင်းက သူ့ကိုအယူခံဝင်သလို မျက်နှာငယ်လေး နှင့် ပြောလိုက်မှ သူ့မျက်နှာကြောကို နည်းနည်းလျှော့လိုက် သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောရသေးပါ သူ့ ဦးမေ'

ခွန်းက ဝင်ပြောသည်။ သူက သက်ပြင်းကို ကပ်ချက် ချ၍

'အေးပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါကပဲ လူစိုက်လုပ်ပြီး ပြောရတော့မှာပေါ့'

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့ကတော့ 'နုနယ် လှပသော မေနှောင်း၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်၍ စကားစ လိုက်သည်။

အခု ငါပြောမယ့်စကားကို သေချာစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပါ မေနှောင်း။ နင့်ကိုငါ လက်ထပ်ဖို့ တမ်းလှမ်းထားတာ အားလုံး အသိပဲ။ အခု ခွန်းက နင်နဲ့လက်ထပ်ချင်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုပြောတယ် အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ငါနားမလည်လို့ ငါ့ကိုရှင်းပြစမ်း ပါဦး'

သူ့စကားကြောင့် မေနှောင်း၏မျက်နှာလေးက ရဲ့ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ဦးဖေ ဒါပြေရှင်းချက်တွေ ဘာတွေမလိုဘူးလို့ ကျွန် တော်ထင်တယ်၊ အခုဟာက ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဖေ ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မှာလဲလို့ မေးလိုက်ရင် ရှင်းရှင်းလေးပဲ'

'မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ့မှာ ဒီလောက်တော့ မေး ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ကွ'

သူ့စကားကြောင့် ခွန်းငြိမ်သွားသည်။ မေနှောင်းက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ သူ့ကို အသနားခံသလို မျက်ဝန်းမျိုးတွေနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

'ဒီလိုပါ ဆရာ၊ နှောင်းနဲ့ခွန်းက လူငယ်တို့သဘာဝ မေတ္တာမျှနေကြပါတယ်၊ ဒုလိဖြစ်တာ ဆရာ့ကိုလည်း အားနာ ပါတယ်၊ ခွန်းကိုလည်း သနားပါတယ်၊ တကယ်တော့ နှောင်း မကောင်းတာပါ ဆရာ၊ ဆရာက နှောင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဆရာ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ဆရာသဘောပါပဲ တကယ်တော့ နှောင်း မကောင်းတာပါ'

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောနေသော နှောင်းကို သူ သနားသွားသည်။ သို့သော်

'ဟ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့ဘက်ကိုရော ထည့် ခတွက်တော့ဘူး မင်း ခွန်းနဲ့ မေတ္တာမျှနေတယ်ဆိုရင် အစက

တည်းက ငါမင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတာကို မင်းငြင်းပေါ့၊
ဘာလို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သေးလဲ'

'အဲဒီတုန်းက ခွန်းနဲ့ နှောင်း မကြိုက်ကြသေးပါဘူး။
အဲဒါကြောင့် ဆရာ့ကို စားနာလွန်းလို့ ဆရာ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်
အတိုင်း နာခံမယ်လို့ နှောင်းပြောနေတာပါ။ နှောင်းကို ခွင့်လွှတ်
ပါရှင်'

'ဟင်း'

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ငြိမ်သက်သွားရပြန်
သည်။ ခွန်းကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောချေ။

'အေး ပြီးတာပဲ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်
ချက်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား မေနှောင်း'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ'

သူက ခွန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍

'ခွန်းကြားတယ်နော်'

ခွန်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

'မင်းသဘောတူတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အေး ငါ့အခု အဲဒီကိစ္စကို မပြောသေးဘူး။ စဉ်းစားဦး
မယ်။ ဒီကစ်ခေါက် ဘားအံမှာ ဗီဒီယိုသွားရိုက်တဲ့ကိစ္စ ပြီးပြတ်
လို့ ပြန်လာမှပြောမယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားမှာ
မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးရော၊ ငါရောပါတယ်။ ငါ့အခုချိန်မှာ
ကစ်ခုခု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဝီဒီယိုရိုက်တဲ့ကိစ္စ
အဆင်မပြေဖြစ်မှာစိုးတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ...'

ဦးသက်ပိုင်က နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာပီသစွာ ပြော
လိုက်သည်။ အဲဒီတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းညိတ်
ရသည်။

'ကဲ ငါသွားမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဦးဖေ ကျွန်တော် ခဏနေခဲ့မယ်နော်၊ ဒီနေ့လည်း
အားရိုက်မရှိဘူးဆိုတော့'

'မင်းသဘောပဲ'

ဦးသက်ပိုင်က နှစ်ယောက်လုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

အချစ်ရေးတွင် ကံမကောင်းသောသူသည် ဒီတစ်ခေါက်လည်း
ရှုံးနိမ့်ရပြန်ပြီဆိုတာ သူ့သိလိုက်ရ၏။

x x x x x x x x x x

ဆိုးရွားလှသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပေါ်တော့
မည်။ ဒီလိုဖြစ်တော့မည်ဆိုတာကို မေနှောင်း မျက်စိနှစ်လုံး
ဖွင့်လိုက်ကတည်းကကို ခံစားသိရှိရသည်။

တကယ်တော့ ဒီခံစားချက်မျိုးကို ဘားအံမြို့ကလေး
ထဲသို့ ခြေချမိသည့်နေ့ကတည်းက သူ့ရင်မှာ ခိုတွယ်နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဘားအံသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီး ဒီရက်
အတွင်း မေနှောင်းစိတ်တွေ လေးသထက်လေးလာသည်။
ဘားအံမြို့ နောက်ခံရွှေခင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေက ပြီး
တော့မည်။

မေနှောင်းက ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ထိတ်လန့်နေသော

ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ရပ်များ ခုအချိန်ထိဖြစ်ပေါ်မလာသေးချေ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ သူကတော့ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေဆဲ။

တယ်လောက်အထိတောင်လည်းဆိုတော့ မထင်မှတ်
သည့် အသံလေးတစ်သံ သို့မဟုတ် လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုကို
ကြားရရှိမှုနှင့်ကို တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိသည်အဖြစ်။

အခုလည်း တည်းခိုရန် အပြတ်ငှားထားသော အိမ်
ကြီး၏ အလုံပိတ်ထားသော ဧည့်ခန်းမတွင်ထိုင်ကာ ကြက်သီး
ထနေမိသည်။

‘မေနှောင်း၊ အိပ်လို့မရဘူးလား’

အိပ်ခန်းထဲမှ အိပ်ချင်မှူးတူးပုံနှင့်ထွက်လာသော ခွန်း
ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းဆတ်မြလိုက်သည်။ ခွန်းက မေနှောင်း
နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲဟင်’

‘ခုနစ်နာရီလောက် ရှိဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွန်းတစ်နာ
ရီလောက်အိပ်လို့ရသေးတယ်၊ အားရှိသွားအောင် ဖြန်အိပ်
လိုက်ပါလား။ အချိန်တန်တော့ နှောင်းနိုးမှာပေါ့’

ခွန်းက ခေါင်းခါပြသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘာစကား
မှ ထပ်မပြောဖြစ်ကြပေ။

ဆောင်းဦးပေါက်ရောက်ပြီမို့ ဘားအံမြို့လေးသည်
တောငွေ့တောင်စွယ်တို့ဖြင့် တည်ရှိပြီး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းကာ
ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကလေးကိုဖြစ်နေသည်။

ရောက်စကတည်းက တစ်ညသာ ခရီးပန်းလာ၍ နှစ်
နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်ပြီး တျန်တဲ့ရက်တွေ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မ
ပျော်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကို စိတ်ပျက်ပွယ်ရာကောင်းသည်။

ခွန်းနှင့်အတူ ခရီးသွားရလျှင် ပျော်စရာကောင်းမှာဟု
မေနှောင်းတွေးခဲ့သော်လည်း ယခုဘာကြောင့် မပျော်ရွှင်
ရပါသနည်း။

နောက်ဆုံးတော့ အရက်ဦး၏မိန့်ပျူဖျူအလင်းတန်းများ
က ပိတ်ထားသော တရုတ်ကပ်မှန်များကြားမှ အခန်းထဲသို့ ထိုး
ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲရှိ ပရိဘောဂများကို နေအရိပ်တွင် ငြိမ်
ရလာသည်။

‘နှောင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ’

လှိုင်စာပေ

‘ဝီလီပါပဲ’ ခွန်းရယ်၊ ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဒီမြို့ကို
ရောက်ကတည်းက နှောင်းစိတ်တွေ လေးလံနေတယ်’

‘နှောင်း စိတ်ထင်လို့နေမှာပါ’

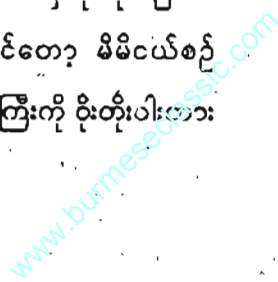
ခွန်းက မေနှောင်းကို ဖြေဖြေဖျောက်ဖျောက် ပြော
လေသည်။ မေနှောင်းက အခန်းထဲကိုသာ ငေးကြည့်နေမိတော့
သည်။

အခန်းနံရံ၏ တစ်ဖက်တွင် ကပ်မီထားသည်မှာ ဖောင်း
ကြွ ကနုတ်ပန်းများ ထွင်းထားသည့် ဧရာမ မဟော်ဂနီ အဝတ်
ဗီရိုကြီး။

ဤဗီရိုကြီး၏ထူထည်က တံခါးပေါက်နားတွင် ချထား
သော စားပွဲလေးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

ဝီလီမြင်ကွင်းတွေက မေနှောင်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ခြောက်
ခြားစေသည်။ သည်လိုမြင်ကွင်းတွေကိုမြင်တော့ မိမိငယ်စဉ်
အဝက နေထိုင်ခဲ့သော ညည်းသိုးသိုးအိမ်တိုကြီးကို ဝိုးတိုးပါးထား
သတိရစေသည်။

လှိုင်စာပေ

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာတွင် ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို တွေးမိတိုင်း မိမိဘဝ၏ မပြည့်စုံမှုများကို သတိရမိတော့သည်။

ဤမပြည့်စုံမှုများက ဦးသက်ပိုင်ကြောင့် ဖျောက်ကွယ်ခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

'ဆရာတော့ နှောင်းတို့ကို အတော်စိတ်ဆိုးမှာပဲနော်'

'ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့ နှောင်းရယ်'

ဗွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွက်၍ နှောင်း၏လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဗွန်း၏လက်ဖဝါးတွေက ကြမ်းထောင့်နေသည်။ ယခုရိုက်နေသည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းများကလည်း အကြမ်းပတမ်း စွန့်စားခန်းတွေ များလွန်းသဖြင့် သူ့လက်တွေ ကြမ်းနေခြင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

မေနှောင်းသည် ဗွန်းကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကြည်တွေ အိုင်ထွန်းလာရသည်။ သူ့ဆံပင်ကောက်ကွေးကွေးလေးတွေတပွယောင်းပြီး လှိုင်းထကာ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေလေသည်။

နေစားထားသဖြင့် ညိုမောင်းနေသော သူ့ပါးပြင်ချောချောမွတ်မွတ်က ရဲနေကာ သွေးရောင်လွမ်းနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ထက်ပင် ပိုပြီး နုပျိုချောမောနေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်မိကြသည်။

'ဘယ်တော့လဲဟင်'

၁၆

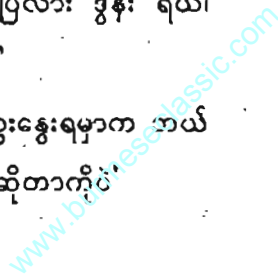
ပထမဆုံး ဒွန်းကစတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ နှောင်းက ဒွန်းကို နားမလည်သလိုကြည့်လိုက်ရင်း

'ဘာကိုလဲ'

'နှောင်းနဲ့ဒွန်းဘယ်တော့ လက်ထပ်ယူကြမလဲလို့ မေးတာ'

'ဒွန်း သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ဒွန်း ရယ်၊ စဉ်းစားပါဦး။ ဆရာကလည်း ရှိသေးတယ်'

'သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒွန်းတို့ ဆွေးနွေးရမှာက ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲနဲ့ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာကိုပဲ'

ရုတ်တရက် နှောင်း တွေဝေသွားရပြန်သည်။

‘နှောင်း ဖြေလေ’

‘အင်း အခုချက်ချင်းကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါ
တယ်ကွယ်’

မိမိအသံတွင် စိုးရိမ်သောကတွေ စွက်နေတာ
မေနှောင်းသိသည်။

‘နှောင်းက ဘာကိုများ ပူပန်နေရတာလဲဟင်’

‘အားလုံးကိုပဲပေါ့’

‘အခုချိန်ထိ ဒွန်းဘာမှမဖြစ်တာ နှောင်းရယ်၊ အခိပွယ်
မရှိတာတွေအတွက် စိတ်အပင်ပန်းမခံနေစမ်းပါနဲ့’

နှောင်းက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွခါပြလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နောက်ထပ် တစ်ခန်းနှစ်ခန်း ရိုက်ပြီး
ရင် ပြီးပြီ၊ အဲဒါဆို ဒွန်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး လက်ထပ်
ကြမယ်လေ၊ ဦးဖေ ဘာပဲပြောပြော သူ့ဘာပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်
ဒွန်းလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး’

‘ဒွန်းရယ်’

အားတက်သရော ပြောနေသော ဒွန်းကိုသာ မေနှောင်း
ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ဘာမှတော့ မပြောမိချေ၊ ထိုစဉ်

‘ဟေး မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်ကြလေ၊ ငါတို့ ဒီတစ်ခန်း

ရိုက်ဖို့ကို တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူးကွ’

အသံကြားရာအိသို့ မေနှောင်းကသွားကြည့်လိုက်တော့

မိဒီယိုကင်မရာနားတွင် ရပ်နေသော ဦးသက်ပိုင်ကို တွေ့ရသည်။

ဒွန်းနှင့်နှောင်းတို့၏ဆရာ။ ဒွန်း၏မွေးစားဖေဖေဖြစ်သည်။

ရှုပ်အကျီအဖြူရောင်ကို လက်မောင်းပေါ် ပင့်တင်ထား

ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပုံစံက လူငယ်လေး

တစ်ယောက်လိုပင်။ ဖိနပ်ကလည်း ခပ်စုတ်စုတ် ကတ္တီပါတစ်ရံ

ဆိုသာ စီးထားသည်။

ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်နှင့်ပင်မတူဘဲ အလုပ်ကြမ်း

ဆေးနှင့်တူနေသည်။ သူက အလုပ်ဆိုလျှင်တော့ အင်တိုက်

အားတိုက် လုပ်တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးသက်ပိုင်က မေနှောင်းရပ်နေရာ ပြတင်း

ပေါက်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏမျှ အကြည့်ချင်း ဆုံးပြီးနောက်

‘မင်းသမီးကရော ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ နောက်ရိုက် မယ့်တစ်ကပ်အတွက် မိတ်ကပ်လိမ်း၊ အဝတ်အစားလဲပြီး အသင့် ပြင်ထားလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’

မေနှောင်းတို့ နောက်ထပ်မကြည့်တော့ဘဲ လုပ်စရာရှိ သည်များကို အဆက်မပြတ် ဆတ်လုပ်နေလေတော့သည်။

ဥန်းကအဝတ်လဲနေရာမှ ပြန်ထွက်လာတော့ နှောင်းက ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဥန်းရောက်လာတာ ကို မေနှောင်း မသိလိုက်ချေ။

ဥန်းက နှောင်းမသိအောင် အသာလေး ရပ်ကြည့်နေမိ သည်။ သူ့ရဲ့နှောင်းဟာ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူပေမယ့် အင်မတန် မှကို နုဖပ်ကာလှပနေသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ ဖြူညနေသော အသားအရည်၊ အရောင်ရွန်းလဲနေသော မျက်လုံးရွဲကြီးထွေး

နီညိုရောင်ဆံကေသာက ပန်းမထိတထိလေးနှင့် ပြောဝှံစင်း လှပ နေသည်။

သို့သော် နှောင်းကို သူချစ်တာ အပေါ်ယံအလှအပ ကြောင့်သာမဟုတ်။ သည့်ထက်ကို ပိုလေးနက်သည်။ နှောင်းက သွက်သွက်လေးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှို့ဝှက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေနှင့်မာနလည်းရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှု လည်းရှိသည်။ သူ နှောင်းကိုကြည့်နေရင်းမှ အနောက်ကနေ ခပ်ဖွဖွ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

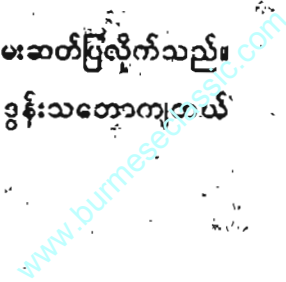
‘ဟင်’

‘လန့်သွားလား နှောင်းရဲ့’

‘ဥန်း၊ သိပ်မကဲနဲ့နော်၊ ဟိုမှာ ဆရာရှိတယ်၊ ဝါနဲ့ နေပါ ဦး၊ ဥန်းကို နှောင်းမေးစရာရှိသေးတယ်’

သူက မေးဆိုသည့်သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြီလိုက်သည်။

‘ဟို မော်ဒယ်လိပ်လေးတွေကို ဥန်းသဘောကျတယ် လို့ နှောင်းကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်နော်’

'အင်းလေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ သဘောကျတာ ချစ်တာမှ
မဟုတ်တာ'

'နှောင်းတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ'

'ဘာကိုလဲ'

'အားလုံးကိုပေါ့၊ ခွန်းနဲ့ ခွဲရမှာကိုရော'

'ဟာ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားမှာ'

သူက နှောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ နှာခေါင်းလေးကို
လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ သူက နှောင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်၍

'နှောင်း၊ ဒီအပေါ်မှာပဲ နေခဲ့နော်၊ နှောင်းအခန်းမပါဘူး
မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက်ပဲစောင့်၊ အားလုံးပြီး
သွားမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ခွန်းတို့ ဘားအံ့ဈေးကြီးကို သွားမယ်
လေ၊ နှောင်းပဲ ဣရင်ဝတ်စုံလို့ချင်တယ်ဆို'

နှောင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် နှောင်းက ခွန်းအနားမှာပဲ ရှိနေချင်တာ
သိရဲ့လား'

'အင်း၊ အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နှောင်းနဲ့ဦးဖေ
နဲ့ကို အတူတူတွဲမြင်နေရရင် ခွန်းအလုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်နိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး'

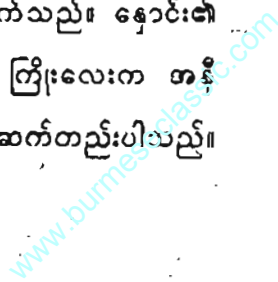
'ဖြစ်ရမယ်'

အူတိုတတ်သော ခွန်းကို နှောင်းက မျက်စောင်းတစ်
ချက် ထိုးလိုက်သည်။ စကားဆုံးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်
မောမိကြသည်။ ပြီးတော့ ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခွန်းက ရိုက်ကွင်းသို့သွားရန် အသင့်ဖြစ်နေ၍ ထိုင်
ရာမှထလိုက်သည်။ နှောင်းက သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ကုတ်
အင်္ကျီထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

'ခွန်း'

ခွန်းက နှောင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှောင်း၏
လက်ထဲတွင် ဆွဲကြိုးငယ်လေးတစ်ခု၊ ကြိုးလေးက အနီ
ရောင်ဖြစ်ပြီး လော့ကတ်ကလေးက တစ်ဆက်တည်းပါသည်။
ကျောက်စိမ်းအသည်းပုံလေးဖြစ်သည်။

'ခွန်း ဒါလေး ဆွဲထားစေချင်တယ်'

ခွန်းက နှောင်းကို ခပ်ငေးငေးလေးတစ်ချက် ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် နှောင်းရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်သည်။ နှောင်းက သူ့ရဲ့လည်တိုင်တွင် ဆွဲကြိုးလေးဆွဲပေးလိုက်သည်။

'နှောင်းကို အရမ်းချစ်တယ်'

'အဲဒါကြောင့် နှောင်းလဲချစ်ရတာပေါ့'

ခွန်းက မတ်တပ်ရပ်၍ တံခါးဝဆီသို့သွားပြီး သမင် လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ နှောင်းက အားပေးအပြုံး လေးပြုံးပြလိုက်သည်။

မကြာခင်ဖြစ်တော့မည့် ကံကြမ္မာကိုတော့ ခွန်းရော နှောင်းပါ မသိကြရှာပေ။

x x x x x x x

သူတို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ငှားထားသော အိမ်ကြီး၏ မှိုနံ့ဖျား ချေ့ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့် မျက်စိတွေ

ကျိန်း စပ်သွားသည်။ တောင်တွေကြားထဲတွင်ရှိသော မြို့လေး ၏ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ကလည်း စူးရှလွန်းပါသည်။

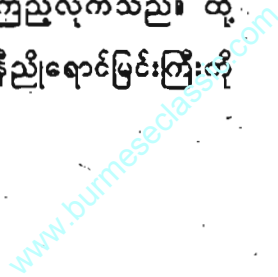
တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်နေသဖြင့် ဆောင်းတွင်းကြီး တောင် နေရောင်ခြည်များက ပိုပြီး ပူနွေးသည်။ အခုဆို နံနက် ခင်း ကိုးနာရီပဲရှိသေးသည်။

ခွန်းက ညကတည်းက ကိုယ်ရိုက်ရမည့် ရိုက်ကွက်ကို ကြိုတင်မေးထားသဖြင့် သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလောင်းဆီ သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

'ကဲ ကြိုက်တဲ့ကောင်သာရွေး၊ အားလုံးကတော့ ထူးမ ခြားနားပါပဲ'

မြင်းထိန်းက မြင်းတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် သည်။ ခွန်းက မြင်းတွေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အားလုံးထဲမှ အတောင့်ဆုံး နီညိုရောင်မြင်းကြီးကို ညွှန်ပြကာ

'ဒီကောင်ကြီးပဲ စီးမယ်'

မြင်းထိန်းက မြင်းကြီးပေါ်သို့ ကုန်းနိုးပစ်တင်လိုက်သည်။

‘သတိထားနော်၊ ဒီကောင်ကြီးက မလွယ်ဘူး’

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းကြီးကိုဆွဲပြီး လမ်းမပေါ်အစွန်းထွက် စီးမိုးနေသည့် အငူစွန်းရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းမှာ အတော်လေးမြင့်၍ အားစိုက်တက်ခဲ့ရသဖြင့် အသက်အောင့်ထားသလို အသက်ရှူမဝဖြစ်လာသည်။

ဘုရား ဘုရား ၊ ဒီလောက်မြင့်လိမ့်မယ်ဟု သူ့အစကမထင်ခဲ့ပါ။

‘အပေါ်မှာဖြစ်ရဲ့လား’

သူ့အား နည်းနည်းနိမ့်သော တောင်ကုန်းပေါ်မှ မော့ကြည့်ပြီး အော်နေသော ဦးသက်ပိုင်ကိုမြင်နေရသည်။ သူ့ရှစ်နှစ်သားကတည်းက အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်မျိုး စောင့်ရှောက်ခဲ့သောသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသလိုဖြစ်သည်။ သူ့တကယ်ရှိသည့် အသက်လေးဆယ်ထက်ပင် ပိုပြီး ရင့်ရော်နေသလားဟုပင် ထင်မိသည်။

‘အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြောပါ’

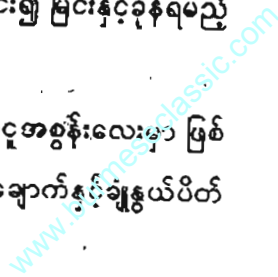
‘နောက်ခံကောင်းကင် အရောင်နည်းနည်းပြောင်းအောင် စောင့်နေတာ၊ မင်းခုန်နိုင်တာ သေချာပါတယ်နော်’

ဦးသက်ပိုင်က စကားပြောအော်လံကို နှုတ်ခမ်းဝတွင် တေ့ပြီးအော်သည်။

‘ရပါတယ်’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ သူ၏ပြင်ပအသွင်အပြင်က ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော စိုးထိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်စက်မှ ဖော်ပြခြင်းမပြု။ သူကမျက်လုံးကိုမှေးစင်း၍ မြင်းနှင့်ခုန်ရမည့် အကွာအဝေးကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။

မိမိရှိနေသည်က တောင်ကုန်းအငူအစွန်းလေးမှာ ဖြစ်သည်။ အောက်တွင် ခန့်မှန်း၍မရသော ချောက်နှင့်ချုံနွယ်ပိတ်

ပေါက်ခွက် ထူထပ်နေသည်။ တစ်ဖက်မှာက တောင်ခါးပြတ်တစ်
ခု နှင့် လွင်ပြင်။

ပေအစိတ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကွာဝေးပေလိမ့်
မည်။ အရှိုန်နှင့် စီးလာသောမြင်းဖြင့် ခုန်လျှင်တော့ကိစ္စမရှိ။
သူ့မှာက အရှိုန်ယူရလောက်အောင် နေရာမရှိချေ။ ယခု မြင်း
ခြေလေးချောင်းစုံရပ်နေသည့် မြင်းဖြင့် ခုန်ကျော်ရမည့်အနေ
အထားဖြစ်သည်။

‘ငါ မင်းကို အချက်ပေးတဲ့အထိ စောင့်နော်၊ နောက်ပြီး
ကြည့်လို့ကောင်းအောင်လည်း ခုန်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ခွန်းက ခေါင်းညိတ်၍ အော်လိုက်သည်။ သူက တုန်
လှုပ်နေမှုကို ကြိုးစား၍ ဟန်ဆောင်ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်လိုက်
သည်။ သူ့ရှိရာသို့ မော့ကြည့်နေသော မျက်နှာများကိုမြင်ရသည်။

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများသည် ရုပ်ရှင်စရိုက်ကတည်းက
ခွန်းနှင့် သူ၏မွေးစားအဖေ ဦးသက်ပိုင်တို့ကြားရှိ တင်းမာမှုများ
ကို ရိပ်မိသိရှိကြသည်။

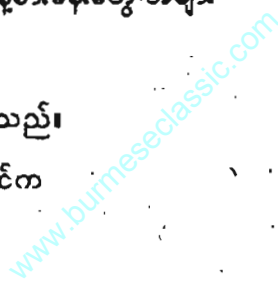
ဘာကြောင့် ဒီလိုတင်းမာနေရသလဲဆိုတာ အားလုံး
သိကြသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သံတင်းစာတွေ၊ ဂျာ
နယ်တွေကို ဖုံးဖိထားလို့မှမရတာ။

ထိုသတင်းများတွင် မေနှောင်းနှင့်ဦးသက်ပိုင်တို့၏
မင်္ဂလာသတင်းကို တီးတိုးပြောဆိုကြပြီး ဖိတ်စာရိုက်သည့်အဆင့်
သို့ပင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ မေနှောင်း
နှင့် သူတို့နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချို့ကဆိုလျှင် ဦးသက်ပိုင်သည် ခွန်းကို လက်စား
ချေနိုင်ရန်အတွက် အန္တရာယ်များသော စွန့်စားခန်းများတွင်
သရုပ်ဆောင်ခိုင်းဖို့ငှားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ကြသည်။

သို့သော် အမှန်မှာမူ ဒီကားရိုက်မည်ဆိုကတည်းက
‘ဒီကားက နာမည်ကြီးမယ်ကား၊ စွန့်စားခန်းတွေ အများ
ကြီးပါမှာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသုံးပါ ဦးဖေ’

ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော် အဲဒီတုန်းက ဦးသက်ပိုင်က

'ငါ မင်းကို မသုံးချင်ဘူး ဒွန်း၊ အပြင်မှာသတင်းတွေက အမျိုးမျိုး ထွက်နေတာ၊ ပြီးတော့ အန္တရာယ်လည်းများတယ်၊ ငါ့ သားအတွက် တခြားကားစီစဉ်ပေးပါကွာ'

ဟု ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ဦးသက်ပိုင်နှင့် ဒွန်းအကြား မည်သူ့မျှ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိသော သားအဖမေတ္တာတရားရှိလေသည်။ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး တန်ဖိုးထားလေးစားမှုမှာ ဒွန်းကို မွေးစားထားသော ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက စတင်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးသက်ပိုင်က သူ့ကိုသားအရင်းတစ်ယောက်လို ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုချစ်လည်း ချစ်သည်။

ဦးသက်ပိုင်က ဒါရိုက်တာ၊ သူ့ကိုမင်းသားဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ဦးသက်ပိုင်၏စကားကို နားထောင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူသည်နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်လက် ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။

သည်အဖြစ်ကို ဦးသက်ပိုင်ကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား

စွာ ရှိနေချေသည်။ ရိုက်တွင်းမှာဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့်ထစ် ယောက် လေးလေးစားစားဆက်ဆံရုံအပြင် မျက်နှာသာပေး ခြင်း၊ ဘက်လိုက်ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ပေ။

သူတို့နှစ်ဦးတည်း ရှိနေချိန်တွင် ဒွန်း၏အရည်အသွေး ကောင်းမွန်တိုးတက်ရေးအတွက် အမြဲတမ်း ဆွေးနွေးလေ့ရှိ သည်။ ဒွန်းကလည်း ဦးသက်ပိုင်၏စကားကို နားထောင်ရင်းဖြင့် ဤအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ပထမတော့ မေနှောင်း၏ကိစ္စဖြင့် စကားများခဲ့ကြပြီး ခပ်တန်းတန်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဦးသက်ပိုင်က အ လုပ်ကိစ္စနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားတတ်သောကြောင့် ယခုလို အလုပ်ဆက်လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးသက်ပိုင်သည် သူ၏ရပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များနှင့် ပတ် ဆက်လာလျှင်တော့ အားလုံးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆက်ဆံတတ် သည်။ သူလိုအပ်သော ရိုက်ကွက်ကို မရမချင်းရိုက်လေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း သူ၏စွန့်စားခန်းကို ဇာတ်ရိုက်ဖြင့်တင်ပေး

မည့်ရိုက်ကွက်ကို မင်းသမီးအား မရမချင်းရိုက်ခိုင်းသည်။ အဆင်
ပြေသွားမှ မင်းသမီးကို အားပါးတရ ချီးကျူးသည်။

ပြီးနောက် ဦးသက်ပိုင်သည် နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်၊
ကောင်းကင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်က တ
ဖြည်းဖြည်းနှင့် သူလိုချင်သော အရောင်သို့ ရေချပြီ။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အားလုံးအသင့်ပြင်ထားပါ’

‘အသင့်ပါပဲ ဆရာ’

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားအားလုံးက အသင့်အနေအထား ဖြစ်
သွားသည်။ သူတို့အားလုံး စိုးရိမ်စိတ်စောနေကြောင်း သိသာ
သည်။

ယခု ရိုက်ကွင်းက အရေးကြီးသည်။ ခွန်းအတွက်လည်း
အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ဝါကိုအားလုံး သိနေကြသည်။ ဝီရိုက်ကွတ်
ကို အမှားမခံနိုင်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရိုက်ဖို့ကလည်း မလွယ်။

အားလုံးက အဆင်သင့်ဖြစ်နေချိန်မှာပင်

‘ဆရာ’

ဦးသက်ပိုင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေနှောင်းကို တွေ့ရ
သည်။ သူမက သူ့ရဲ့နောက်နားတွင် ရပ်နေသည်။ ခွန်းအတွက်
အကြီးအကျယ် စိတ်သောတရောက်နေပုံရသည် မေနှောင်းကို
ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲတွင် ကျဉ်းခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ သူက သနား
စိတ်ကို မောင်းထုတ်ကာ

‘ဘာကိစ္စလဲ’

သူ့အသံက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း။

‘ဟို ဒီအခန်းကို ခွန်းရိုက်မှပဲ ဖြစ်မှာလား ဆရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဆရာကို နှောင်း နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ

ဝေမယ့်’

‘ဒီအခန်းကို ငါအတင်းရိုက်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာ

အာသူ ရိုက်ချင်တာကွ’

သူ့စကားကြောင့် မေနှောင်းတွေဝေသွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် နှောင်းစိုးရိမ်တယ်ဆရာ’

'ငါက သူ့ကိုမစိုးရိမ်ဘူးလို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့'

'နှောင်းတို့သုံးယောက်ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာတွေ ကြောင့် နှောင်း စိတ်မအေးနိုင်ပါဘူး'

ဦးသက်ပိုင်က စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ မေနှောင်းကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး ကင်မရာထောင်ထားရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျ ကြီးများဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

ခွန်းကတော့ နှောင်းနှင့်ဦးသက်ပိုင်ကို သေချာတစ်ချစ် ဝံ့မိုးကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'အဆင်သင့်လား ဟေ့'

ဦးသက်ပိုင်က စကားပြောအော်လံနှင့် လှမ်းမေးသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ'

'သေချာအချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်ဦးလေ၊ ဝီက ကင်မရာက စိုက်နေမယ်၊ မင်းခန့်နိုင်လောက်ပြီဆိုရင် ခန့်တော့ ဟုတ်ပြီသာ။ ခွန်းက နားလည်ကြောင်း အချက်ပြသည်အနေဖြင့်

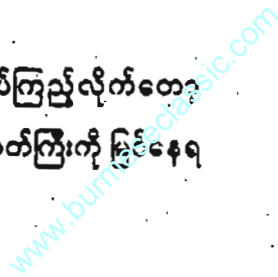
လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ နှောင်းရပ်နေရာသို့ တစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်သည်။

နှောင်းကိုကြည့်ရတာ ပြုမဝပြုရော်ဖြစ်နေသည်။ ဦး သက်ပိုင်နှင့် နှောင်း၊ ဘာတွေများ ပြောနေကြပါလိမ့်ဟု ခွန်း တွေးကြည့်ပြီး မျက်နှာညိုသွားသည်။

ခွန်းက နှောင်းကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ နှောင်းကလည်း ပူပန်နေသော မျက်နှာနှင့် သူ့ကိုကြိုးစား၍ ငြိမ်ပြရှာသည်။

နှစ်ယောက်သားအကြည့်ဖြင့် စကားပြောကြပြီးနောက် ခွန်းက တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မြင်းဝက်ကြိုးကို ခွဲလိုက်တော့ မြင်းကြိုး၏ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းသွားသလို ခံစားရသည်။

သူ စောက်ကိုတစ်ချက်ငုံ၍ ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့တိုဝှက်စိုက်နှင့် ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးကို မြင်နေရ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ကုန်းလေးဆီမှ ခွေးဟောင်းသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့မြင်းကြီးက လန့်သွားပြီး ပတပ်ရပ်လိုက်သည်။

မြင်း၏ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းက လေထုကို ကုတ်ခြစ်နေသည်။ ပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ကျသည်။ ကျသည့်အရှိန်မှာ ပြင်းလွန်းသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခွန်းသည် လိမ်ကျမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

သူက ကုန်းနီးပေါ်မှ ပြုတ်မကျအောင် ကြိုးစားရင်း မြင်းကြီးကို ထိန်းနိုင်အောင် အားထုတ်သည်။ သို့သော် မြင်းကြီးသည် တောင်အငူစွန်းလေးဆီသို့ မောင်းလာကတည်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသလို မြင်းကိုခုန်ရန် အချက်မပြတ် မြင်းထဲ သူ့ဘာသာသူ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တောင်အငူစွန်းလေးပေါ်မှ တောင်ကြားလမ်းတစ်ဖက်ရှိ တောင်ကမ်းပါးဆီသို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

စတင်ခုန်ကူးကတည်းက ပုံစံမကျ၊ မြင်းကြီးသည် ဤကဲ့သို့ အခုန်အယုံမျိုးကို လေ့ကျင့်ထားသော မြင်းမဟုတ်၊ ကောက်ကာငင်ကာဖြစ်သွားသဖြင့် ခွန်းလည်း ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ချေ။

စတင်ကတည်းက အမြစ်ဆီးနှင့်ကြုံတော့မည်ဆိုတာကို သိနေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ တားဆီး၍မရချေ။ ဟိုဘက်မှာရှိနေသော ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးနှင့် ဝင်မဆောင့်မီ တစ်စက္ကန့်၏အစိတ်အပိုင်းကလေးအတွင်း အောက်ခြေမှ မြင်ကွင်းက အစိတ်အပိုင်းများကို ဟိုတစ်စ ဝီတစ်စ ပြူးခနဲ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံး တောင်ခါးပန်းနှင့် တိုက်မိချိန်တွင် ကြားထိုက်ရတာက

‘ခွန်း’

နှောင်း၏အော်သံ။ ပြီးနောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့်ထိမိခြင်း၊ နာကျင်မှုကို ခံစားရ၊ အထီးကျန်ဆန်စွာ

လွင့်မျောခြင်း။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းဝေးသွားခြင်းကို အချိန်ကြာ
မြင့်စွာ ခံစားရသည်။

နှောင်း၏ ပုံရိပ်များ။

ထို့နောက် စာသံတရားသည် ပြည်းပြည်းချင်း မှေးမှိန်
မှုန်ဝါးသွားလေတော့သည်။

x x x   x x x   x x x

သူတို့အားလုံးမှာ ပျာယာခတ်ပြီး ခွန်းကိုရှာကြသည်။
ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့မှ ယောက်ျားလေးများ ဆင်းပြီး
ရှာကြသည်။ သို့သော် မတွေ့ချေ။ အရိပ်အခြည်လေးတောင်
မတွေ့သဖြင့် အားလုံး စုံဩတကြီးဖြစ်ကြရသည်။

ဝိထတွင် မေနှောင်းက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ သူမ၏
မျက်နှာက အကြီးအကျယ်ပျက်နေသည်။ အားလုံးက ပိုက်စိပ်
တိုက်ရှာပြီး မတွေ့သည့်အဆုံးမှာတော့ မေနှောင်းသည် ချုံပွဲချ
၍ ငိုလေတော့သည်။

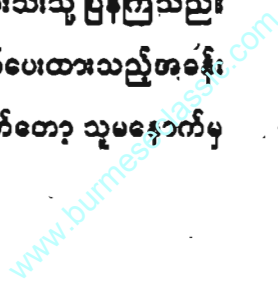
'အဲဒါ ဆရာကြောင့်၊ ဆရာသာ ခွန်းကို ဒီဇာတ်ကွက်
ကို ရိုက်ခိုင်းလို့၊ ဆရာသာမခိုင်းရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး'

'မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း နှောင်း'

သူ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မတွေ့ရသည့်ကြားထဲမှ မေနှောင်း
က သူ့ကိုပွစ်ပွစ်လုပ်နေတော့ သူ့ဝေါသဖြစ်သွားပြီး ပိတ်အော်
လိုက်မိသည်။ နှောင်းကတော့ တနှံ့နှံ့ငိုနေဆဲဖြစ်သည်။

'ကဲ ကဲ အားလုံး လူခွဲမယ်၊ နောက်နေ့မှ သက်ဆိုင်ရာ
တို့ အကြောင်းကြားပြီး ဆက်ရှာကြတာပေါ့၊ ဒီနေရာက မြို့နဲ့
နည်းနည်းလှမ်းတော့ ရှာရတာ အခက်အခဲရှိတယ်၊ အားလုံး
တိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နားကြပါ'

အားလုံးကို ဦးသက်ပိုင်က တည်ငြိမ်စွာပင် လူစုခွဲလိုက်
သည်။ အားလုံးက သူ့ဟာနဲ့သူနေရာအသီးသီးသို့ ပြန်ကြသည်။
နှောင်းလည်း တည်းခိုရာတွင် သူမအတွက်ပေးထားသည့်အခန်း
သို့ပြန်ရန် လှေကားထစ်တွေကို တက်လိုက်တော့ သူမနှောက်မှ
အသံထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

'နှောင်း ခဏနေခဲ့ပါဦး။ ကျွန်တို့ စကားပြောရအောင်'
 'နှောင်းနဲ့ဆရာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်'
 မေနှောင်း၏အသံက မာကျောကျောထွက်ပေါ်လာ
 သည်။ ဦးသက်ပိုင်က နှောင်းကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း
 'ဒီလိုငိုနေလို့ ခွန်းကိုပြန်တွေ့မှာလား။ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ
 ကို နှောင်းနဲ့ဆရာ ဆွေးနွေးတာမကောင်းဘူးလား'

ဦးသက်ပိုင်၏ ထပ်မံပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
 နှောင်းတွေဝေသွားပြီးနောက် နှစ်ထစ်ခန့်တက်ပြီးသော
 လှေကားထစ်တွေမှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဦးသက်ပိုင်
 ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မေနှောင်းနှင့် ဦးသက်ပိုင်သည် အချိန်အတော်ကြာ
 ဆွေးနွေးပြီးနောက် အဖြေကထွက်ပေါ်မလာသေးချေ။ ထို့
 ကြောင့် နှစ်ယောက်သား အိပ်ရန် အခန်းအသီးသီးသို့ လမ်းခွဲ
 လိုက်ကြသည်။

'နှောင်း သွားအိပ်တော့မယ် ဆရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွန်း
 ကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာပါ'

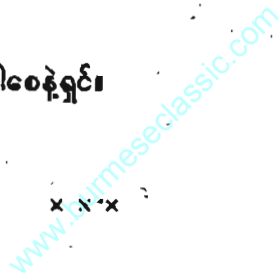
'ရှာမှာပါ။ မပူပါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အခု
 ရှိနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးလို့ပဲ'

'ဆရာဟာ အင်မတန် ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့သူပဲ'
 မေနှောင်းက မိတစ်ခါတော့ ဦးသက်ပိုင်ကို ခပ်တင်း
 တင်းသာပြော၍ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခွန်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဆရာ
 ကြောင့်ဟုသာ စိတ်ထဲမှအပြစ်တင်နေမိတော့သည်။

ခွန်းရယ် ဘယ်များ ရောက်နေသလဲကွယ်။
 ဘုရားမလို့ ခွန်းဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဒီကိုရောက်
 ကတည်းက ဒါကြောင့် နှောင်းရဲ့စိတ်တွေ လေးလံနေတာပဲ
 ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ခွန်းဖြစ်ရရှာတယ်။

နှောင်း သက်ပြင်းခပ်ဖွဖ ချလိုက်မိတော့သည်။
 ထိုညက အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘဲ ခွန်းအတွက်ကို သူပြင်း
 ထန်စွာ စိတ်ပူနေမိတော့သည်။

ခွန်းတစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ရှင်။

နောက်ထပ် ဝါးနှစ်မျှ ကြာသောအခါ
ပျောက်ဆုံးသွားသော ရုပ်ရှင်မင်းသား ခွန်းသည် . . . . .

မိုးတား တပျောက်ပျောက်နှင့် ရွာနေသည်။ 'ယမနေ' ၏ ဇာတိချက်ကြွ ရွာကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ရေလွှမ်းသွား စေယော သဲကြီးမဲကြီး မိုးမျိုးတော့မဟုတ်။ အခုရွာနေတာက ရန်ကုန်မိုး တပွဲပွဲရွာနေသောမိုး။ သို့သော် ရေတော့ပါသည်။

ယမနေကား အနှိပ်ခံကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြေလျော့စွာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ရောက်နေသည်မှာ ခေတ်မီအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အလှပြင်ခန်းနှင့် ကျန်းမာရေး ရေချိုးခန်းတွင် ဖြစ်သည်။

သည်နေရာကိုလိုက်ရန် အစ်ကိုခေါ်တုန်းကတော့ သူမ အရမ်း ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

'အစ်ကို မနေ မလိုက်ချင်ဘူး၊ မနေတာသာ တောမှာ ပဲ စားစား နေပါရစေ'

သို့သော် အစ်ကိုကရော အစုမေကပါ မနေ့ကို အတင်း

လိုက်ခဲ့ရန် တိုက်တွန်းသည်။ မနေ ဘယ်လိုငြင်းငြင်း အစ်ကို၏ စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ယမနေဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက် ရန်ကုန် သို့ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'မနေ မလိုက်ချင်လည်း အစ်ကိုကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ မနေပါမှ အစ်ကိုဘဝကြီးကို အစကနေပြန်စရမှာ' အစ်ကိုရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ ယမနေငြိမ်ကျတိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ မနေ့ကို အစ်ကိုလိုအပ်သတဲ့လား' ဤသို့ဖြင့် မနေလည်း ရန်ကုန်သို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယမနေက အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ မိုးစက်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ယခင်က အစ်ကိုနဲ့ဆုံတွေ့ရပုံများကို သတိရနေခြင်း ဖြစ်သည်။

'ရပြီလား'

အခန်းထဲတွင် ပထမဆုံးထွက်ပေါ်လာသော တစ်ခုတည်းသော အသံဖြစ်သည်။ ယမနေက ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် အခန်းလေးက ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အနှိပ်သည်အမျိုး

သမီးကြီး၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုသာ ကြားရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက မနေ့ကို အကြောလျှော့ပေးနေသည် မှာ တစ်နာရီနီးပါးရှိပြီဖြစ်သည်။ မနေ့ ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး သည် အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့မှ မှန်မှန်လာ၍ အနှိပ်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့ တို့ ရန်ကုန်ရောက်နေတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ရောက်မှ အစ်ကိုက မနေ့ကို သင်တန်းပေါင်းစုံ တက်ခိုင်းသည်။ စကားပြောသင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာ၊ မော်ဒယ်လ် စသည်ဖြင့် သင်တန်းပေါင်းစုံနေ၍ တစ်ခါတစ်ခါ မနေ့ရွှေ့ချင် လှသည်။ ဤကဲ့သို့ အစ်ကိုကိုပြောတော့ အစ်ကိုက

‘မနေ့လည်း ဗဟုသုတရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ နောင်တစ် ချိန် အစ်ကိုကို မနေ့ ကူညီလို့ရတာပေါ့’

ဟူ၍ ပြောခဲ့သည်။ အစ်ကိုဆိုတာက လွန်ခဲ့သော ငါး နှစ်ခန့်က မနေ့နှင့်တွေ့ခဲ့သူ။ မနေ့အစ်ကိုအရင်း၏ သူငယ်ချင်း ‘မဟာ’ ပင်ဖြစ်သည်။

မဟာက မနေ့ ဘဝကိုများစွာ ပြောင်းလဲပေးနိုင်သူဖြစ်

သည်။ လူတောမတိုးရဲ မဝံ့မရဲသောဘဝမှ အထက်တန်းစား စိန်းမလှလေးဘဝသို့ အသွင်ပြောင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

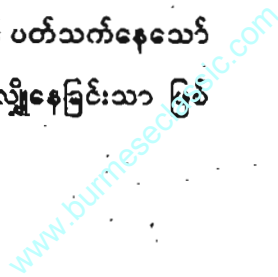
သုံးနှစ်တာမျှ ပုံသွင်းပြီးသောအခါ မနေ့သည် အပြင် ပန်း အသွင်အပြင်အားဖြင့် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတော့ သည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ မော်ဒယ်လ်လောကတွင် ယမနေ့သည် အလှတူရင်မတစ်ပါးအဖြစ် တစ်စတစ်စ လူသိများကျော်ကြား လာတော့သည်။ နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းများက မနေ့ကို မျက်နှာ စုံ့ရှင်အဖြစ် အသားပေးဖော်ပြကြသည်။

ယမနေ့၏အကြောင်းကို တခမ်းတနား ရေးသားကြ သည်။ သို့သော် မနေ့၏နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဓူ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိကြချေ။

တကယ်တမ်း မဟာသည် မနေ့နှင့် ပတ်သက်နေသော် လည်း ရှေ့တန်းသို့ထွက်မလာဘဲ ခပ်လျှိုလျှိုနေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

‘တိ တိ တိ’

'ဟော ကားလာကြပြီထင်တယ် အန်တီ၊ ကျွန်မသွားမှ' ယမနေက ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ အားလုံးက မဟာ၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်နေသည်။

ယမနေက ဆလင်းဘတ်ဖိတ်ကလေးကိုဆွဲ၍ ကျော့ရှင်းစွာနှင့် အလှပြင်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားတံခါး အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည်။ ယမနေကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ကားလေးက တစ်ဟုန်ထိုးထွက်လာခဲ့သည်။

'ဒီနေ့ည တယ်သွေညှိခံပွဲ သွားစရာရှိလဲ'

မဟာက 'အေးစက်စက်အသံဖြင့် စတင်၍မေးလာသည်။ မနေက ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ထိုင်နေသော မဟာကို မသိမသာခိုးကြည့်၍

'သွားစရာ ပွဲနှစ်ခုတောင်ရှိတယ်။ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ အစ်ကိုဇွေးပေးလေ၊ အစ်ကိုလိုက်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့နော်'

'ငါ ဒါမျိုးပွဲတွေ တစ်ခါမှ မသွားဘူးဆိုတာ မင်းသိရဲ့

ဘားနဲ့ ဘာလို့ မေးနေလဲ'

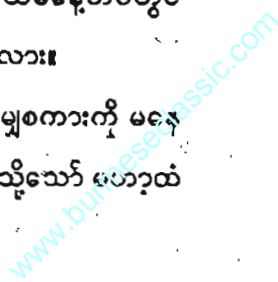
'ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မနေ မှားသွားတာပါ။ ဘယ်ပွဲကို မနေသွားရမလဲ အစ်ကိုပဲပြောပါ'

မနေက မျက်လွှာချ၍ ပြောလိုက်သည်။ တကယ်ဆို မနေသည် မဟာ၏စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်သည်။ ထောကတော့ မနေ့တို လိုအပ်သည်မှအပ အပိုစကားမပြောခဲ့။ မနေ့ကိုလည်း သူ၏ဘဝအကြောင်း အကုန်ပြောပြ၍ ဘယ်သူ့ဆီမှ မပြောရန် ကတိတောင်းထားသည်။

သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်လျှို့ဝှက်ချင်သလဲ။ မနေကားမလည်နိုင်။ တကယ်ဆို ဘားအံမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေက ဘာမှလျှို့ဝှက်စရာမရှိပါ။ သို့သော် မဟာက လျှို့ဝှက်ဆိုလျှင် ယမနေက လျှို့ဝှက်မည်သူသာ ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မဟာကို ယမနေ့ဘဝတွင် ယမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချစ်မိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

မဟာကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ ပြောသမျှစကားကို မနေက နားထောင်ခဲ့သည်။ ယုယကြင်နာခဲ့သည်။ သို့သော် မဟာထံ

မှ တုံ့ပြန်ကြင်နာရိပ်ကလေး တစ်စွန်းတစ်စမှပင် ပြန်မရခဲ့ဘူး

‘အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်မှာလား’

‘အေး’

ထို့ထက်ပို၍ စကားမပြောသော မဟာ့ကိုကြည့်ရင် ယမနေ အသည်းယားလာသည်။

‘အစ်ကို မနေ့ကို စကားမပြောချင်လို့လားဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်နဲ့မှမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှကို မပြော ချင်တာ ငါလိုချင်တာ မရမချင်းပေါ့’

‘ဟင်း’

မနေ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ခြံသို့ ရောက် လာတော့ မနေ့သည် ခြံကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယမနေ့က မြင့်မားလွန်းသော ခြံနံကြီးကိုကြည့်၍ တစ် ချက်တွန့်လိုက်သည်။

တကယ်ဆို မဟာနှင့်ယမနေ့ နှစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်ရန်ဖြစ်သော ဤအိမ်ကြီးသည် ဘာကြောင့်ဒီလောက်

ကြီးမားမှန်း မသိဘူး။

သူတို့အိမ်ကြီးတွင် အချိန်ပြည့်ဥယျာဉ်များ သုံးဦးအပါ အဝင် အိမ်အမှုထမ်းချည်းပဲ ရှစ်ဦးရှိသည်။ အားလုံးက မဟာ၏ စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ကြပြီး လုပ်စရာရှိသည့်များကို သစ္စာရှိရှိ လုပ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

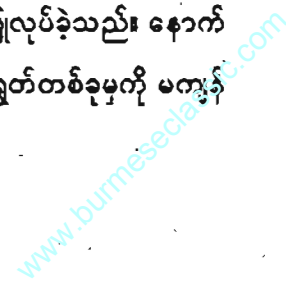
‘ဪ၊ ငါ အိမ်ထိန်းကိုထုတ်ပြီး အသစ်ခန့်ထားလိုက်ပြီ’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်ကြီးမို့က ကောင်းသားပဲ’

‘စကားများလို့ စပ်စုလို့’

မဟာက လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ သီးသန့်နေထိုင်ခြင်းကို မဟာ ဘာကြောင့်စွဲလန်းတပ်မက်နေ ထဲဆိုတာ မနေ့ နားမလည်မိဘူး။

ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး သုံးနှစ်တာအချိန်ကာလအတွင်း အသားအစားထိုး ကုသမှု ငါးကြိမ်တိတိ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ နောက် ဆုံးတွင် မဟာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်တစ်ခုကို မကျန် တော့ဘူး။

အစားထိုး ကုသနေသည့်အချိန်အတွင်း မဟာသည် ယမနေကိုပင် လုံးဝအတွေ့မခံခဲ့ချေ။ ထိုသို့ ခွဲစိတ်ကုသပြီး နောက် ယမနေပင်လုံးဝမမှတ်မိလောက်အောင် သူ့မျက်နှာက ပြောင်းလဲသွားသည်။

ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကိုပါ ထပ်မံ၍ ရှည်လျား အောင်ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါတုန်းက သူသည် မနေ့ကို စကား တစ်ခွန်းပြောခဲ့သည်။

‘ယမနေ ငါဒီနေ့ကစပြီး နာမည်ရော၊ လူ့ရော၊ စိတ် ရော ပြောင်းလဲလိုက်ပြီ။ ငါ့နာမည် မဟာ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်သမျှ နောက်ကြောင်းတွေ နင်မေ့လိုက်တော့’

ဟု ပြတ်တောင်းစွာ ဆိုလာတော့သည်။ ထိုအချိန် ကတည်းက သူဟာ အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတော့ တာ ယခုအထိပင်ဖြစ်သည်။

‘အိမ်ရောက်ပြီ၊ ဆင်းလေ၊ ဘာငေးနေတာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဪ အိမ်ကို ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ မှတ်မိလား’

‘သိပါတယ်၊ နင့်မွေးနေ့ မှတ်လား’

ယမနေက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီနှစ် ယမနေက မွေးနေ့ပါတီမလုပ်ဘူးဆိုလို့ အစ်ကို မလုပ်ပေးတာနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုပေးတဲ့ မွေးနေ့လက် ဆောင်ကိုတော့ လိုချင်တယ်’

‘အင်း တောင်းပြီလေ၊ ညနေမှ ထမင်းအတူ အပြင်မှာ ထွက်စားကြမယ်၊ ခြောက်နာရီလောက် အသင့်ပြင်ထားလိုက် ပေါ့၊ တခြား ဧည့်ခံပွဲတွေ သွားမနေနဲ့တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မဟာက မနေ့၏စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင် တော့ဘဲ လှည့်ထွက်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားလေတော့သည်။

‘ဟူး မောရပါလား အစ်ကိုရယ်’

ယမနေမှာ သူ့နှင့်အတူ ထမင်းစားရမည့်အဖေ့ကိုပင် တွေးပြီး ရင်ခုန်နေပြန်သည်။ ယမနေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

မနေ နာရီကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီခွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကုတင်ပေါ်တွင် ခေတ္တအညောင်းဆန်ပြီးမှ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ အလှပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းထဲမှ ဖုန်းကမြည်လာသည်။

'ဟဲလို'

'မနေလား ငါပါ'

သူ့အသံကြားတာနှင့်ပင် မနေ့ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။

'ဪ အစ်ကို ပြောလေ'

'အေး ငါအခုသွားစရာ တစ်ခုပေါ်လာလို့ ငါ့ကိုစောင့်မနေနဲ့၊ ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်က ကားနဲ့ ရှမ်းကန်(၃)ကိုသွားနှင့်၊ ငါ့ခြောက်နာရီအရောက်လာခဲ့မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

မနေ သူ့ရဲ့စကားကို အမြဲမပြင်းဆန်ဘဲ နားထောင်လေ့ရှိသူပီပီ ဟုတ်ကဲ့နှင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကားစက်သံကြားရသည်။

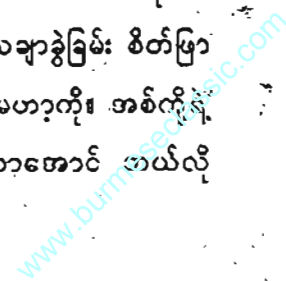
မနေလည်း ဖာကိုလဲနေရာမှ အပြေးလေးထ၍ လိုက်ကာကိုလှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကားပေါ်သို့ တက်နေသော သူ့ကိုတွေ့ရသည်။

ပြီးနောက် သူသည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မနေလည်း အားလုံး ပြင်ပြီးဆင်ပြီး စိတ်မောစွာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့လာပါမလား၊ ခြောက်နာရီထိုးဖို့ ငါ့မိနစ် အလိုမှ သူ့ထားခဲ့သော ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကားဒရိုင်ဘာကလည်း အားလုံးသိနေသည့်အလား ခနွေတို့ ဘာမှမေးမြန်းမနေတော့ဘဲ ရှမ်းကန်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းသွားသည်။

မနေသည် နေရင်းထိုင်ရင်း မိမိဘာသာ စိတ်တိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကို သေချာခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်သည်။ မိမိမကျေမနပ်ဖြစ်သည်က မဟာ့ကို၊ အစ်ကိုရဲ့ ကျောက်ဆစ်နှလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းလာအောင် ဘယ်လို သုပ်ရပါဟု ကြံသည်။

ပထမဆုံး ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာသည့်အကြံမှာ မဟာ တစ်ယောက် ယမနေ့ကို တန်ဖိုးထားတတ်အောင် မနာလို ဝန်တို စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးရေးပင်ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်ကတည်းက အပြင်သို့ သိပ်မထွက်။ ဤအကြိမ်သည် မဟာနှင့်ယမနေ့ ပထမဆုံး အကြိမ် ထမင်းအတူ အပြင်ဆိုင်တွင် ထွက်စားခြင်းဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားတော့ မဟာ၏အရိပ် အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။ မဟာနောက်ကျနေပြီဟု မနေ့တွက် လိုက်သည်။ မနေ့လာတုန်းက သူငယ်ချင်းနှင့် ထိုင်နေကျနေရာ တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အချိန်ဆွဲပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသောက်နေ လိုက်သည်။

x x x   x x x   x x x

ခြောက်နာရီခွဲ။

မဟာ ရောက်မလာသေးချေ။

မနေ့ စိတ်ဆိုးလာမိသည်။ ခဏကြာလျှင် ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မနေ့ရှေ့ရှိခဲ့တွင် လူတစ် ယောက်၏အရိပ် ထင်လာသည်။

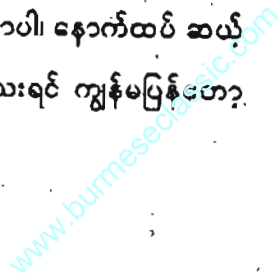
'ကျွန်တော် ဒီနားမှာ ထိုင်ချင်လို့၊ ထိုင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ' ယမနေ့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူက နောက်ပြောင်လိုဟန်တော့မရှိ။ လူရည်သန့်တစ်ဦးဟု ယမနေ့ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုသူက စားစရာများကို မှာလိုက်ပြီးနောက် ယမနေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

'မိန်းကလေးရော ဘာမှမမှာဘူးလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်မနဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့ ချိန်းထား တဲ့လူ ရောက်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာပါ။ နောက်ထပ် ဆယ့် ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ရောက်မလာသေးရင် ကျွန်မပြန်တော့ မှာပါ'

'ဪ'

ထိုလူက ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ မနေ့ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

'ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့ရော ဆန္ဒမရှိဘူးလား ခင်ဗျာ'

'ကျွန်မ စောင့်လိုက်ချင်သေးတယ်'

'ရပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျား ဓါတ်ပုံတွေကို ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားတော်တော်လှတာပဲနော်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'

ယမနေ့က ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား စောင့်နေတဲ့သူက ကိုမဟာ ဟုတ်ပါတယ်နော်'

'ဪ ခင်ဗျား သိလား'

'သိဆို ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအကြောင်း သိထားမှတော့ ကိုမဟာအကြောင်း သိရတော့မှာပေါ့'

မနေ့က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သူ့ လာဦးမယ် ထင်သလား'

'မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအတွက် နည်းနည်း ပိုမှာလိုက်မယ်နော်'

'ကျွန်မ အခုအချိန်ထိ ရှင်နာမည် မသိရသေးဘူးရှင်' ယမနေ့စကားကြောင့် သူတစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည်။

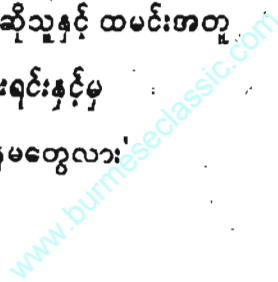
'ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးမြတ်ပါ၊ အလုပ်တော့ ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုရဲ့ ပိုင်ရှင်၊ သတင်းထောက်အလုပ်လည်း လုပ်တယ်၊ ယမနေ့နဲ့ခင်မင်ခွင့်ရတာ အင်မတန်ကိုမှ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ထမင်းစားပွဲလေး စလိုက်ကြစို့'

'ကောင်းပါပြီရှင်'

ဤသို့ဖြင့် ယမနေ့သည် မိုးမြတ်ဆိုသူနှင့် ထမင်းစားတူအားဖြစ်သွားသည်။ မိုးမြတ်က ထမင်းစားရင်းနှင့်မှ

'ယမနေ့နဲ့ ကိုမဟာနဲ့က မောင်နှမတွေလား'

'ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ'

'ဪ ဝီလောက်တောင် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ပြီး နာမည်
ကြီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်သူက စိတ်မဝင်စား
ဘဲနေမှာလဲ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့နေတဲ့အိမ်ကြီးရဲ့ ပုံတွေကို
လည်း တွေ့ဖူးသေးတယ်'

'ဟင် ဟင်း ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို ကျွေးတာနဲ့တန်
အောင် သတင်းတစ်ပုဒ် ယူနေတာလား'

မနေရဲ့ တိုက်ရိုက်ပြောပြလွန်းသော စကားကြောင့်
ထိုသူ၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး'

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်း ပြောသမျှတွေက ယမနေ
အကြောင်း မေးသလိုနှင့် မဟာအကြောင်းကိုသာ သေချာမေး
မြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝီလောက်တော့ ယမနေ ပါးနပ်
ပါသည်။ မနေဘာသာ ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်ပတ်ပြောလိုက်သည်။

မဟာအကြောင်း အရေးကြီးစကားတစ်စွန်းတစ်စခု
မပေါ်စေရအောင် ပြောသည်။ စကားပြောရင်းနှင့်မှ မဟာတို့
သတိရလာသည်။

သူသည် မိမိကို သုံးနှစ်လုံးလုံး ပြတ်တောင်းတောင်းနှင့်
ဆက်ဆံသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး နူးညံ့ညင်သာသည့်စကားလေး
တစ်ခွန်းတောင် မပြောဖူးချေ။ ဒီအတွေးကို တွေးမိတော့ မနေ
သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုရသည်။

မိမိကသာ သူ့ကိုတစ်ချိန်လုံး ကူညီကာကွယ်ရသည်။
သူကတော့ မနေ့ကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိလေတယ်တောင်
မထင်သည်ပုံမျိုး။ ကြည့်ပါဦး။ ဒီနေ့ မနေ့၏မေးနေ့ ညနေစာ
အတူစားမည်ဟု သူကပင်ချိန်း၍ ခုထိတောင် ရောက်မလာချေ။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ယမနေ့အကြောင်း ပြရသေး
တာပေါ့။ ယမနေသည် ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် မိုးမြတ်ကို တစ်ချက်
ကြည့်၍

'ရှင်ကြည့်ရတာ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးကို တော်တော်စိတ်
ဝင်စားပုံ ရတယ်'

'စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ဗျာ'

'လိုက်ရော မလည်ချင်ဘူးလား'

အတိုင်းထက် အလွန်ပါပဲ'

ယမနေက ပြုံး၍ ထရပ်လိုက်သည်။

ယမနေ ကားပေါ်သို့ ပထမဆုံး သူစိမ်းတစ်ယောက်
ခေါ်တင်လာ၍ ဒဂိုင်ဘာက မနေကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်
လှမ်းကြည့်သည်။ မနေကတော့ လုံးဝကိုဝရမစိုက်ချေ။

ထိုးနက် ခြံဝရောက်တော့လည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်
သည်။ အင်မတန် သစ္စာရှိ၍ စိတ်ချရသော ခြံစောင့်ကြီးက

'စိတ်မရှိပါနဲ့ မမလေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာညွှန်ကြား
ထားတာက ...

'ကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးလေးစံ၊ ကိုမဟာအတွက် ကျွန်မ
အာမခံရဲတယ်'

မနေကခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် စကားဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ပေးထားတာက ...

မနေက ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဒဂိုင်ဘာကို ခြံထဲသို့
မောင်းဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။ မိုးမြတ်က သတင်းထောက်မျက်လုံး
များဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်၍

'အိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ'

မနေက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။
တကယ်တော့ ဒီလူကို ခြံကြီးထဲသို့ ခေါ်သွင်းလာခြင်းကိုက
မဟာ၏အမိန့်ကို တမင်ဖိဆန်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤသတင်းကား မကြာခင်စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မဟာဆီ
သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနေလုံးဝဝရမစိုက်တော့။ ယမနေအိမ်
သော မိန်းမက သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး
ပြခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ ယခု သူထံမှ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုရလျှင် တော်ပြီ။
သဝန်တိုခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်မျိုးမျိုးပေါ့လေ။

ယမနေက တမင်အရွဲ့တိုက်သည့်အနေဖြင့် အိမ်ကြီး
ပေါ်မှ မြင်သာထင်သာရှိသော ရေကူးကန်ကြီးဘက်သို့ ခေါ်လာပြီး
ထီးအောက်တွင်ထိုင်ကာ တမင်ကြီးကို စကားပြောပြလိုက်သည်။

'ဒီအိမ်ကြီးက သိန်းပေါင်းများစွာကို တန်ဖိုးမရှိ'

'ကျွန်မ သေချာမသိဘူးရှင် စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး'
မိုးမြတ်၏ စကားများကို လှည့်ပတ်ဖြေရသည်မှာလည်း
ပင်ပန်းလှသည်။ မနေ့က သူ့အခန်းရှိရာ အထပ်သို့ မသိမသာ
မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့အခန်းမှ ခန်းဆီးစက ရုတ်တရက်လှုပ်သွားသည်
ကိုမြင်၍ ယမနေ့ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီအကြာတွင် မဟာက သူ့တို့ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်။

'သတင်းထောက်ကြီး ကိုမိုးမြတ်ရဲ့ ထစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား
ကျုပ်အိမ်ထဲကို ပိုင်နက်ကျူးကျော်နေပြီ သိလား'

'ယမနေ့ ခေါ်လာတာ'

'ခင်ဗျားအတွက် သူ့က သက်သေခံပေးလိမ့်မယ်လို့
ခင်ဗျား ထင်သလား'

သူတို့ သုံးယောက်ကြား ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

'ခင်ဗျားကို ပိုင်နက်ကျူးကျော်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရတယ်'

မဟာက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခပ်အေးအေးပင်
မီးညှိပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကြောင့် မိုးမြတ် မျက်နှာ
ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်တည်သွားပြီး

'ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လဲ'

'ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တာ၊
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လူနှစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းပေးရမယ်၊
ခင်ဗျားအတွက်လည်း မနှစ်နာစေရပါဘူး'

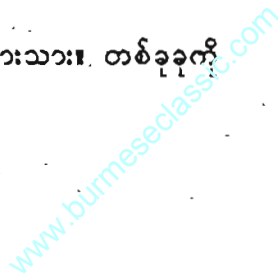
မိုးမြတ်က နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်နေလိုက်
သည်။ ယမနေ့ကတော့ ငြိမ်သက်နေသော ရေကူးကန်၏ မျက်
နှာပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

'ကျုပ် မစုံစမ်းပေးဘူးဆိုရင်ရော ...'

'ခင်ဗျား နောင်တရစေရမယ်'

မဟာ၏ အသံက ပြတ်ပြတ်သားသား။ တစ်ခုခုကို
အကယ်လုပ်တော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

'ဘယ်သူတွေလဲ'

မိုးမြတ်၏အခံက ခဏနေမှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းထွက်ပေါ်
လာသည်။ မဟာကလည်း ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ နာမည်
နှစ်ခုကို ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဒါရိုက်တာ သက်ပိုင် နဲ့ မေနှောင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး’

x x x   x x x   x x x

‘ဒီနေ့ နေ့လည်တစ်နာရီမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
လာမယ်၊ မင်းအဆင်သင့်ပြင်ထားပါ မနေ’

နံနက်စာ (Breakfast) စားရင်း မဟာကပြောထောင့်
ယမနေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်း
စွာပင် မနေ့က ညနေတုန်းကအကြောင်း တစ်ခွန်းမှကို မဟာနေ့

‘မနေ့က ညနေတုန်းက ...’

ယမနေ့ကပင် မနေ့ခိုင်၍ စတင်ပြောတော့ သူက
လက်ကာပြသည်။

‘ရတယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာမှရှင်းပြစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့
လည်တယ်၊ မင်း အခုလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ငါကပိုပြီးထောင့်

အဆင်ပြေသေးတယ်’

‘ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေထားပါ၊ မင်း မော်ဒယ်လ်
လောကမှာပဲ ရပ်တန့်နေမလား၊ မင်းသမီး မဖြစ်ချင်ဘူးလား’
ယမနေ့က သူ့ကိုကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်
တန်း မနေလိုချင်တာ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို
ရယ်။ မနေလိုချင်တာ အစ်ကိုရဲ့ အချစ်တွေ။

‘အစ်ကိုဖြစ်စေချင်တာဟာ မနေ့ဖြစ်ချင်တာပါ’

‘အောင်မြင်တဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် မင်းအသေအချာ
ဖြစ်ရမယ်’

မနေ့က ဘာမှမပြောဘဲ အစ်ကိုကိုသာ ငေးမောကြည့်
နေမိတော့သည်။ အကျီရင်ဘတ်က ဟထားတာကြောင့်
ရင်ဘတ်ပေါ်မှ အမာရွတ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

အမာရွတ်မှာ အသည်းပုံလေးဖြစ်သည်။ သူ့ဏား မီး
လောင်စဉ်က အသည်းပုံလော့ကတ်သီးလေး ကပ်နေသည်

နေရာဟု ပြောဖူးသည်။ မနေ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩမိသည်။
အစ်ကိုဟာ တစ်ကိုယ်လုံးကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ငွေကုန်
ခံ၊ ဒုက္ခခံပြီးမှ ဘာကြောင့် ဒီအမာရွတ်ကလေးကို မပြုပြင်ဘဲ
ချန်ထားပါလိမ့်ဟု တွေးမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရင်ဘတ်က အမာရွတ်ကို မပြင်ဘဲ
ထားတာလဲ'

မနေ၏ မေးခွန်းကြောင့် အစ်ကို၏ မျက်ဝန်းတွေက
ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်မျောသွားသည်။

'လူတိုင်းရဲ့ ရင်မှာတော့ အနက်ရှိုင်းဆုံး အမာရွတ်တစ်ခု
စိရှိစမြဲပဲ။ အဲဒီအမာရွတ်ကို ငါကမမေ့ရအောင်လို့ ချန်ထားတာ'

အစ်ကို၏အသံတွေက လျှို့ဝှက်ခါနေတာကြောင့် မနေ
ဆက်မမေးဖြစ်တော့ချေ။ အစ်ကိုကိုသာ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေ
မိသည်။

တကယ်ဆို အစ်ကိုအသက်က နှစ်ဆယ်ရှစ်၊ နှစ်ဆယ်
ကိုးခန့်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် ပါးသိုင်းမွေးတွေကြောင့် ဆယ်နှစ်
စာလောက်ပင် ပိုကြီးသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော်

ရုပ်တော့ ဆိုးမသွား။

အနက်ရောင်ဆံပင်၊ စူးရှပြာလဲ့နေသော မျက်လုံးများ။
ပြောင့်စင်းသော နှာတံ။ ဝါတွေအားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်တော့
ခန့်ညားချောမောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ပုံစံကတော့ တည်လွန်းသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေ
နပ်နေသလို နာကြည်းမှုတစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလိုပုံစံမျိုးပင်
ဖြစ်သည်။

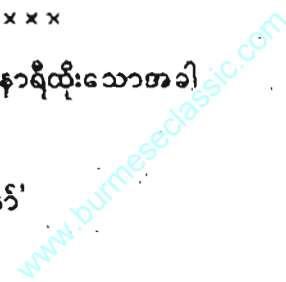
'ကဲ ငါသွားမယ်'

မဟာက အကျီရင်ဘတ်မှ ကြယ်သီးကို ဆွဲတပ်ရင်း
ထွက်သွားသည်။ ယမနေကတော့ သူ့ရဲ့ကျောကုန်းကို ကြည့်ရင်း
ဆက်ပြင်းခပ်ဖွဖွ ရှိုက်မိလေတော့သည်။

x x x   x x x   x x x

အမနေသည် သူပြောသည့်အတိုင်းပင် တစ်နာရီထိုးသောအခါ
အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား သူတို့တော့ သိပါတယ်နော်'

'သိပါတယ်၊ မော်ဒယ်လ် ယမနေပါ'

ခင်ဗျားက ရုပ်ရှင်လောကအကြောင်း သိတဲ့သူဆိုတော့ ယမနေ့ကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြင်ရရင် ဘယ်လိုနေမယ်လို့ ထင်လဲ'

'သိပ်လှတာပေါ့'

မဟာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ယမနေ့ကတော့ သက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်တောင့်တောင့် ထိုင်နေရသည်။ မဟာက စကားဆက်သည်။

'ကောင်းပြီ ဒါဆို သူ့ကို မင်းသမီးတင်ပြီး ရုပ်ရှင်တစ် ကားရိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ကြံစည်နေတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ မစီစဉ်ရသေးပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဆက်မပြောသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်လောကမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့သူတွေ သူ့ကို အာရုံစိုက်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ် ဝင်စားတယ်'

မဟာက သူလိုချင်သောအချက်ကို မရရအောင် ဆွဲယူ ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

'ရှင် ဆိုလိုတာက ကျွန်မက သူ့အကြောင်း ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးစေချင်တာလားဟင်'

'နီး နီး အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး'

မဟာက စကားကို ခဏမျှရပ်ထားသည်။ ပြီးမှ

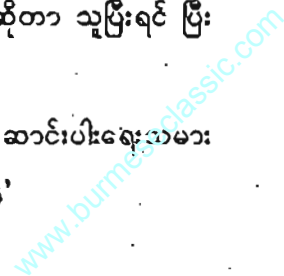
'တကယ်တမ်း ပြောရရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်စလုံးရဲ့ အကြောင်းကိုမရေးတာ ပိုသဘောကျတယ်'

'ဟင် ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စတယ်လဲ'

'အကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မန်နေဂျာ ခန့်ချင်လို့ပဲ'

ယမနေ့သည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မဟာ နှစ်ယောက်လုံး တို့ မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ဆို မနေနှင့်တွေ့ ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ သူနှင့်အကြည်ဆိုက်နေလေသည်။ အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ယမနေဆိုတာ သူ့ပြီးရင် ပြီး နေတာပဲ။

'ကျွန်မအလုပ်က အင်တာဗျူးနဲ့ ဆောင်းပါးရေးသမား နှင့် ဘယ်လိုလုပ် မန်နေဂျာလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ'

'ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကိုလုပ်နိုင်မှန်း သိလို့ကိုခေါ်တာ၊
ဒီအလုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ ခင်ဗျားလစာကို
တစ်လကို တစ်သိန်းပေးမယ်'

ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးက ပြုံးကျယ်သွားသည်။

'ကျွန်မ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ...'

'အခုလ သုံးဆယ်ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ကျင်းပမယ့်
ဧည့်ခံပွဲကို ဧည့်သည်တွေ ဖိတ်ပေးရမယ်၊ ရုပ်ရှင်လောကက
အဓိကပုဂ္ဂိုလ်တွေလာဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်နော်၊ ယမနေ့ကို
အထင်ကြီး လေးစားစေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမျိုးမှာ
ယမနေ့နဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဆုံပေးလိုက်ချင်တယ်'

'ဂျာနယ်၊ သတင်း မီဒီယာရော'

'အဲဒါလည်း ခင်ဗျားပဲ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ပါ'

'သူတို့က ရှင်အကြောင်းရော၊ ယမနေ့အကြောင်းပါ
သေချာ သိချင်ကြမှာပဲ'

မဟာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

'ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကြောင်းတွေ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားရမှာပေါ့'

'အစ်ကို ယမနေ့ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြန်နား
လိုက်တော့မယ်'

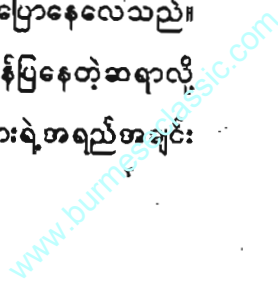
ယမနေ့က သည်းမခံနိုင်တော့စွာ ပြောလိုက်တော့ မနေ့
တို့ အသံပြတ်ဖြင့်

'ယမနေ့'

'အဲဒါကတော့ ကျွန်မအတွက် အချက်အလက်တစ်ချို့
လိုလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ ရှင်ဘယ်မှာ မွေးခဲ့သလဲ၊ ရှင်ရဲ့ အဓိက
ဇီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ရှင်နဲ့ ယမနေ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ...
သေည်ဖြင့်ပေါ့'

သူတို့က မနေ့ကိုဂရုမစိုက်စွာ ဆက်ပြောနေလေသည်။

'ကျွန်တော့်ကိုတော့ ယမနေ့ကို ညွှန်ပြနေတဲ့ဆရာလို့
ခဲ ဖော်ပြလိုက်ပါ။ ကျန်တာတွေတော့ ခင်ဗျားရဲ့အရည်အချင်း
နဲ့ကြည့်ပြီး စိစဉ်လိုက်ပါ'

'ဆိုလိုတာက ရှင်တို့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ထွင်ရေးရမယ်ပေါ့'

အမျိုးသမီးက ခပ်မှုန်မှုန်မျက်နှာနှင့် မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကြောင်းတွေကို တခြားသူတွေကို အပိုမသိစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ အဖြစ်ငှားထားတာ'

'ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'

'ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်လို့ပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားကျဆုံးချိန်မှာ ခင်ဗျားကို လူရာမသွင်းခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ မန်နေဂျာအဖြစ် ခင်ဗျားပြန်ပြီး လက်စားချေပြရမယ်၊ လက်စားချေခြင်းဆိုတာ အင်မတန် အင်အားကြီးတဲ့ ခွန်အားကြီးတစ်ရပ်ပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောနေတာကို ခင်ဗျားလည်း သဘောပေါက်မှာပါ'

အားလုံးက ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုအမျိုး သမီးက ထပြန်မည်လုပ်တော့ မဟာကပါ ထရပ်ရင်း

'အိုကေနော်၊ ဩော် ခင်ဗျား ဧည့်ခံပွဲကို ဖိတ်ရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ ဒေါ်မေနှောင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ တတော့ ပါကိုပါရမယ်နော်'

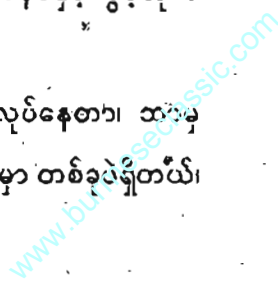
x x x   x x   x x x

'မင်း တော်တော် လူမှုရေး နားမလည်တဲ့သူပဲ ယမနေ'

'ဟာ မနေ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အစ်ကိုတို့က စကားပြောနေလိုက်ကြတာ မနေ့ကို သက်ရှိလူတစ်ယောက်လို့မှ ထင်သေးရဲ့လား'

ယမနေက ရင်ထဲရှိတာကို မကျေမနပ်နှင့် ဖွင့်ထုတ် လိုက်သည်။

'ဒါတွေ အားလုံးက မင်းအတွက်လုပ်နေတာ၊ အခုမှ မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်စရာမလိုဘူး၊ မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊

လှလှပပနဲ့ မင်းသမီးလုပ်ဖို့ပဲ'

'မလိုချင်ဘူး၊ လုံးဝမလိုချင်ဘူး၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ အလိုချင်ဆုံးအရာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ အစ်ကို့ရဲ့အချစ်ပဲ' ဟု ပြောနေမိသည်။ သို့သော် အပြင်မှာတော့ ပါးစပ်ပိတ်၍ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ထိုင်နေမိသည်။

'ငါ့ဘဝမှာ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းက နာကျင်စရာ အကြောင်းအရာ တော်တော်များများ ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် လက်စားချေဖို့ ငါ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါ ငါ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပဲ'

'ဒါဆို အစ်ကို့ရဲ့ဘဝက ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိဦးတော့မှာလဲ၊ အမြဲတမ်း ဒီလက်စားချေဖို့ကိစ္စတစ်ခုတည်းနဲ့တင် ပူလောင်နေမှာပေါ့'

ယမနေ့၏စကားကြောင့် မဟာတွေဝေသွားလေသည်။
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထားလိုက်တော့၊ ငါဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်'
'ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အစ်ကို ဘာလုပ်လုပ် ယမနေ့တ

အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်'

'စိတ်ချပါ၊ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်က အောင်ကိုအောင်မြင်ရမှာပေါ့၊ မင်းသာ ဧည့်ခံပွဲကျရင် ဟိုဝန်းမောင်နဲ့ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာသာ စဉ်းစားထား'

ယမနေ့က ခေတ္တတွေဝေသွားပြီး

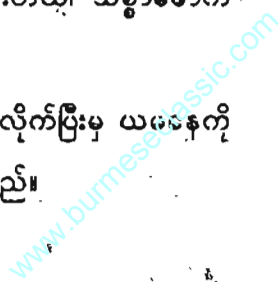
'အစ်ကိုက အဲဒီအကြောင်း သိပ်ပြောတာပဲနော်၊ အစ်ကိုနဲ့ ပြဿနာ ရှိခဲ့လို့လားဟင်'

'ဟင်း ဟင်း ရှိတာမှ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ မေနှောင်းက ငါ့ရဲ့ အရင်တုန်းကချစ်သူ၊ ပြီးတော့ ဦးသက်ပိုင်က ငါ့ရဲ့ မွေးစားအဖေပဲ'

'ဟင်'

'ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ငါသိပ်မုန်းတယ်၊ သစ္စာဖောက်နှစ်ယောက်'

မဟာက စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောလိုက်ပြီးမှ ယမနေ့ကို ဩည့်၍ မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားသည်။

မသိစေနဲ့နော်၊ အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်၍ ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်။

x x x   x x x   x x x

မကြာခင်ကာလအတွင်း ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်ရန် နေရာထို
ရွေးချယ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ လုပ်ချင်တယ်၊ အားထူး
ထက် ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားအောင်ပေါ့၊ ခင်ဗျားစီစဉ်ပေးဖို့
နောက်ပိုင်းတွင် မဟာနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက ဧည့်ခံပွဲ
အတွက် ပြင်ဆင်ကြသည်။ မနေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍
စိတ်ထဲမှ ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ယမနေ့မှာ
ဘာမှ ပြောခွင့်မှမရှိတာ။

မဟာက ညွှန်ကြား၊ ထိုအမျိုးသမီးက လိုက်လုပ်
အတော်ကို အဆင်ပြေနေပုံရသည်။

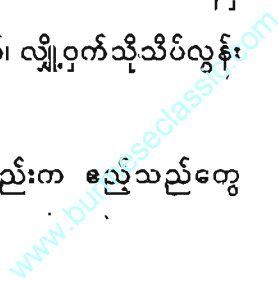
ထိုအမျိုးသမီးက ဧည့်ခံပွဲသို့ ဖိတ်ကြားရမည့် ဧည့်သည်
များစာရင်းကို ပြုစုသည်။ သင်္ဘောကြီးကိုလည်း ကြီးကြပ်ပြင်ဆင်
ခြယ်မှုန်းသည်။

ရွက်တိုင်မှ သွယ်တန်းထွန်းညှိထားသည့် ရောင်စုံမီးလုံး၊
တန်းများက သင်္ဘောကြီးကို ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေစေသည်။

ပြီးတော့ တီးဝိုင်းကိုလည်း ငှားထားသေးသည်။ အပေါ်
ဆုံးထပ် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အမိုးမိုးထားပြီး အမိုးပတ်ပတ်လည်
တွင် ချစ်စရာ တရုတ်မီးအိမ်ကလေးတွေ ထွန်းညှိထားသည်။
ပြီးနောက် ဘူဖေးစတိုင်လ် ကျွေးမွေးရန် စားပွဲရည်ကြီးတစ်လုံးကို
ချထားသေးသည်။

ဒီပွဲမှာ ထိပ်တန်းမင်းသား မင်းသမီးပေါင်းစုံ ရောက်ရှိ
လာမည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တက်သစ်စလေး အင်မတန်မှ
ချောမောလှပသော ယမနေ့ကြောင့်ရယ်၊ လျှို့ဝှက်သို့သိပ်လွန်း
သူ မဟာကြောင့်ရယ်သာ ဖြစ်သည်။

ခြောက်နာရီထိုးလောက်ကတည်းက ဧည့်သည်တွေ

တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ မဟာအပြင်သို့ မထွက်သေးချေ။ သို့သော် ဦးသက်ပိုင်နှင့် ဒေါ်မေနှောင်းတို့ လာလျှင်တော့ သူ့ကိုခေါ်ရန် ပြောထားသည်။

မဟာက ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရန် ထိုအမျိုးသမီးတို့ လွှတ်ထားသည်။ ဒါကို ယမနေက လုံးဝမကျေနပ်ချေ။ အခု တလော မဟာသည် ထို 'မေ' ဆိုသော အမျိုးသမီးကို ပိုပြီးဦးစား ပေးနေသည်ဟု ယမနေထင်မိတာလည်း ပါသည်။

မဟာသည် ဧည့်ခံပွဲထဲမှ အသံဗလံတွေကို အခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။ သို့သော် သူသည် ဧည့်ခံပွဲထဲသို့ဝင်ရန် လုံးဝ လှုပ်ရှားမှု မပြုလုပ်သေးချေ။ မိမိ ငါးနှစ်ကျော်ကျော် စောင့်ရှောက် ခဲ့ရသော အချိန်ကာလတစ်ခုသို့ မကြာခင်ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို သိနေသည်။

အခြေအနေအားလုံးက သူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ ပြီ။ ငွေသည် အံ့ဩစရာကောင်းလေစွ။ သို့သော် တည်ငြိမ်နေ သော သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩနေမိသည်။

သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ကြည်လင်နေပြီ။ သူ့ရင်တွင်း တရွှိန်ရွှိန် တက်နေခဲ့သော အမုန်းတရားများသည် ယခုတော့ ကျေနပ်မှု များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။

'အစ်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား'

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ယမနေကို တွေ့ရသည်။ ငွေရောင်ဝတ်စုံကို ကိုယ်လုံးအတိ ကပ် ချုပ်ထားသော ယမနေလေးသည် ကြွေရုပ်တလေးတစ်ရုပ်နယ်။ နီညိုရောင်ဆံပင်များကို ပခုံးပေါ်တွင် တပိုက်ရုံချထား သည်။

'ဟား တယ်လှနေပါလား'

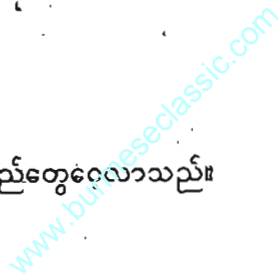
ယမနေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း

'အစ်ကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဝတ်စုံကိုဝတ်လာတာလေ။

အကယ်လှလို့လား အစ်ကိုရဲ့'

'တကယ်ကို လှပါတယ်ကွယ်'

သူ့ကိုကြည့်ရင်း မနေ မျက်ရည်ကြည်တွေငွေလာသည်။

‘နောက်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်း အစ်ကိုကြိုက်တဲ့အတိုင်း
ဖြန့်ချထားတယ်လေ’

သူက ခေါင်းညိတ်၍ ဝီရိဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘အေးပါတယ်၊ မင်းသိပ်လိမ္မာပါတယ်၊ မင်းကို ပေးဖို့

လက်ဆောင်တစ်ခုရှိတယ်’

သူကပြောရင်းနှင့် ဝီရိအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်၍ အနီရောင်
ကတ္တီပါစဖြင့် ပတ်ထားသော ရှည်မျောမျောဘူးလေးတစ်ဘူးထိုး
ယူလာသည်။

‘ဆု အနေနဲ့ပေါ့’

‘ဘယ်လို’

‘ဪ... အစ်ကိုတို့ စတွေ့ကတည်းက အစ်ကို
ပြောသမျှကို နာခံပေးတဲ့အတွက်ပေါ့’

‘မနေက အစ်ကိုစကားကို အမြဲနာခံမှာပါရှင်’

ယမနေ့အသံက အဖျားတုန်သွားသည်။ ရင်ထဲ
ခံစားရ သမျှကို မိမိ၏အသံက ဖုံးဖိထားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ

‘ယမနေ့ရဲ့ နာခံမှုကို အစ်ကို ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဝယ်ယူဖို့
မလိုပါဘူး’

‘ကိုယ်သိပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်’

မဟာက နူးညံ့စွာပြောသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို ရီဝေ
ဝေ မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသော ယမနေ့အား ပွေဖက်လိုက်
တော့သည်။

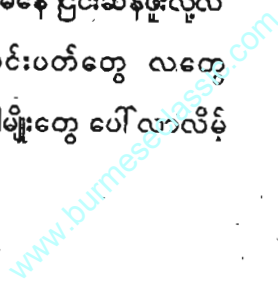
‘အစ်ကိုကို ချစ်တယ်’

ယမနေ့သည် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ
ပြောလိုက်မိလေသည်။ ထိုအခါ မဟာကခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍

‘အဲဒါဆို ကိုယ့်ကို ကူညီပါ’

‘အစ်ကိုခိုင်းတာ ဘယ်တုန်းက ယမနေ့ ငြင်းဆန်ဖူးလို့လဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ လာမယ့်သီတင်းပတ်တွေ လတွေ့
အတွင်းမှာ မင်းကိုယ်တိုင် ကူညီရတဲ့အခါမျိုးတွေ ပေါ်လာလိမ့်
မယ်’

'မနေ လုပ်မှာပါ'

'ကိုယ် မင်းကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ'

'ရှင်းပြစရာ မလိုအပ်ပါဘူး'

'အိုကေ . . . အိုကေ'

မဟာက ယမနေ၏နဖူးကို ခပ်ဖွဖွနမ်း၍

'လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ပါဦး'

'အစ်ကို နှလုံးသားထဲက ပေးတဲ့လက်ဆောင်လို့ပြောမှ'

'အစ်ကို နှလုံးသားက ပေးတာပါကွယ်'

ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးလေးပေါ်လာ၏။ ကျောက်စိမ်းတုံးလေးတွေကို စိန်အသေးလေးတွေဖြင့် ဝိုင်းထားပြီး ပလက်တီနမ်ကြိုးထဲတွင် မြှုပ်ထားသည်။

'ဟိုး . . . လှလိုက်တာ'

ကျောက်စိမ်း၏ မျက်နှာပြင်များကို လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများဖြင့် ပွတ်ကြည့်နေသည်။

မနေ၏ပုံစံက ဆွဲကြိုး၏ကြီးမားသော တန်ဖိုးထက် ကျောက်တုံးလေးများ၏အသားကို စမ်းရတာပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည့်ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်သည်။

'ဒီ ကျောက်ကလေးတွေ စမ်းကြည့်ရတာ ချောမွတ်လိုက်တာ၊ မနေ ငယ်ငယ်က ရေတံခွန်မှာ ကောက်ခဲ့တဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ အတိုင်းပဲ'

'ဆွဲထားလေ'

'အခုလား'

'ဒါပေါ့၊ ကိုယ်က မင်းကို ဒီစည်ခဲပွဲမှာ ဆွဲစေချင်လို့၊ ပြီးတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ'

မနေက ဘူးထဲမှဆွဲကြိုးကို ရွရွက်လေး ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့အသားမှာ ကပ်ကြည့်သည်။ ပြုရသော အသားအရည်ပေါ်တွင် ကျောက်စိမ်းလေးတွေနှင့် စိန်ပွင့်လေးတွေမှာ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

'ဟိုဘက်လှည့်လေ'

မဟာက ဆွဲကြိုး၏အစွန်းနှစ်စကိုကိုင်ပြီး မနေ၏
လည်ပင်းမှာ ပတ်လိုက်သည်။ ခလုတ်ကလေးနှိပ်၍ အစွန်းနှစ်စ
ကို ဆက်သည်။ ချိတ်ကလေးကို ခိုင်မခိုင်သေချာကြည့်ရ
သေးသည်။

မနေက သူ့ကို မှန်ထဲမှ ကြည့်နေမိသည်။

ယမနေဟာ အင်မတန်မှ အချိုးကျလှသော ဒဗ်မီရုပ်
ကလေးပမာ လှပနေသည်။ ယမနေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်
ကြောင်း ထင်းထင်းများက ရင်ဖိုစရာ။

‘အစ်ကို မနေ့ကို ချစ်လားဟင်’

‘အစ်ကိုရင်ထဲမှာ အများကြီး ခံစားရပါတယ်’

မဟာအကြည့်လွဲထားလိုက်သည်။ သူ မအီမသာဖြစ်
နေသည်ကို မနေ ရိပ်မိလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အချစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်’

‘အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထပ်ပြီးပေါက်
ဖွားနိုင်ပါဦးမလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မပြောတတ်တော့
ဘူး’

‘အစ်ကို ပြောနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် ယမနေ့ကို ပြောပြမှာ
လားဟင်’

‘ပြောပြပါ့မယ်ကွယ်၊ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်’

ယမနေက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မ၏မျက်ဝန်း
အစုံဝယ် မျက်ရည်ဥတွေ တွဲခိုနေတာကို မဟာမြင်လိုက်ရသည်။
မှန်တင်ခဲ့ပေါ်ရှိ ဘူးလေးတစ်ဘူးထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက်ကိုယူပြီး
ယမနေ၏ပါးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာ တို့ပေးလိုက်သည်။

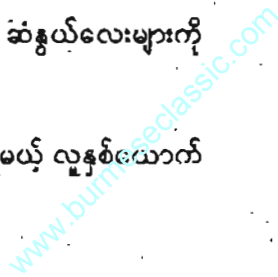
‘မျက်ရည်တွေ ထပ်မကျစေနဲ့တော့ မိတ်ကပ်တွေ
ထွက်ကုန်မယ်’

‘မနေ ဂရုမစိုက်ဘူး’

‘ကိုယ်ကတော့ ဂရုစိုက်တယ်၊ ဒီပွဲမှာ မင်းအချောဆုံး၊
အလှဆုံးဖြစ်နေဖို့ကတော့ အရေးကြီးတယ်ကွ’

မဟာက ကောင်မလေး၏နဖူးစပ်ရှိ ဆံနွယ်လေးများကို
ခပ်ရွရွလေး သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

‘မင်းကို အသေအချာဂရုစိုက်သွားရမယ့် လူနှစ်ယောက်
ရှိတယ်’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ဘယ်သူတွေ ရှိရဦးမှာလဲ၊ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ ဒေါ်မေနှောင်း
ပြီးတော့ ဦးသက်ပိုင်အသစ်တင်ထားတဲ့ မင်းသား နေထွန်း
ရယ်ပေါ့’

ယမနေ ခပ်တွေတွေလေး ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်မ သူတို့ကို သေချာမသိဘူး’

‘သိစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းဒီည လှနေပုံမျိုးနဲ့ဆို မကြာ
ခင် အချိန်အတွင်း သူတို့မင်းကို သတိထားမိသွားမှာပါ’

ထိုစဉ်

တူ . . . တူ

တယ်လီဖုန်းက အသံဖြည့်လာ၍ မဟာက ဖုန်းထိုး
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သတင်းပို့သူက သူတို့၏မန်နေဂျာ နေ
ဖြစ်သည်။

‘အခုပဲ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ဇနီး သင်္ဘောပေါ်ရောက်လာတယ်
တယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ်’

ဖုန်းကိုပိတ်၍ ယမနေဘက်သို့လှည့်ကာ

‘အဆင်သင့်ပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါဆို သွားစို့လေ’

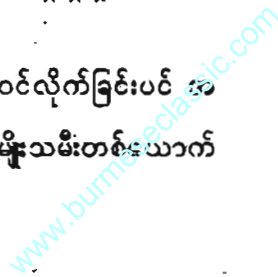
ယမနေက မဟာ၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ယမနေ၏ရင်ထဲမှ ရင်ခုန်သံစဉ်တွေက မညီမညာဖြစ်နေသည်
ကို ဥပေက္ခာပြုရင်း အရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာသို့
မဟာက ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ယမနေက မဟာ၏လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ချိတ်ရင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

x x x x x x x x x

ယမနေသည် ဧည့်ခံပွဲထဲသို့ ဝင်ဝင်လိုက်ခြင်းပင် အ
စိမ်းရောင်ဝတ်စုံရှည်ဖြင့် လှပနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကို သတိပြုမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကလည်း မနေ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်
နေလေသည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မနေ့ကပဲ မနေနိုင်စွာ မျက်လုံး
စလွဲလိုက်သည်။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်နိုင်
သည်ဟု ထွေးမိသည်။ သို့သော် ပိုပြီးသေချာသွားအောင်

'အစ်ကို အစ်ကိုရဲ့ မွေးစားအဖေနဲ့ သူ့အမျိုးသမီးက
ဘယ်မှာလဲ'

ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေးလိုက်သည်။

'ဟို အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီး၊ သူ့ဘေးက သူ့
အမျိုးသားပဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတာက သူတို့အခု အသစ်
တင်ထားတဲ့ မင်းသား နေထွန်းတဲ့ အဲဒါပစ်မှတ်ပဲနော်'

မနေ့က နားလည်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သည်။

ထို မေနှောင်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို ဒုတိယအကြိမ်
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မေနှောင်းက နှုတ်ခွန်းချိုသာစွာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့်
အခြားသူများနှင့် စကားပြောနေသည်။

သူမ ကြည့်ရတာ လူမှုရေးဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်
နိုင်ကြီး ကပြနေသည်။

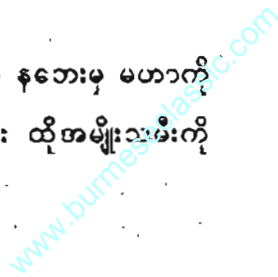
သူမ ဆင်မြန်းလာသည့် အစိမ်းရောင်ပိုးဂါဝန်မှာ ရိုးရိုး
ကလေးပင်။ နောက်ပြီး အချိန်မရသဖြင့် ဆံနွယ်တို့ကို အသာ
လေးပင် ချထားသည်။

သို့တိုင် သည်ညရောက်ရှိနေသည့် ထိပ်တန်းရှင်ရှင်
မင်းသမီးတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်နိုင်သည်။

သူမ အလှက နန်းဆန်သည်အလှမျိုးတော့ မဟုတ်။

ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရင်ကိုစွဲမက်သွားစေမည့်အလှမျိုး။
နောက်ပြီး သူမ၏စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းမှာ ဖော်ရွေလှိုက်လှမှုပေါ်
တွင် များစွာတည်နေလေသည်။

ယမနေ့က သူမကိုကြည့်နေရင်းမှ နဘေးမှ မဟာကို
ထစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ မဟာတလည်း ထိုအမျိုးသမီးကို
နီဝေစွာ ကြည့်နေလေသည်။

'အစ်ကို'

ယမနေက စိတ်မချစွာ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်လိုက်
တော့မှ သတိဝင်လာသည်ပုံစံမျိုးဖြင့်

'ဘာလဲ မနေ'

'အစ်ကို ဒေါ်မေနှောင်းကို ချစ်နေတုန်းပဲလားဟင်'

ယမနေ၏မေးခွန်းကြောင့် သူ့ရဲ့မျက်နှာက တစ်ချက်
ပျက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြင်ကာ

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခုဒါတွေပြောနေရမယ့်အချိန်
မဟုတ်ဘူး။ သွား သွား လူ့ချင်းခွဲလိုက်တော့ အဲဒီနေထွန်းဆိုတဲ့
ကောင် မင်းကိုစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ပေတော့'

အစ်ကို့ရဲ့အမိန့်ကြောင့် အစ်ကို့ကို တောင်းပန်တိုးလို့
သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သော်လည်း ဂရုမစိုက်ချေ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ယမနေဟာ အစ်ကို့စကားကို
ဘယ်တော့မှ မဖယ်ရှားနိုင်သူပီပီ မဟာ့ကိုတွဲထားသောလက်တို့
ဖြုတ်၍ နေထွန်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ထို နေထွန်းဆိုသူကလည်း ယမနေလာတာကို မျက်
တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေသည်။

ယမနေလာတာကိုတောင် မစောင့်ဘဲ သူက ယမနေ
ဆီကို လျှောက်လာ၍

'ယမနေနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီပွဲက ယမနေပွဲပဲ သိလား၊ အားလုံးထဲမှာ ယမနေ
လောက်လှတာ ကိုယ်တစ်ခါမှကို မတွေ့ဖူးဘူး'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'

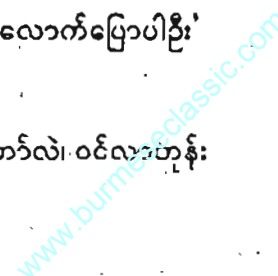
ထုံးစံအတိုင်း ယမနေက လူမှုဆက်ဆံရေးကို ပိုင်နိုင်
စွာ အသုံးချလိုက်သည်။ နေထွန်းဆိုသောသူ၏ မျက်လုံးများက
တော့ ယမနေကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာပြီဖြစ်သည်။

'ရှင်အမည်လေးလည်း တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပါဦး'

'ကိုယ့်နာမည် နေထွန်းပါ'

'ဪ ဒေါ်မေနှောင်းတို့နဲ့ ဘာတော်လဲ၊ ဝင်လာဟုန်း'

အတူတူပဲထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ် ဒေါ်မေနှောင်းက ကိုယ့်ရဲ့အန်တီလေး
လေ၊ ဒါတွေထားပါတော့ ဘာစားပြီးပြီလဲ'

ယမနေက ခေါင်းခပ်ဖွဖွရမ်းပြရမ်း မဟာတို့ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေနှောင်း၊ ဦးသက်ပိုင်၊ မဟာနှင့်
အတူ ဟိုမန်နေဂျာမ မေ သည်လည်း အတော် အဆင်ပြေနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ယမနေ၏အကြည့်ကို မဟာက ရိပ်မိပုံဖြင့် ဆက်လက်
ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကိုပြသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်
သည်။

ထို့ကြောင့် မနေလည်း သူ့ခိုင်းတာလုပ်သည့်အနေနှင့်
ရော၊ အရွဲတိုက်သည်အနေနှင့်ပါ ယခုမှ တွေ့သော ထိုနေထွန်း
ဆိုသူ၏လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်၍

'ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုသွားစားစို့
ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မဟာတို့မှာကား ယမနေထင်သလိုမဟုတ်ချေ။ မဟာ
သည် အခန်းထဲကထွက်လာပြီးချိန်မှစ၍ မေနှောင်း၏လှုပ်ရှား

တိုင်းကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

မေနှောင်းကို ပြန်တွေ့ရလျှင် မိမိဘယ်လိုများ ခံစား
ရမလဲဟု ငါးနှစ်လုံးလုံး အမျိုးမျိုးတွေးလာခဲ့သည်။

ဒေါ်သထွက်မလား၊ မခံချည့်မခံသာဖြစ်မလား၊ စိတ်
ဆင်းရဲရမလား၊ သို့သော် ဤခံစားချက်မျိုးတွေ တစ်ခုမှ
ပေါ်မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်မြင်ချင်းတော့ ဘယ်လိုမှမခံစားရ၊
မေနှောင်းကပိုပြီး ရင့်ကျက်လာသည်။ ငါးနှစ်တာအချိန်ကာလ
က သူမမျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းသာ ပေါ်လာသည်။
သို့တိုင် လှပဆဲ။

တကယ်တော့ ဤမိန်းမသည် မိမိအားချစ်ပါသည်ဟု
ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့သည်။ မိမိနှင့် လက်ထပ်ပါမည်ဟုလည်း
တတိပေးခဲ့သည်။

နောက်ပြီး မိမိဒုက္ခရောက်တော့မည့် နိမိတ်လက္ခဏာ
လေးတွေ ရှုံ့ဖြင့် သူ့အား သစ္စာဖောက်သွားသူ၊ အဲဒါတွေ
တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါလားဟု မဟာ ခုထိ ယုံခက်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ မုန်းတီးနာကျင်စိတ်နှင့် သူမကိုလိုချင်မက်
မောစိတ်တို့က လွန်ဆွဲနေသည်။

မေနှောင်းကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် သေသေချာချာ
စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးသက်ပိုင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျများဖြင့်
လှမ်းသွားလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား အခုလိုရောက်အောင်လာနိုင်တာ ဝမ်းသာပါ
တယ်’

မဟာကပင် အရင်စ၍ ညာလက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းဖေး
လိုက်သည်။ ဦးသက်ပိုင်ကလည်း သူ့ရဲ့ညာလက်ကို ပြန်၍ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့လက်တွေကတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေ
မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးလည်းပါလာတယ် မောင်ရင်နဲ့မိတ်ဆက်
ပေးရဦးမယ်’

ဦးသက်ပိုင်က သူ့ကိုလုံးဝခန့်မှန်း မရိပ်မိစွာပင် အစိမ်း
သက်သက်ပြောတော့ သူ့ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်

ယောက် စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
မေနှောင်းက လျှောက်လာသည်။

‘ကျွန်မ ထူးဆန်းနေတာရှင်’

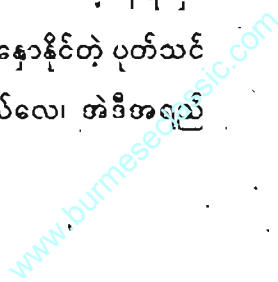
မေနှောင်းက မဟာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၍ ပြော
လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဒီပေါ်ရောက်ကတည်းက ရှင်ကျွန်မကို တစ်
ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေတယ်လေ၊ ကျွန်မက ဘာတွေများ ဒီ
လောက်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်
ခရည်ရွယ်ပါဘူး’

‘ဟင်း ဟင်း ရှင်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့’

‘လူတန်းစားအလွှာ အသီးသီးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ
သူတို့နဲ့တစ်သားတည်းဖြစ်သွားအောင် ရောနှောနိုင်တဲ့ ပုတ်သင်
ညှို့လို အရည်အသွေးမျိုး ခင်ဗျားမှာရှိတယ်လေ၊ အဲဒီအရည်
အသွေးမျိုးက ရှားတယ်ဗျ’

မဟာက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် ပြေလည်အောင် ပြောပေမယ့်မရ။ မေနှောင်းက သူ့ကိုအတော်ကြည့်မရဖြစ်နေပုံ ရသည်။

'ကျွန်မ ရှင်သန်ရပ်တည်နေရတာက အဲဒီလိုလေ၊ အဲ ဒါကို ရှင်က ဘာပြောချင်'

'မောင်ရင် ကျုပ်အမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ဆုံချင်တယ် မဟုတ် လား၊ မေနှောင်း သူက ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်ရှင် ကိုမဟာလေ'

ဦးသက်ပိုင်က ပြဿနာမကြီးခင် ဝင်ပြောသည်။ သို့ သော်မရ။ မေနှောင်းက ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ပြောသည်။

'ဒီလောက်ကြီး အနုလုံပဋိလုံ စစ်ဆေးလေ့လာပြီးမှ တော့ ရှင်ကျွန်မကိုသိပြီးနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်'

'ခင်ဗျားကိုသိတာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားလို မိန်းမစားဇွဲ ကို သိတာ'

မဟာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သူမနောက်ထပ်၊ ထပ် မပြောခင်စကားဖြတ်၍ ဦးသက်ပိုင်ကိုပင်ဆက်ပြီး စကားပြော နေလိုက်သည်။

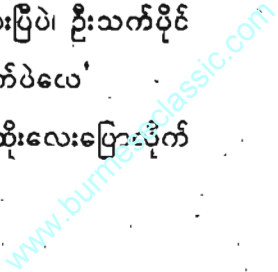
'ဒါနဲ့ ဦးသက်ပိုင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေး ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒါရိုက်တာ လုပ် ခိုင်းဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသမီးကိုတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ မင်းသမီး ယမမေကို တင်စေချင်တယ်၊ ထုတ်လုပ်သူကတော့ ကျွန်တော်ပေါ့ဗျာ'

မဟာက ခပ်အေးအေးပြောပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရဲ့မန်နေဂျာ မေက ဒီဘက်သို့လျှောက်လာသည်။

'ဟော စကားကောင်းနေလား ကိုမဟာ'
'ဟုတ်တယ် မေရေ ယမမေကို မင်းသမီးတင်ဖို့ ဆွေး နွေးနေတာ'

'ဪ ဒါလား ယမမေက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အခု ဒီပွဲ ဆင်ပဲ မိဒီယာတော်တော်များများက သိသွားပြီပဲ၊ ဦးသက်ပိုင် နဲ့လည်း နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပဲလေ'

မေက သူ့ဘက်မှနေ၍ သာသာထိုးထိုးလေးပြောလိုက် သည်။

သို့သော် အလုပ်ကိုအလုပ်နှင့်တူအောင် လုပ်တတ်
သော ဦးသက်ပိုင်ကမူ

'သူ့စိုက်တင်က ရှိသေးတယ်၊ ရုပ်လှပေမယ့် အိုက်
တင် မရရင်သွားရော့ဗျ'

မဟာက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထိုဝိုင်းထဲမှ လှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်စား မေက ဦးသက်ပိုင်ကို ပြောလိမ့်မည်
မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်

ရှန်ပိန်ခွက်တစ်ခွက်ကိုယူ၍ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အသာ
ဝင်ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံပွဲအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ အားထု
က သူမန်တီးစီစဉ်သလိုဖြစ်ချေပြီ။ သို့တိုင် သူစိတ်က မကျေနပ်
သေးတာကြောင့် သူတိုယ်သူ့အံ့ဩ ယူရသည်။

'သူ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကိုရိုက်ရမှာပါလေ၊ ငါ့အစီအစဉ်တွေ
အားလုံးလည်း ဖြစ်မှာပါ'

မဟာက စိတ်ဖြေသည်အနေနှင့် ခပ်တိုးတိုးဖွဖွ

ရွတ်ပြီ၊ ယမနေ့ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိလေတော့သည်။
ယမနေ့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နေထွန်းဆိုသော ကောင်လေးနှင့်
အတော်အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နေချေပြီ။

သူက ယမနေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
သည်။

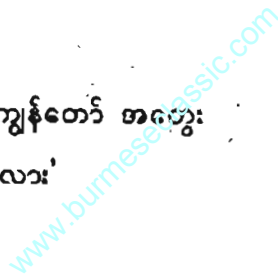
သည်ကောင်မလေးဟာ သူ့စကားကို အမြဲနားထောင်
တတ်သူလေးလည်း ဖြစ်သည်။

သူက စားပွဲခုံတစ်ခုံတွင် အေးအေးလူလူဝင်ထိုင်ပြီး မြစ်
ပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ သူငေးကြည့်တာ အချိန်
အတော်ကြာသွားပုံရသည်။

သူဘေးနားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာရပ်ပြီး
ခေါ်တော့မှပင် သတိဝင်လာတော့သည်။

'မဟာ ဦးမဟာ'

'ဪ ခေါ်မေနှောင်း၊ ဆောရီး ကျွန်တော် အဖွား
ဆွန်သွားလို့ ခင်ဗျားရောက်နေတာ ကြာပြီလား'

သူက အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
မေနှောင်းကိုကြည့်ရင်း သူရင်တွေ့လိုက်ခန့်လာသည်။

‘ရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့’

‘ဟုတ်တဲ့ ထိုင်ပါ’

‘ကျွန်မတို့လည်း ရှင်လိုပဲ နေထွန်းကိုဖြစ်မြောက်အောင်
မင်းသားတင်ချင်တယ်၊ ရှင်ကလည်း ယမနေကို မင်းသမီးတင်
ချင်တယ်၊ ဒီတော့အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် ညှိကြမယ်လေ’

မေနှောင်းက မင်းသမီးပီပီ သူမလိုရာကိုပြောနေ၍ သူ
ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။ ဦးသက်ပိုင်က ဤကဲ့သို့ဆွေးနွေးရန် နေ
နှောင်းကို လွတ်လိုက်ဟန် တူသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ အတော်
ကြာကြာဆွေးနွေးပြီးနောက် စကားစပြတ်သွားသည်။

‘ဒါနဲ့ ဒေါ်မေနှောင်းကို ကြုံတုန်းမေးရဦးမယ်၊ ဦးသက်
ပိုင်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းက မင်းသားတစ်ယောက်တင်
တယ်နော် ဘာတဲ့’

‘ဗွန်းပါ’

မေနှောင်းက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့်ပြောတော့

သူကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

‘အဲဒီ မင်းသားက ဦးသက်ပိုင်ရဲ့ မွေးစားသားတော်
တယ်နော်’

‘ကျွန်မတို့ အဲဒီအကြောင်း မဆွေးနွေးကြရင် ကောင်း
မယ်ထင်တယ်’

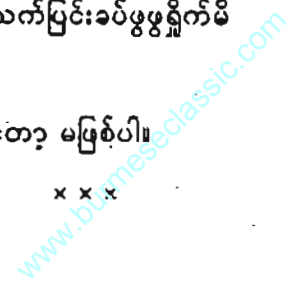
‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ကျွန်ကော်က အဲဒီမင်းသား တော်
လွန်လို့ သဘောကျသူပါ’

‘သူ သူမရှိတော့ဘူး’
မေနှောင်းကပြောပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါထရပ်လိုက်တာ
ကြောင့် သူကသူမ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းထိန်းလိုက်သည်။

‘ရပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး’
မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနဲ့ ထွက်သွားသော
မေနှောင်း၏ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ သူသက်ပြင်းခပ်ဖွဖွရွက်မိ
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပွဲတွင် သူနဲ့မရှိတော့ မဖြစ်ပါ။

• x x x x x x x x x

'မျက်နှာက ပုပ်သိုးနေတာပဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ'
 သူက နံဘေးတွင်ထိုင်နေသော ယမနေ့ကို တစ်ချက်
 ဝဲကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ယမနေ့က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတ်
 ဆိတ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားက ထိုးရပ်သွားသော်လည်း
 သူမက ကားတံခါးကိုအရင်ဖွင့်၍ သူမအခန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်
 သွက် လျှောက်သွားလေသည်။

သူက အနောက်မှ အမှီလိုက်၍ သူမ၏လက်မောင်းကို
 ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့ ငါမေးနေတာကို မဖြေတာလဲ'

'ကျွန်မလက်ကို လွတ်ပါ။ ကျွန်မဒီမှာမနေတော့ဘူး။ ဣ

ပြန်မယ်'

'တော်စမ်း'

သူက စိတ်တိုတိုနှင့်အော်လိုက်ပြီး သူမလက်ကို ဆောင့်
 ဆွဲ၍ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။

'နင့်ကိုငါက မြင့်စေချင်လို့ မိုးပေါ်ဆွဲတင်တာကို နင်က

ခုန်ချချင်နေတာလား'

'ယမနေ့ မြင့်လည်းမမြင့်ချင်တော့ဘူး။ အစ်ကို့ရဲ့
 ဥပေက္ခာတရားတွေကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးသိလား'

'ငါ ဘယ်မှာ ဥပေက္ခာထားလို့လဲ ဥပေက္ခာမထားလို့
 ဘဲ နင့်အတွက် ငါလိုက်စီစဉ်တာပေါ့'

'ဪ ခေါ်မေနှောင်းနဲ့ သင်္ဘောဦးမှာ ဖက်လားရမ်း
 လားက ကျွန်မအတွက်ပေါ့ ဟုတ်လား'

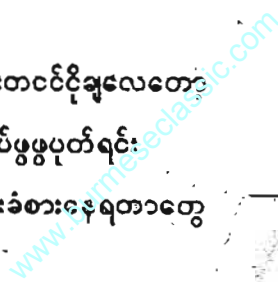
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၍ ဆိုဖာပေါ်တွင်
 ဝစ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေး သဝန်တို့နေပြီဆိုတာ သူ
 သိလိုက်သည်။

'နေရာတကာ ကလေးမဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့ ယမနေ့ရယ်'

'ဒါ ကလေးဆန်တာမဟုတ်ဘူး မနေခံစားရတာ မနေပဲ
 ဆီတယ် အစ်ကိုကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အစ်ကိုက မနေ့ကိုမှ
 ချစ်တာ'

ကောင်မလေးက ပြောရင်း ရှိုက်ကြီးတဝင်ငိုချလေတော့
 သည်။ သူက ကောင်မလေးရဲ့ကျောကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း

'မနေ့ မနေ့ ကလေးရယ် ကလေးခံစားနေရတာတွေ

အစ်ကို သိပါပြီ၊ နားလည်ပါပြီကွာ မငိုပါနဲ့တော့ အစ်ကိုကလေးကို သနားလိုက်တာ စိတ်ချကွာ အစ်ကိုကတိပေးတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် အစ်ကိုလက်ထပ်မယ်သူဟာ ကလေးကလွဲပြီး တစ်ခြားသူ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကလေးကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ အစ်ကို ကတိပေးတယ်'

ဒီတော့မှ ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်ရည်အရွှေ့သားနှင့် မော့ကြည့်ပြီး

'တကယ်လား'

'တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ကဲမျက်ရည်တွေကို မြန်မြန်ဆွတ်လိုက်တော့'

ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေကို သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း ဆွတ်လိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် အစ်ကိုတို့လင်မထပ်ရသေးခင် ကြားအချိန်ကာလကို မနေကသည်းခံရမိနော် ကလေး၊ အူတိုတာတို့ အခုလို့ လျစ်ကန်ကန်လုပ်တာ အစ်ကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျေးဇူးပြုပြီး မထင်

ပါနဲ့ကွယ်'

'အိုး ဒါကတော့ အစ်ကို့ကိုချစ်လို့ အူတိုတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ ရှိမှာပေါ့'

သူက ကလေးဆန်သော ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ သက်ပြင်းရွှက်လိုက်ပြီး

'ကဲ ကဲ သွားအိပ်တော့ ဪ မနက်ပြန်ကျရန် အိုက်တင်တွေသင်ပေးဖို့ ဆရာလာလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ အစီအမံတွေကို အားလုံး အောင်မြင်အောင်လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ အစ်ကိုလဲ့တယ် ဝတ်နိုက် ကလေး'

'ဝတ်နိုက်ပါ အစ်ကို'

ကောင်မလေးထွက်သွားပြီးနောက် သူတစ်ချက် တွေဝေစွာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဟန်းဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

'မေလား ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မနက်ပြန်ကစပြီး ဖွလိုက်တော့၊ နေထွန်းနဲ့ ယမနေဟာ ဘာလို့လို့ဆိုတာကို'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မအားလုံး စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်

ယမနေများ နစ်နာမလားလို့

'ယမနေကို ထည့်စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး'

'ကောင်းပြီလေ'

သူက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ထိုင်
သောက်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ မေနှောင်းက တစ်ချက်
တစ်ချက် ပေါ်လာလိုက်၊ ယမနေ၏ မျက်နှာလေးက တစ်ချက်
တစ်ချက် ပေါ်လာလိုက်နှင့် သူသည်ဝေခွဲ၍မရအောင်ဖြစ်နေ
မိသည်။

သူယမနေကို အသုံးချနေတာရော တရားမျှတမှုရှိပါရဲ့
လား။ ယမနေဟာ သူ့အတွက် စေလိုရာစေ အရပ်လေးတစ်ရပ်
မျှသာ။ အေးလေ သူတစ်နေ့တော့ ယမနေအတွက် ပြန်ပြီးပေး
ဆပ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

သူက ဖြေတွေးတွေးပြီး ရှေ့ဆက် အစီအစဉ်များ
အတွက် အကွက်ချနေမိတော့သည်။

ဦးသက်ပိုင်နဲ့ ခေါ်မေနှောင်းရေ ခင်ဗျားတို့အလှည့်
ရောက်ပြီ။

x x x

x x x

x x x

လှိုင်စာပေ

အပိုင်း (၂)

လှိုင်စာပေ

'ဒီသတင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေထွန်းရ၊ မင်းတို့ ဟာက ဟိုတစ်နေ့ညကမှ ဧည့်ခံပွဲမှာတွေ့တာ အခုဒီသတင်းပါ လာပြီဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား'

မေနှောင်းက အေးအေးလူလူထိုင်နေသော နေထွန်း ရှေ့သို့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ပစ်ချလိုက်သည်။ နေထွန်းက ဂျာနယ် ကို ဖတ်ကြည့်ရင်း

'ဟိုနေ့က ဧည့်ခံပွဲတစ်ညပဲ ယမနေ့နဲ့တွေ့ဖူးတာပါ အန်တီလေးရယ် အခုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သတင်းတွေ အကျယ်ချဲ့ ပါလာရတာလဲ မသိဘူး'

နေထွန်းက စိတ်ရှုပ်သလို ပြောလိုက်သည်။

'အေး နာမည်တောင်မကြီးသေးဘူး အခုမှစရုံပဲ ရှိသေး တယ်၊ ဒီလိုသတင်းတွေနဲ့ဆိုတော့ မင်းကိုဘယ်သူက အားပေး တော့မှာလဲ နေထွန်းရဲ့'

'အန်တီလေးကလည်း ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဆိုနေ'

'ဝိတူအချီးနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စကားများနေရ တာလဲ'

'အစ်ကိုကြီး ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ပြီးပြီလား'

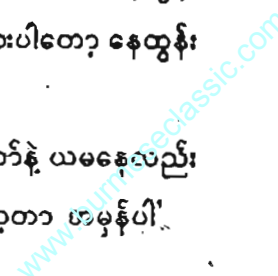
မေနှောင်းက ဦးသက်ပိုင်ကိုပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက် သည်။ ဦးသက်ပိုင်က ခေါင်းခါပြတော့ ဂျာနယ်တွေကို မေးငေါ့ မြပြီး

'ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး'

ဦးသက်ပိုင်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ဂျာနယ်တွေကို ခွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

'သတင်းတွေက အစုံပါပဲလားကွာ၊ ကြည့်ရတာ တော် တော်ကို အတွင်းကျကျသိပုံရတယ်၊ ဒီသတင်းထောက်က ပြီး တော့ ယမနေ ဘက်ကိုချည်းပဲ ပင့်တင်ရေးထားတယ်၊ နေထွန်း အပဲ ယမနေကိုအတင်းကပ်နေသလိုလို ထားပါတော့ နေထွန်း ဒီတီဇွန်ကို မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ'

'ကျွန်တော်မသိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ယမနေလည်း အဲဒီဧည့်ခံပွဲပြီးကတည်းက ထပ်မတွေ့တော့တာ ဟေ့နော်ပါ'

နေထွန်းက အဖို့ခံမျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်တော့ ဦးသက်
ဒိုင်က သက်ပြင်းချမိသည်။

'အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့မင်းကို ကောင်း
သတင်းနဲ့ပဲ နာမည်ကြီးစေချင်တယ် နေထွန်း။ ဒီတော့ သွားတာ
လာတာ ဆင်ခြင်ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က နေရာတကာကို လိုက်ကြည့်
မနေနိုင်ဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါတယ်'

'နောက် ယမနေနဲ့ သွားမငြိစေနဲ့၊ ယမနေအနောက်မှာ
မဟာပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့၊ မဟာဆိုတဲ့လူထု
လွယ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ ကဲ ငှါသွားမယ် အပြန်
မိုးချုပ်မယ်၊ ဒီနေ့ ရွာတင်ရှိလို့ မဟာနဲ့ကိစ္စကို မေနှောင်းပဲ စကား
ပြောလိုက်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး'

ဦးသက်ပိုင်က ကားသောလေးကိုင်၍ ထွက်သွားသည်။
ဦးသက်ပိုင်က မဟာကိုသတိထားဟုသာ ပြောပေမယ့် မေနှောင်း

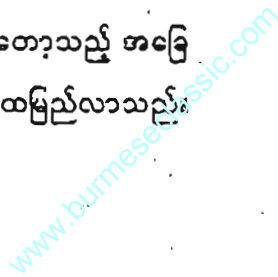
စိတ်ထဲမှာတော့ မဟာနှင့် ရင်းနှီးနေသလိုလို အမြင်ကပ်မိသလို
လို တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးသက်ပိုင်က မဟာကို အလေးအနက်
ထားတာတော့ မေနှောင်းရိပ်မိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
လွန်ခဲ့သော လပိုင်းလေးကမှ နေထွန်းကို ခေါင်းဆောင်မင်းသား
စင်ကာ ရိုက်ထားသော ရုပ်ရှင်တစ်ကားက သောက်သောက်လဲ
ဖွဲ့သဖြင့် သူတို့စီးပွားရေး အခြေအနေက အတော် ဆိုးရွား
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ငွေအရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ပေးမည့်
မဟာက အရေးကြီးနေသည်လေ။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့သုံး
ယောက်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှမသိချေ။ မသိအောင်လည်း ဖုံး
အုပ်ထားသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ဟန်သာရှိတော့သည့် အခြေ
အနေမှတ်လား။ ထိုစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းက ထပြည်လာသည်။

'ဟယ်လို'

'ဒေါ်မေနှောင်းလား၊ ကျွန်မက ဦးမဟာရဲ့ မန်နေဂျာ
အတွင်းရေးမှူး မေပါ။ ဦးမဟာက ရုပ်ရှင်ကိစ္စ စာချုပ်ချုပ်ဖို့
( )ဟိုတယ်ရဲ့ ကော်ဖီခန်းကို ကြွခဲ့ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ စာချုပ်
ချုပ်တာဟာ ဒေါ်မေနှောင်းနဲ့တင် ကိစ္စပြတ်နိုင်ပါသလားတဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကို ဦးသက်ပိုင်က လှုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ
အားလုံး လွှဲအပ်ထားပါတယ်'

'ကောင်းပါပြီ ဒါဆို နေ့လည်တစ်နာရီမှာ ကျွန်မတို့
ဘက်က စာချုပ်စာတမ်း အပြည့်အစုံနဲ့ စောင့်နေပါမယ်'

'ကျွန်မရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်'

ဖုန်းချပြီးနောက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မေနှောင်းစိတ်ထဲ
မယ် လေးလေးပင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ မေနှောင်းက နေထွန်း
ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

'မင်းနဲ့ ယမနေကို ခေါင်းဆောင်တင်ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်အ
တွက် စာချုပ် သွားချုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီကားမှာ တို့အစွမ်းတုန်
ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ရှုံးရင် တို့အားလုံးသွားပြီ၊ ငါတို့တင်မကဘူး
ဦးသက် ပိုင်ပါ နာမည်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ လုံးဝရှုံးလို့မဖြစ်ဘူး'

မေနှောင်းက အလေးအနက်ပြောလိုက်ပေမယ့် နေ
ထွန်းကတော့ မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။
ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် နေထွန်းကတော့ သူ့စိတ်ဝင်စားမိသော ယမနေနှင့်
အတူတွဲ၍ သရုပ်ဆောင်ရမှာကြောင့် ပျော်ရွှင်မိတာတော့
အမှန်ပင်။

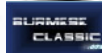
အန်တီလေးတို့ ဘာပြောပြော နေထွန်းကတော့ ဤမျှ
ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးကို ပတ်ကိုပတ်သက်ရမည်
ထု ဆုံးဖြတ်ချက်ကြိတ်၍ ချလိုက်တော့သည်။

ခဏကြာတော့ အန်တီလေးက လှပစွာပြင်ဆင်ပြီး
အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။ အန်တီလေး ထွက်သွားသည်နှင့်
သူ့ကတယ်လီဖုန်း ခေါ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာ နွေးထွေးလှိုက်
အာဖွယ်ရာကောင်းသော ယမနေ၏ထူးသံကို ကြားရသည်။

'ယမနေလား အထွန်းပါ'

'ဟယ် အထွန်းကြီး ယူကို တို့သတိရနေတာ အတော်ပဲ
အတော်ပဲ ပျင်းနေတာနဲ့'

သည်လိုစကားလေးတွေကြောင့် နေထွန်းမလှုပ်နိုင်တာ

www.burmeseclassic.com

လည်း ပါသည်။

‘ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ပြီးပြီလား’

‘အင် နီး စိတ်မဝင်စားဘူး’

‘ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ တီးတိုးသတင်းတွေ ကိုယ်က တော့ အဲဒီသတင်းတွေဖတ်ပြီး ရင်တွေခုန်နေတာ’

‘ဂျာနယ်ဖတ်ပြီးများ ရင်ခုန်ရတယ်လို့ ဟင်းဟင်း ကြံကြံဖန်ဖန် အထွန်းရယ်၊ ကဲပါ တို့ဆီမှာ ဘာဂျာနယ်မှကို မရှိဘူး ဖတ်စေချင်ရင် လာပို့’

‘မနေ အိမ်ကို လာမပို့ရဲပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ အထွန်းကန်ဘောင်ပေါ်က စောင့်နေမယ်၊ မနေလာခဲ့ပါလား’

သူ့ရဲ့ အရဲစွန့် ချိန်းဆိုလိုက်မှုကြောင့် ယမနေက ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီလားမသိ။

‘မနေ မနေ’

‘အင်း စဉ်းစားနေတာ အိုကေလေ လာခဲ့မယ်၊ အထွန်းအရင် ရောက်နေမှနော်၊ တို့ရောက်လို့မတွေ့ရင် ချက်ချင်း

ကြီးကိုပြန်မှာ’

‘အေးပါကွာ’

သူက ဖုန်းကိုပစ်ချ၍ ကားသော့ကိုယူကာ အလျင်စလို အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အန်တီလေးရဲ့တားမြစ်ချက်တွေ၊ ဦးသက်ပိုင်ရဲ့ သတိပေးချက်တွေ သူဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့၊ သူဦးနှောက်ထဲ တွင်ရှိတာ ယမနေတစ်ယောက်သာ။

x x x x x x x x x

‘ကိုယ်လိုက်ပို့ရမလား ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် သွားမလား’ မနေက ခေါင်းကို ဝဲခနဲနေအောင် ခါလိုက်သည်။

‘ရပါတယ် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ’ သွားပါတော့မယ် အစ်ကို၊ မနေ ကားမောင်းတတ်နေပြီပဲ’

ယမနေက မျက်ရည်တွေ မဝဲအောင်ထိန်းရင်း ပြောဆိုက်သည်။ စိတ်ချ ယမနေဟာ အစ်ကိုဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ရတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

'ကဲ ဒါဆို အစ်ကိုလည်း သွားမယ်'
'ဒေါ်မေနှောင်းနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ ဆီကိုမှတ်လား'

အစ်ကိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ယမနေ့ အသည်း
တွေဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။ မဟာက ယမနေ့၏ ဗျက်နှာထံ
တစ်ချက်ကြည့်၍

'မနေ့ကလည်းကွာ ဒါတွေက ခဏပါ အစ်ကိုစိတ်ထဲက
အဖြစ်ချင်ဆုံးအရာတွေလုပ်ပြီးရင် မနေနဲ့ အစ်ကို အေးအေး
ဆေးဆေးနေသွားကြမှာပါ'

'မနေ့ ကျေနပ်ပါတယ် ကဲ အစ်ကိုလည်း သွားတော့
လေ နောက်ကျနေမယ်'

'အေးပါကွာ'

မနေ့နှင့် အစ်ကိုသည် တစ်ယောက်ကားတစ်စီးစီနှင့်
အိမ်မှထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ထိုအဖြစ်ကြီးမှ ဘယ်တော့မှ လွတ်
မြောက်ပါ့မလဲဟုတောင် မနေ့က စိတ်နာနာနှင့် တွေးမိသေး
သည်။

ကန်ဘောင်ရောက်တော့ နေထွန်းက ရောက်နေ
ဖြစ်သည်။

'ဟယ်လို'

နေထွန်းက ယမနေ့ကားနားသို့ ရောက်လာ၍ ဂျာနယ်
တွေကို ပေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒီဂျာနယ်တွေကို မနေ
ဖတ်ပြီးသားပါ။

သို့သော် ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ တစ်ချက်နှစ်ချက် လှန်
လိုက်ပြီး

'အင်း အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ဒီလိုတွဲရင်တော့ ဒီလိုသတင်း
ပဲ ထွက်မှာပဲလေ'

'ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ်ကတော့ ဒီသတင်းတွေကို အမှန်
အကန်ပဲ ဖြစ်လိုက်စေချင်တော့ဗျာယ်'

'တိုး ယူဟာက မြန်လှချည်လား ယူနဲ့တို့ တွေ့တာ ဒါနဲ့
ပါဆိုမှ နှစ်ကြိမ်ပဲ ရှိသေးတာလေ'

မနေ့က ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ လက်ပိုက်၍ ခပ်
တည်တည်ပင် ပြောလိုက်သည်။

'မြန်ရမယ်လေကွာ'

www.burmeseclassic.com

‘အဲလိုမိန်းမစားမျိုးထဲမှာ ယမနေမပါဘူး သဘော ပေါက်’

‘ဆောရီ ကိုယ်မှာသွားတယ်ကွာ ကဲ ကားပေါ်က ဆင်း ပါဦး’

နေထွန်းကတော့ မနေ့ကို အကြီးအကျယ် ကြွနေပြီ ဆိုတာ မနေရိပ်မိသည်။ အေးလေ အစ်ကိုကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ် စေချင်တာကိုး။

‘မနေ ကားတံခါးဖွင့်၍ ကြွကြွရွရွလေးဆင်းလိုက်သည်။

‘အရမ်းလှတယ်ကွာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ ဒါနဲ့နေထွန်းကို တို့မေးစရာတစ်ခုရှိတယ် မှန်မှန်ပြောနော်’

နေထွန်းက ခေါင်းကို သွက်လက်စွာညှိတ်ပြသည်။

‘နေထွန်း အရင်က ရုပ်ရှင်တစ်ကားရိုက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီ

ကားက မအောင်မြင်ဘူးဆို အဲဒါဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ကွာ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘အဲဒါ နေထွန်းတို့ အရမ်းရှုံးသွားတယ်ဆို’

ယမနေ၏ မေးခွန်းကြောင့် နေထွန်း၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီးမှ ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် အဲဒါအခု ယမနေတို့နဲ့ ရိုက်မယ်ကားနဲ့မှ နုလန်ပြန်ထူဖို့ ကြိုးစားရမှာ’

‘ဪ ဒါကြောင့် မနေ့ကို အသေအလဲ လိုက်နေတယ် ဆိုပါတော့’

မနေက တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လိုက်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဟား ဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ကိုယ်က ယမနေကို တကယ်ချစ်တာ၊ ဟောဒီနုလုံးသားထဲကကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ် တာ၊ အဲဒါတော့ ယုံကြည်ပေးပါ’

‘ဟင်း ဟင်း ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်’

‘အဲဒါဆို ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့လေ’

‘အဲဒါကတော့ စဉ်းစားရဦးမယ်’

‘ဒါဆို ဘယ်လောက်စဉ်းစားမှာလဲ’

'အကန့်အသတ်မရှိ ကဲကွာ မနေစကားပြောရတာ အညောင်းလာပြီ ပြန်တော့မယ် တာ့တာ'

'အိုကေ ကိုယ်လွမ်းရင် ဖုန်းလွမ်းဆက်လိုက်မယ်'

'ပြောချင်စိတ်ရှိရင် ပြောမှာပေါ့'

ယမနေက ပြောလည်းပြော နေထွန်းရှေ့မှကားထိ လျှောခနဲ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

လိုချင်သော အချက်ရပြီလေ။

တကယ်တော့ နေထွန်းဟာ ယမနေရဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သလို ယမနေဟာလည်း အစ်ကိုရဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

x x x   x x x   x x x

'ဒေါ်မေနှောင်း ကြိုရောက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နာရီအတိပါပဲနော်'

အချိန်ကို တိကျလွန်းသော မဟာသည် တစ်နာရီတိတာနှင့် ချိန်းထားသော အခန်းထဲသို့ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့နံ့သေ

နားမှာ ဖိုင်တစ်ထပ်ပိုက်လျက် မေကား အသင့်လိုက်ပါလာသည်။

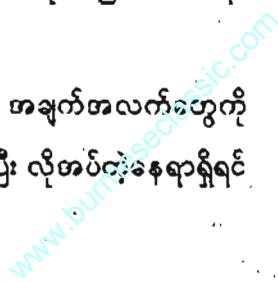
'ကဲ' ဒေါ်မေနှောင်းလည်း တစ်ခုခုစားသောက်ပြီးပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ လုပ်ငန်းကိစ္စလေးကို အရင်ပြောကြရအောင်'

'ဟုတ်ကဲ့'

ဦးမဟာ ပုံစံက အားလုံးကို အတိအကျလုပ်ကိုင်မည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ မေနှောင်းက ဦးမဟာကို ငှာခံချက်လွမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ပုံစံက ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း တွေတွေငေးငေးနှင့် ဆွဲဆောင်မှုတော့ရှိသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးအပြည့်နှင့် စူးရှသော ဗျက်လုံးပြာပြာများက သူ့အား ဆရာကြီးအရှိန်အဝါမျိုး ရနေစေသည်။ ထိုပုံစံမျိုးမှာ စွဲမက်စရာကောင်းသလို အမြင်ကတ်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

'အဟမ်း ဒီမှာစာချုပ်၊ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်တွေကို ဒေါ်မေနှောင်းအသေအချာ ဖတ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာရှိရင်

ပြောပါ။ လိုအပ်မှုမရှိအောင်တော့ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ထားပါတယ်'

ဦးမဟာ လှမ်းပေးသော စာရွက်ကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးက တိတိကျကျ ဘယ်သူ့ဘက်မှ သာစေနာစေမရှိရပေ။ ထို့ကြောင့် မေနှောင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍

'ကျွန်မ အားလုံးကို သဘောတူပါတယ်'

ခင်ဗျား သဘောတူတာထက် ဦးသက်ပိုင်က ခင်ဗျားထိုလုပ်ပိုင်ခွင့်အပြည့် ပေးထားတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်'

ဦးမဟာ၏မေးခွန်းကြောင့် မေနှောင်း ထောင်းခနဲ ဧဝါသ ထွက်သွားပေမယ့် အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကဲ ဒါဆိုရင် လက်မှတ်ထိုးလို့ရပါပြီ'

ဦးမဟာက အပြုံးနှင့်ပြောတော့ မေနှောင်းတစ်ချက်ငေးကြည့်သွားမိသည်။ အပြုံးတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တူသလိုလို့။

တို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

အတွေးကြောင့် ထိုးနေကျလက်မှတ်တောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

'ရပါပြီ ဒါရှေ့နေရှေ့ရပ်အားလုံးနဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားပြီး သားပါ။ အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အောင်မြင်မှာပါ'

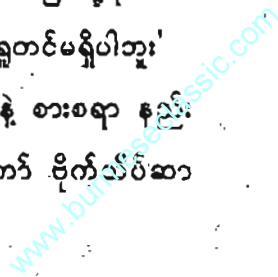
'ကဲ မမေရေ ဒီဖိုင်လေး ကားပေါ်သွားတင်ရင်းနဲ့ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် နောက်နာရီဝက်ကြာရင် ထွက်ခဲ့ပါမယ်'

သူ့စကားကို နားထောင်စွာပင် နံဘေးမှ အမျိုးသမီးချောလေးက ဖိုင်တစ်ထပ်ကိုပိုက်၍ ထွက်သွားသည်။ အဲဒီတော့မှ သူကမေနှောင်းဘက်သို့ အပြုံးနှင့်ကြည့်ရင်း

'ကျွန်တော်တို့ နာရီဝက်လောက် စကားပြောလို့ရမလား'

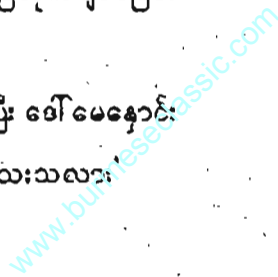
'ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီနေ့ ရှုတင်မရှိပါဘူး'

'အိုကေ ဒါဆို ကျွန်တော် ကော်ဖီနဲ့ စားစရာ နည်းနည်းမှာလိုက်ဦးမယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဗိုက်သိပ်ဆာ

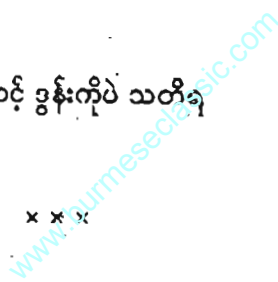
နေတာဗျ၊ အလုပ်ကို ပြီးအောင် အရင်လုပ်လိုက်တာ’
 ‘ဟုတ်ပါပြီလေ’
 မေနှောင်းက ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေလိုက်သည်။
 ဒီလိုကျတော့လည်း သူဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောသူ
 တစ်ယောက်ဟု မေနှောင်းမှတ်ချက်ချမိပြန်သည်။
 သူက ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို မေနှောင်းရှေ့တွင် အားပါးတရ
 စားနေလေသည်။ ဒီလိုစားပုံမျိုးကို မေနှောင်းမြင်ဖူးသလိုလိုမိပဲ
 လေ။
 ‘ဒေါ်မေနှောင်းကို မေးရဦးမယ်၊ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ အဆင်
 ပြေရဲ့လား’
 ‘ပြေပါတယ်လေ’
 ‘ဒါနဲ့ နောက်ပိုင်း ဘာလို့ ရုပ်ရှင်တွေ ဆက်မရိုက်တော့
 တာလဲ’
 ‘ရိုက်ပါတယ် မေနှောင်းကို သိပ်မငှားကြတော့တာ
 လည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မေနှောင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အရင်

အလို စိတ်ပါလက်ပါ သရုပ်မဆောင်နိုင်တော့တာလည်း ပါ
 အယ်လေ’
 သူက တစ်ဖုတ်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ နှုတ်ခမ်းကိုသုတ်လိုက်
 ရင်း။
 ‘အခု ရိုက်မယ့်ကားထဲမှာတော့ ဒေါ်မေနှောင်းအခန်း
 တွေ ပါတယ်နော်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နေထွန်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်
 ခဲ့အတွက် ကျွန်မကြိုးစားမှာပါ။ တကယ်တော့ နေထွန်းဟာ
 ကျွန်မရဲ့ သားလိုပါပဲလေ သူဟာ ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပဲ’
 မေနှောင်းသည် ရင်ထဲရှိနေသမျှ ပြောချလိုက်သည်။
 ‘တကယ်တော့ မေနှောင်းဟာ ဒီလိုပြောပြမိဖို့ မရည်ရွယ်ချေ။
 အပေမယ့် အလိုလိုကို သည်လူကိုရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်မိခြင်း
 ဖြစ်သည်။’
 ‘ဒေါ်မေနှောင်းအနေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပြီး ဒေါ်မေနှောင်း
 အဆင်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ရော ကားကြီးရိုက်ချင်သေးသလား’

ကျွန်မ မစိုက်ချင်တော့ပါဘူးလေ၊ ကျွန်မနဲ့အတူ အရင်
 တုန်းက အတွဲညီညီ ရိုက်ခဲ့ကြတဲ့မင်းသား၊ တစ်လက်ရှိတယ်၊
 သူမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မရှုပ်ရှင်လောကကို အရမ်းကို
 စိတ်ကုန်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လင်မယားရဲ့ အသက်
 မွေးဝမ်းကြောင်းက ဒါပဲဆိုတော့ ဒါပဲဆက်လုပ်နေရတာပေါ့ရှင်
 မေနှောင်းကပြောနေရင်းကိုမှ ခွန်းကိုသတိရလာသည်။
 'ကဲပါ ဒါတွေထားပါလေ ကျွန်တော်တို့ အခုသွားရိုက်ရ
 မယ့် အခန်းတွေက စွန့်စားခန်းတွေ ပါတယ်နော်၊ အဲဒါ ကျွန်
 တော်တို့ မှော်ဘီဘက်မှာ သွားရိုက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်'
 'အို ရှင်ပါလိုက်မှာလား'
 'ယမနေ သွားလို့ စိတ်မချရဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တဲ့
 နေရာတိုင်းကို လိုက်မှာပဲလေ'
 မဟာက ရယ်မောရင်းပြောသည်။
 'ရှင်က ယမနေကို တော်တော်ဂရုစိုက်တာပဲနော်'
 'ယမနေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သူမတူအောင်

ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကိုး'
 မဟာက ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ မေနှောင်း၏ စိတ်ထဲ
 မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသည်။
 မည်ကဲ့သို့ ခံစားမှုလည်းတော့ မသိပါ။
 ထိုစဉ် မဟာက နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်တာကြောင့်
 'ဘာလဲ နာရီဝက် ပြည့်ပြီလား၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်မတို့
 သွားစို့လေ'
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'
 'ဘာအတွက်လဲ'
 'ဪ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချိန်တိကျမှုကို နားလည်ပေးနိုင်
 တဲ့အတွက်ပေါ့'
 မဟာ ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ အချိန်မတိကျတတ်သော
 ခွန်းကို သတိရမိသေးသည်။
 အခုတစ်လော မေနှောင်း ဘာကြောင့် ခွန်းကိုပဲ သတိရ
 နေပါလိမ့်။

မေနှောင်းနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် အိမ်သို့ပင် တန်းပြန်
ခဲ့သည်။

ယမနေထံမှ massage တစ်ခုခု ရလိမ့်မည်ဆိုတာ သူ
သိနေသည်။

ဒီနေ့ မေနှောင်းနှင့်တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးထိ
ခံစားနေရသည်။ ယခင်ကလို ခက်ထန်မာကြော၍ လက်စားချေ
လိုစိတ်တွေ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာကတော့ ပုံသွင်းထား
သော ပုံစံတစ်ခုပမာ မတုန်မလှုပ်နှင့် လုပ်စရာရှိသည်များထိ
ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် အထိ
တော့မှ နောက်ဆုတ်တတ်သော လူမျိုးမဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့ပုံပြတ်သားစွာ ရှေ့ဆက်ဖို့ရန်သာ
တော့သည်။ အစီအစဉ်တွေကတော့ အားလုံးကွက်တိပင် ဖြစ်
သည်။

‘ကိုမဟာ မေပြန်လို့ရပြီလား’

‘ဪ အင်း ရပါပြီ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ဖုန်းလှမ်း
ဆက်လိုက်မယ်လေ၊ အိုကေ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ဒီအတိုင်းပဲ
ဆက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို မေသွားမယ်’

မေနှင့် သူ့ အိမ်အဝတွင်ပင် လမ်းခွဲလိုက်သည်။ ဧည့်
ခန်းထဲရောက်တော့ လက်ကလေးပိုက်၍ သူ့ကိုအခန်းသား ထိုင်
စောင့်နေသော ယမနေကို တွေ့ရသည်။

‘ယမနေ’

‘ဟွန်း အစ်ကိုဘာမှ မနေ့ကိုမပြောနဲ့တော့ ဒီနေ့ ကျွန်တဲ့
အချိန်တွေကို မနေ့ကိုပေးရမယ်၊ မနေ့နဲ့ အစ်ကို လျှောက်လည်
ကြမယ်၊ မနေ့ကို ညစာ ဟိုတယ်မှာ ကျွေးရမယ်၊ အဲဒါတွေ
အားလုံးပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ အစ်ကိုသိချင်တာတွေ
အကုန်လုံး မနေ့ ပြောပြမယ်’

ကလေးဆန်ဆန်ပြောနေသော ယမနေကို သူတစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ့်ကို လှစ်တိုက်တော့မည့်ကလေးမလေး

တစ်ယောက်ပမာ။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိတတ်၍

'ကလေး သိပ်ဆန်တာပဲကွာ'။

'အစ်ကိုကလဲလို့'

ညီမဆိုးလေးတစ်ယောက်လို့ သဘောထား၍ နောက်

ဆုံးတွင် သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ပြီးရောလေ၊ အကျီသွားလဲတော့လေ'

'ဝါပဲနော် ဒီနေ့ခရီးစဉ်ကို မနေကဦးဆောင်မှာ'

'ကောင်းပါပြီ'

ရွှင်ဖြူစွာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသော ယမမေ့တို့

ကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်တော့ ချမိသည်။

သည်ကောင်မလေးကရော မိမိကို ဘာကြောင့်မုန်း

ဒီလောက်တွယ်တာနေရပါသနည်း။ သူ့မရဲ့စိတ်ခံစားချက်မှာ

ကို လျစ်လျူရှုထားတာများပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီ

တော့ လိုက်လျောရမည်။

အမှန်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီကောင်မလေးကို ညီမ

တစ်ယောက်လိုသာ ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးက

ချက်လက်တက်ကြွ လှပစွာ ဂါဝန်လေးလဲ၍ ထွက်လာသည်။

သူ့ရဲ့လက်မောင်းကိုလာတွဲ၍

'သွားစို့'

'အင်းလေ သွားကြတာပေါ့'

'အစ်ကို့မျက်နှာကြီးက စူပိုမနေပါနဲ့၊ လျှောက်လည်ပါ

အယ်ဆို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမှပေါ့'

သူက မျက်နှာကြောကို နည်းနည်းလျှော့လိုက်သည်။

အစ်ရက်တစ်လေလေး သူ့မပျော်ရွှင်ပါစေတော့လေ။

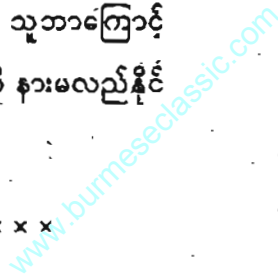
ထိုနေ့က သူ့မပျော်ရွှင်တာနှင့်တန်စွာ သူသိချင်သော

အချက်အလက်တွေကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သူဖြစ်ချင်အာတွေ ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် သူဘာကြောင့်

ပျော်ရွှင်နိုင်တာလဲဆိုတာကိုတော့ မိမိကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်

တာပါချေ။

သူတို့ကားကြီး မှော်ဘီမြို့ပြင်ကို ရောက်သွားတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ငှားထားသော တိုက်အိုကြီးထဲမှ လူအချို့ထွက်လာသည်။

မေနှောင်းဆင်းလာတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မည်းနက်သောမျက်လုံးများက စူးစူးစမ်းစမ်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအကြည့်စူးစူးများကြောင့် မေနှောင်းရုတ်တရက်မလုံမထဲ ဖြစ်မိသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုအထဲမှ လယ်သူမအဘွားအိုကြီးတွေ အချင်းချင်းပြောနေသောအသံမှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးသံ ပေါက်နေသည်။ သူတို့ဘာကို စိတ်ဆိုးနေသလဲ။ မေနှောင်းတွက်လို့ရသည်။ မိမိတို့ထဲက မိန်းကလေးများအားလုံးက စွန့်စားခန်းတွေ ရိုက်မည်ဆို၍ ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည်အကျပ်တွေ ဝတ်လာကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို့နောက် အိမ်အိုကြီးထဲသို့ဝင်၍ သင့်တော်ရာ အခန်းတွေအသီးသီးကို နေရာယူလိုက်သည်။

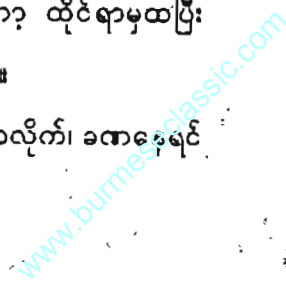
မေနှောင်းက သူ့အခန်းပြတင်းပေါက် တရွတ်ကပ်ကို လှုပ်ပြီး မြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း တောအုပ်ကြီး။

အခန်းအောက်ဘက် ပန်းခြံထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ ပန်းချဲ့၏အရိပ်အောက်တွင် ရုပ်ပြုံးစကားပြောနေသော ယမနေနှင့် နေထွန်းကို တွေ့ရသည်။ နီးစပ်မှုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတားဆီးနိုင်တော့။

မေနှောင်းက သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွချလိုက်ပြီး နေ့လယ်စာစားရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဦးမဟာရောက်နေပြီ။ သူက ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ထဲမှ အရေးပါသောသူအချို့နှင့် စကားပြောနေသည်။ သို့သော် မေနှောင်းဝင်လာသည်ကိုမြင်တော့ ထိုင်ရာမှထပြီး မေနှောင်း ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်ဆွဲပေးသည်။

'ထိုင်ဗျ၊ ခင်ဗျားစားချင်တာကို ပြောလိုက်၊ ခဏနေရင် သူတို့ရအောင် စီမံပေးလိမ့်မယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'

မေနှောင်းက ငိုက်အတော်လေး ဆာနေပြီ။ ထို့ကြောင့် တည်ခင်းလာသော ဟင်းလျာများကို မြန်ရည်ယှက်ရည် တဝကြီး စားပစ်လိုက်သည်။

'ဒီနေ့ခင်း လေ့လာရေးခရီးလေးတစ်ခု ထွက်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်က တောထဲလည်ဖို့ တော်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့အထဲက ဘယ်သူများ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ချင်ကြလဲ'

နေ့လယ်စာအပြီး ကော်ဖီသောက်နေခိုက် မဟာက အားလုံးကို မေးသည်။

'ကျွန်မကတော့ ခရီးပန်းလာလို့ အိပ်ချင်တယ်' ယမနေကပြောတော့ နေထွန်းကလည်း အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ပုံစံဖြင့်

'ကျွန်တော်လည်း ခိုင်ယာလော့ခဲတွေပြန်ဖတ်ချင်တယ်'

'ကျုပ်လည်း မနက်ဖြန်ရိုက်ကွင်းအတွက် စီစဉ်ရဦးမယ်' ထုံးစံအတိုင်း ဦးသက်ပိုင်ကတော့ အလုပ်ကို ဦးစားပေး၍ ပြောသည်။

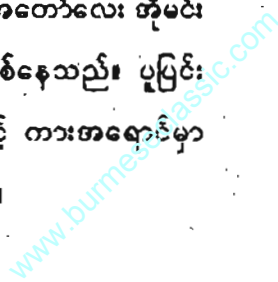
'ကျွန်မကတော့ တောထဲတောင်ထဲကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့အတွက် လိုက်ပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်'

မေနှောင်းက ဝင်ပြောသည်။ မဟာက

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် အစီအစဉ်တွေလုပ်လိုက်မယ်'

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက လမ်းပြတစ်ယောက် ငှားပေးသည်။ နူးညံ့သောအသံရှိပြီး ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက် နောက်ထပ်တစ်နာရီအကြာတွင်ရောက်လာသည်။

သူ့မောင်းလာသော ကားလေးမှာ အတော်လေး အိုမင်းနေပြီး ကားပုံမပေါ်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် နေခဲ့ရသဖြင့် ကားအရောင်းမှာ မီးကျွမ်းနေသည့် အရောင်ပေါက်နေသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ခရီးသည်ထိုင်ခုံက ထိုင်၍မရအောင် လှုပ်နဲ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေနှောင်းနှင့်မဟာသည် နောက်ခန်းတွင်ပင် အတူထိုင်ရသည်။

ကားအိုလေးမှာ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် သံစုံကို မြည်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာက သူတို့အက်သို့လှည့်၍

'ဒီလိုတော့မျိုးကို ဒီကားနဲ့သွားမှပဲ အဆင်ပြေမှာ ကားအကောင်းနဲ့သွားရင် ခင်ဗျားတို့ကားပြန်လာရင် တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာ'

'အေးပါဗျာ'

အချိန်အတော် ကြာသည်အထိ နောက်ထပ်စကား မပြောဖြစ်ကြတော့ချေ။ တည်းခိုသည့်အိမ်နှင့် နောက်ထပ် တစ်မိုင် အကွာလောက်ရောက်တော့ မြင်ကွင်းမှာ အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။

'ဒီလောက် ကြည့်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မလုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူးရှင်'

'ဒီတော့ထဲမှာ အရင်က ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်'

ကားသမားက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်လား အခုရော ရှိသေးလား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိတော့ဘူးဗျ။ ဒီထဲကို မရောက်တာအတော်ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတာတွေကတော့ အတော်လေးကို မှန်တယ်'

'အဲဒီ ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့များ သိခဲ့ဖူးသလား'

ကားသမားက ဆက်မပြောတော့ချေ။

'ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာတစ်ယောက်လေ'

မေနှောင်းက အတင်းဆက်မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်မ တွေ့ချင်လိုက်တာရှင်'

'ခင်ဗျား ကြိုးစားပေးနိုင်မလား'

မဟာက ကားသမားကို မေးလိုက်သည်။

‘မပြောတတ်ဘူး ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ’

မေနှောင်းက ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ကျောမှိုချလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ သူက မဟာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခက်တော့ခက်သား၊ အစပိုင်းတုန်းကတော့ သည်လူ့ အပေါ် ရန်လိုမုန်းတီးစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုစိတ်တွေပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကုန်ပြီး ထိုစိတ်တွေအစား တွယ်တာစိတ်နှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ရောထွေးပေါ်ပေါက်နေပြန်သည်။

သူ့ကို မေနှောင်းကြည့်နေတာကို ရိပ်မိသွားပုံရသည်။ သူက မိမိဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးပြနေလေသည်။ စူးရှသော ထိုမျက်လုံးများကို ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးနေသည်။ ဘယ်မှာကြုံခဲ့ဖူးပါလိမ့်။

ဘာရယ်မဟုတ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေခိုက်မှာပင် လေဇူတစ်ချက်မေ့လိုက်သဖြင့် ကြယ်သီးဖြုတ်ထားသော မဟာ၏ရှုပ်အင်္ကျီမှာ လေနှင့်အတူ ဟသွား

သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အမာရွတ်လေးတစ်ခုကို မေနှောင်းမျက်ခဲနဲ့မြင်လိုက်ရသည်။

မေနှောင်း အသေအချာမကြည့်လိုက်ရမီမှာပင် မဟာက သူ့အင်္ကျီကိုပြန်၍ ကြယ်သီးတပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြင်ပရှုခင်းတွေဘက်သို့လှည့်၍ ငေးကြည့်နေသည်။

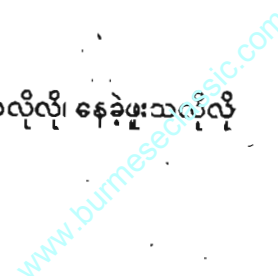
တောရိပ် တောင်ရိပ်နှင့်အတူ စိမ်းလန်းသော မြင်ကွင်းများ၊ ပြီးတော့ တောင်ကမူလေးတစ်ခု။ သည်မြင်ကွင်းတွေကို မြင်ရတော့ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဘားအံတစ်ဝိုက်ရှိ မြင်ကွင်းများကို သတိရမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ပြီး အတိတ်၏အရိပ်များကို ကြိုးစားဖျောက်ဖျက်ပစ်နေရသည်။

‘နေကောင်းရဲ့လားဟင်’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘သိပ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလို့’

‘အင်း ဟို ဒီနေရာတွေ တွေ့ဖူးသလိုလို၊ နေခဲ့ဖူးသလိုလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရလို့’

'အိပ်မက်ထဲမှာလား'

'ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြားဘဝတစ်ခုမှာလား'

'လူဝင်စားဆိုတာကို ခင်ဗျား ယုံလား'

'မပြောတတ်ဘူး'

စောစောက ကြယ်သီးတပ်ထားလိုက်သော ရှုပ်အတို
အောက်မှ အမာရွတ်ကလေးနေရာကို အလိုလိုလှမ်းကြည့်မိ
သည်။

'အရင်ကတော့ လူဝင်စားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်
ယုံကြည်ကြတယ်'

'အင်း သူတို့ကတော့ ယုံကြည်ကြမယ်လေ'

မဟာကပြောပြီး ရယ်မောကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား
သည်။ မေနှောင်းကတော့ အိပ်မက်ဆန်သော ရီဝေဝေအတွေး
တွေအောက်မှာ ဖြုပ်နေသည်။ သူ သည်အခြေအနေထဲမှ ရုန်းမ
ထွက်နိုင်ချေ။

မေနှောင်းက မိမိရောက်ဖူးသော အရပ်ဒေသများလား

ဟု အသေအချာ လိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ
မတွေ့ရချေ။ လူရိပ်လူယောင်လည်း မတွေ့ရဘဲ တောကြီးသာ
တွေ့ရသည်။

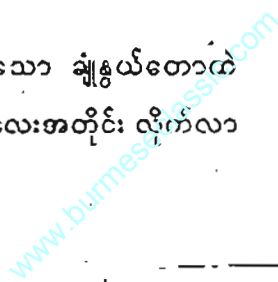
တောပိုင်းထဲသို့ရောက်လေ အပင်ကြီးတွေကကြီးလေ
နှင့်ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုမှတဖန် ကျောက်ခဲပုံတစ်ပုံကြောင့် ဖြစ်
ပေါ်နေသော သဘာဝစမ်းရေအိုင်လေးတစ်ခုနားရောက်တော့
လမ်းပြက ကားရပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကားပေါ်တွင်ပါလာသော စားသောက်စရာခြင်း
များကို ချ၊ အခင်းခင်း၍ စားသောက်ကြသည်။ ပြီးနောက်

'ကဲ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ကြမယ်လေ'

ဟု လမ်းပြက ပြောသည်။ သူကပင် ဦးဆောင်၍
အနည်းငယ် မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းလေးကိုတက်၊
တောင်ခါးပန်းကိုဖြတ်သည်။

ပြီးနောက် ထူထပ်သိပ်သည်းသော ချုံနွယ်တောင်ထဲ
ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာ
သည်။

ချောင်းကလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ကျော်ဖြတ်စရာ တံတားမရှိ၊ ကျောက်တုံးတွေပဲ တန်းစီချထားသည်။ မေနှောင်းက တုံ့ဆိုင်းနေတော့ မဟာက သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ပေးစပေးသည်။

‘ဟောဒီမှာပါဗျား သူတို့’

လမ်းပြက ရေညှိအပင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ ခါးကင်းရပ်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

လမ်းပြက ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားခိုက် မဟာက မေနှောင်း၏လက်မောင်းကို ကိုင်မြဲဆက်ကိုင်ထားလေသည်။

ထို့နောက် အံ့ဩဖွယ်ရာ အစီအရိကျောက်တုံးကြီးတွေကို တွေ့ရသည်။

မြင်မြင်ချင်းဆိုလျှင် ထိုကျောက်တုံးကြီးများကို ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဟု မည်သူမျှထင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျောက်ရုပ်ကြီးမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် အပေါက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

သို့သော် သေချာအနီးကပ်ကြည့်မှ လူရုပ်တုဟု မှတ်ယူရမည့် ပုံဖော်မျဉ်းကြောင်းများကို ရေးရေးမြင်ရသည်။

အခြား ရုပ်ထုများလည်း အနီးအနားမှာ ရှိနေသည်။ ရုပ်ထုအားလုံးမှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းခဲ့သော လေနှင့်မိုးဒဏ်တို့ကြောင့် ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ။

သို့သော် ခပ်ကြမ်းကြမ်းထူလုပ်ထားသော ရုပ်ထုကြီးများမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရှိန်အဝါများကိုတော့ ခံစားလို့ရသည်။

‘ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

မဟာက မေးသည်။

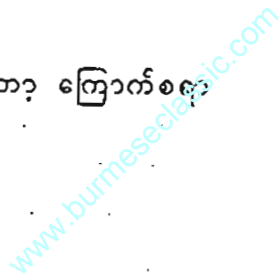
‘သူတို့တွေဟာ’

မေနှောင်းက ဆက်မပြောတော့ချေ။

‘အင်း ပြောလေ’

‘အဲ တစ်နည်းတစ်ပုံအားဖြင့်တော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်’

မဟာက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဒီရုပ်ထုတွေရဲ့ သက်တမ်းက ဘယ်လောက်ရှိကုန်ပြီလဲ'

'ပြောရခက်တယ်'

'သူတို့က ဘာကို ကိုယ်စားပြုနေတာလဲ'

'စစ်သည်တော်တွေလိုတော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူ

ခိုင်း ရုပ်ထုတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ'

ဟု ဆက်ပြောသည်။ မဟာက လက်ပတ်နာရီတို့ တစ်

ချက်ကြည့်၍

'အချိန်အတော်လင့်သွားပြီ၊ ပြန်မှကောင်းမယ်'

'ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာတွေဆီ သွားဖို့ရော'

မေနှောင်းက စိတ်မလျှော့သေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့သွားရင်ရော သူတို့လက်ခဲတွေ့ပါ့မလား'

မဟာက မေးသည်။ ပြီးနောက် ကားဆရာကို ကြည့်

သည်။

'မပြောတတ်ဘူး'

'ဟင် ရှင်ပဲ လိုက်ပို့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီးတော့'

'သူတို့နေတဲ့ရွာက ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းမကြုံဘူး၊ ပြီး

တော့ ကျွန်တော်တို့မှာပါတဲ့ ဓာတ်ဆီနဲ့ လောက်ပါ့မလားမသိဘူး'

'ကျွန်တော်တို့သွားရင် သူ့ကလက်ခဲတွေ့မှာလား'

'တွေ့မယ်ထင်ပါတယ်၊ သူ့ ကျွန်တော်ကို ကလေးဘဝ

တတည်းက သိခဲ့တာပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ကြရအောင်ပါ'

မေနှောင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကားဆရာနှင့် မဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

တဒဂ်မျှ ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကားဆရာက ချာခနဲ

လှည့်ပြီး ကားဆီသို့ထွက်သွားသည်။

အချိန်မှာ မှောင်ရီသန်းလှပြီး မှောင်ရိပ်မည်းကြီးများ

ကြောင့် ကျောက်ခဲထူပြီး မတ်စောက်သောလမ်းမှာ လျှောက်ရ

ခက်လာသည်။

မဟာက မေနှောင်းကိုကိုင်ပြီး ဖေးမပေးပြန်သည်။ သို့

သော် ချောင်းကိုဖြတ်ကျော်ရင်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှာ ဘေးသို့

လိမ့်သွားသဖြင့် မေနှောင်းသည် ရေထဲသို့ ကျသွားသေတော့

သည်။

‘ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

‘ဒီလောက်ကလေးများ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘သေချာရဲ့လား’

‘ကျိန်းသေပါတယ်’

တကယ်တန်းကျတော့ မေနှောင်း၏ခြေကျင်းဝတ် ခေါက်သွားသည်မှာ တော်တော်ဆိုးသည်။ ဒုက္ခရာက သူဟန် ဆောင်နေတော့ ပိုပြီးနာသည်။

သို့သော် ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာနှင့် သွားမတွေ့ဖို့ အကြောင်းပြချက် ရှာပေးသလိုဖြစ်မည်။ ဒီတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေသည်။

‘သူက ကျွန်မတို့ကို စကားပြောမှာလား’

‘ပြောချင်လည်း ပြောမှာပေါ့’

ကားဆရာ ဓာတ်ဆီဂါလံပြုများတံလေးကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။

‘သူက မြန်မာလို ပြောတတ်လား’

‘ပြောတတ်ပါတယ်၊ သူက သူ့ယောက်ျားသေမယ့်အကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ရွာသူ ရွာသားတွေက ဒီအမျိုးသမီးကို တော်တော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံခဲ့ကြမယ်လေ’

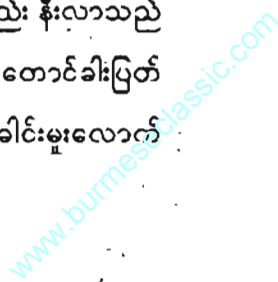
‘ဪ ကျွန်မက အမျိုးသား အောက်မေ့နေတာ’

ကားဆရာက ခေါင်းခါယမ်းရင်း သူ့ရှေ့ရှိ လမ်းကြမ်းကို ငြိန်ပြီးအာရုံစိုက်မောင်းသည်။ မဟာကလည်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုယ့်အတွေးထဲ ကိုယ်နှစ်နေသည်။

ထို ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာကို စိမိအတင်းပူဆာသဖြင့် အရာရာကို တိတိကျကျစိစဉ်တတ်သော မဟာ၏အစီအစဉ်တွေ လွဲချော်ကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း မေနှောင်းရိပ်မိသည်။

ထိုသူရှိရာ ရွာကလေးနားသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်

နှင့် မေနှောင်းစိတ်တွေ ပိုပြီးလှုပ်ရှားလာသည်။ တောင်ခါးပြတ် ထိပ်တွင်ရှိနေသော ရွာလေးမှ ငုံ့ကြည့်ပါက ခေါင်းမူးလောက်အောင် မက်စောက်သော ချောက်ကြီးရှိသည်။

ထိုရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာနှင့် တွေ့တော့မည်ဆိုတော့ မိမိ
 ဘာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရသလဲ။ မေနှောင်းစဉ်းစား၍ မရ
 တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မိမိ၏မသိစိတ်တွင် ခိုအောင်းနေသော
 အတိတ်ကအတွေ့အကြုံတစ်ခုခုနှင့်များ ဆက်နွယ်နေသလား။
 အိမ်များမှာ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် နီးကပ်လွန်းသည်။
 အိမ်တွေ၏ရှေ့တွင် ပန်းချဲ့မရှိ၊ အကယ်၍ တံခါးနှင့်
 ပြတင်းပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေသာ ဖောက်မထားလျှင်
 အားလုံးကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအဖြစ်သာ အလွယ်တူ
 မှတ်ယူနိုင်လေသည်။

ရွာထဲတွင် လူရိပ်တောင် မတွေ့ရ။ သို့သော် မော်တော်
 ကားနီးကပ်လာသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်ပိတ်သံ တဝုန်းဝုန်းကို
 ရုတ်တရက်ကြားရသည်။

‘သူက ဟိုအပေါ်မှာ’

ကားဆရာက ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ စက်ကိုသတ်ပြီး
 ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းရပ်နေသော မိန်းမ
 ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

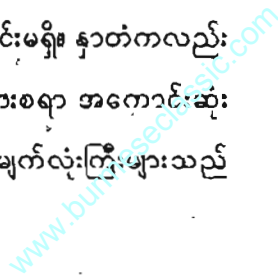
ထိုမိန်းမမှာ မေနှောင်း မြင်ယောင်ထားသလို လုံးဝ
 မဟုတ်၊ မိမိစိတ်ထဲ မှန်းကြည့်ထားသည်မှာ ပါးရည်နားရည်
 တွန့်တွန့်နှင့် အကျည်းတန်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

ဤမိန်းမက ငယ်တော့မငယ်၊ သို့သော် အိုမင်းပြီဟု
 လည်း မဆိုနိုင်ပေ။ သူမကိုကြည့်ရတာ အသက်လေးဆယ်နှင့်
 ငါးဆယ်ကြားတွင်ပင် ရှိလောက်သည်။

ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်း၍ ကြည့်ကောင်းဆဲ
 ဖြစ်သည်။ သူမဝတ်ထားတာတစ်ခု အနက်ရောင်အထည်ကြီး
 ဖြစ်ပြီး ရှည်နေသည်။

သူ့ဆီသို့လျှောက်လာနေသော သူမ၏ခေါင်းတွင် ပဝါ
 အနက်တစ်စည် စည်းထားသည်ကို မေနှောင်းတွေ့ရသည်။
 ပဝါ၏အစွန်းတစ်ဖက်မှာ မျက်နှာကိုဖုံးနေသည်။

အသားအရည်မှာ တွန့်ခြင်း၊ ရှုံ့ခြင်းမရှိ။ နှာတံကလည်း
 ဖြောင့်စင်းနေအောင်လှသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး
 အစိတ်အပိုင်းမှာ မျက်လုံးများ။ ဧရာမမျက်လုံးကြီးများသည်

တည်ငြိမ်လွန်းသည်။ သူတစ်ယောက်သာ မြင်နိုင်စွမ်းသည် မြင်ကွင်းများကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပုံမျိုး။ ဤမျက်လုံးရွဲကြီးများကို ရှောင်ရှား၍မရ။ ဤမျက်လုံးကြီးတွေက ညှို့ယူဖမ်းစားနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မေနှောင်းတို့သည် ဆုံဆည်းမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မေးမြန်းစပ်စုနေစရာကိုမလိုဘဲ သူမအကြောင်းကို သူမဘာသာ လျော့လျော့လျှူလျှူ ပြောပြတော့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးသည် မေနှောင်းတို့ ရောက်လာမည်ကို စောင့်မျှော်နေပုံမျိုး ရှိသည်။

ထူးခြားချက်များက မေနှောင်းကို ချက်ချင်းကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ထိုရှေ့ဖြစ်ဖတ် အမျိုးသမီးပြောနေတာကို ကြားနေရုံသာမဟုတ်။ စိတ်ထဲမှကို လှိုက်လှဲစွာ ခံစားရပါသည်။

အသင်၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခတွေကို အများဆုံး ခံစားခဲ့ရသည်။ အသင်သည် မိမိဘဝကို မိမိကျေနပ်ခြင်း မရှိချေ။ အသင်သည် ...

ဤစကားလုံးတွေက မေနှောင်းကာလကြာရှည်စွာ နှိပ်မျိုးသိပ်ထားသည့် အချက်များနှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသည်။ မေနှောင်းခေါင်းထဲ ပေါ့ပါးလာသည်။ ပြီးတော့ သတိပတ်လွတ်မယောင်ဖြစ်လာသည်။

‘အခု အသင်ဘဝ၏အလိုအပ်ဆုံး လူတစ်ယောက်သည် အသင်၏နံဘေးတွင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်’

ထိုအမျိုးသမီး၏စကားများက တဖြည်းဖြည်းချင်း အသံတစ်သံတည်းသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ စကားလုံးတွေ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရောထွေးလာသည်။

အသံနှုန်းက မြန်လာပြီး နားမလည်နိုင်လောက်သည့် အသံချင်းတစ်ပုဒ်လိုဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လျက်။ ထို့နောက် ရုတ်ချည်း ချာခနဲလှည့်ပြီး လွှမ်းမိုးစပြုနေသည့် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပြန်မှပဲ ကားဆရာကပြောသည်။

‘ဒါနဲ့ စောစောက အမျိုးသမီးက ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲဟင်’

‘အမဲလိုက်ထင်တယ်’

ကားဆရာက ပြန်ဖြေသည်။

ကားဆရာက ကားထဲပြန်ဝင်လာသည်။ မဟာက နောက်မှလိုက်သွားသည်။ သို့သော် မေနှောင်းကတော့ မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ နားလည်မစွမ်းသော တန်ခိုးတစ်ခုက သူ့ကိုစီးနေသည်။ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ရင်မှာခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးမဟာက ကားထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်တော့မှ ကားထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ ကားကစက်နိုးရခက်နေသေးသည်။ ဓာတ်ဆီ နည်းနေရုံသာမက အင်ဂျင်ပါဒေါင်းချင်နေသည်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ကြာမှ ကားကစက်နိုးလာသည်။ ကားထဲ

နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ကွေ့သည်။

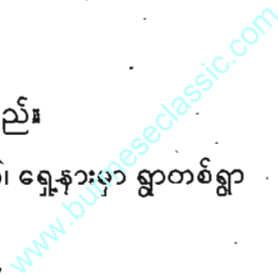
အပြန်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည်။ မေနှောင်းက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည့် ကားမှန်ကိုကျော်ကာ ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာမ၏နောက်ဆုံး အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မြင်ရလိုမြင်ရငြားစူးစိုက်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ သို့သော် အမှောင်ထုနောက်မှာ ဖြစ်နေသော မှန်ထဲတွင်မြင်ရသည့်မှာ ကိုယ့်မျက်နှာ၏ခပ်ဝါးဝါးပုံရိပ်သာဖြစ်သည်။

ကားနောက်ခန်းထောင့်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်၍ လိုက်လာသည်။ ခြေကျင်းဝတ်က အတော်ကြီးနာလာသည်။ နာသည့်နေရာကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိကြည့်သည်။ ယောင်ကိုင်းနေ၍ လန့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ထိုအသံကြောင့် မဟာက လှည့်ကြည့်သည်။

‘တော်တော် နာနေပြီလား’

မေနှောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒါဆိုရင် ရေခဲအုံမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ရှေ့နားမှာ ရွာတစ်ရွာ

ဖြစ်ဖြစ် ...

'ရပါတယ်၊ ကျွန်မတည်းခိုတဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အထိ စောင့်နိုင်ပါတယ်'

အပြန်လမ်းမှာ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးသွားပြီ။ သို့သော် သစ်ပင်အုပ်ထဲမှ ထွက်လိုက်တော့ နောက်ဆုံး နေခြည် ဖျော့ဖျော့များကို မြင်ရသည်။

မဟာ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အတွေးထဲနစ်မြုပ်နေပုံ၊ မျက်လုံးတွေက မပွင့်တပွင့်။ ခေါင်းကို ကားကူရှင်နောက်မှီပေါ် ခပ်ဖွဖွမှီထားသည်။ သို့တိုင် သည်လူသည် မိမိအားစောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြောင်းကို မေနှောင်း အတိအကျသိနေသည်။

အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ချိုသာသည်။ ဂရုစိုက်သည်။ မိမိလိုအပ်သရွေ့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ သို့သော် ဤလူ မိမိကို တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် အကဲခတ်နေသည်ဆိုသော အတွေးကို မေနှောင်းခေါင်းထဲမှ ဖျောက်လိုမရ။

'အဲဒီ ရှေ့ဖြစ်ဖတ်ဆရာမကို ရှင်ဘယ်လိုထင်လဲဟင်' မဟာက ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ ရုတ်တရက်အဖြေ မပေးချေ။

'သူမှ တကယ့်ကိုပဲ ရှေ့ကိုမြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ရှင်ထင်သလား'

'အင်း ရှေ့ကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် ရူးနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့'

မေနှောင်းက စကားဆက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် မဟာက နောက်မှီပေါ်ခေါင်းပြန်တင်ပြီး မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူကြောင့် မေနှောင်းအောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

မိမိကို ပစ်ပယ်ထားသလို ခံစားရသည်။

မေနှောင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ညဘက်သို့ ကူးပြောင်းနေသဖြင့် ပြင်ပမြင်ကွင်းများမှာ ဝိုးကိုးဝါးတားဖြစ်နေသည်။ ကားက အရှိန်နှင့်ဖြတ်သွားသဖြင့် သစ်ပင်တွေကြားထဲမှ အရိပ်တွေ လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေသည်။

ဤအရိပ်ကြီးများမှ ကြောက်စရာသတ္တဝါကြီးတွေ လှုပ်
ရှားနေသည်ဟု မေနှောင်းထင်မိသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အံ့ဩမိသည်။ မိမိသည် ငယ်ဘဝ
ကတည်းက တစ္ဆေသရဲဆိုတာ မယုံခဲ့။ အမှောင်ထုကိုလည်း
မကြောက်ခဲ့။ သို့သော် ဤအရပ်သို့ရောက်ကတည်းက မိမိ၏
ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ။ စိတ်ကူးတွေ၏လွှမ်းမိုး
မှုကိုသာ ခံစားနေသည်။

‘မာတ်ဆီမရှိတော့ဘူး’

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မော်တော်ကားစက်သံက တဖွတ်
ဖွတ်မြည်ပြီး ရပ်သွားသည်။

ကားဆရာက တစ်ချက်ဆဲရေးပြီး စက်ကိုအကြိမ်ကြိမ်
နှိုးသည်။ စက်နှိုးမလာ။ နောက်ဆုံး စက်နှိုးဖို့ လက်လျှော့လိုက်
သည်။

‘ကျွတ် . . . ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုမလာခင်ကတည်းက
ခင်ဗျား ဆီအပြည့်ဖြည့်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

မဟာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါက တောထဲက ကျောက်ရုပ်တွေဆီကိုသွားဖို့ ခရီး
အတွက်ပဲ ဆီလုံလုံလောက်လောက် ပါတယ်လေ။ ရှေ့ဖြစ်ဖတ်
ဆရာနဲ့ သွားတွေ့ဖို့လုပ်တာက ကျွန်တော်အစီအစဉ်မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ဆီဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ’

‘ဒီနားတစ်ဝိုက်ကလူတွေကတော့ မှောင်တာနဲ့ တံခါး
ပိတ်ကြတာ၊ တည်းခိုခန်းမှာဆိုရင်တော့ ရနိုင်ကောင်းပါတယ်’

‘အဲဒါက ဘယ်လောက်ဝေးလဲ’

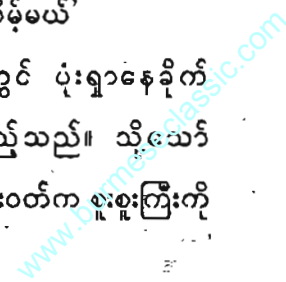
‘နှစ်မိုင်လောက်’

‘ဒါဆိုတော့လည်း လမ်းလျှောက်ကြရုံပေါ့’

မဟာက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သည်။

‘ဆီထည့်ဖို့ ပုံးတစ်ခုခုတော့ လိုလိမ့်မယ်’

ကားဆရာက ကားနောက်မြီးတွင် ပုံးရွာနေခိုက်
မေနှောင်း မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်
ခြေထောက်ပေါ် ဖိလိုက်သည်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်က ဖူးစူးကြီးကို

နာကျင်လာသည်။

‘ကျွန်မ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး’

‘ခင်ဗျားလျှောက်စရာမလိုဘူးလေ၊ ဒီမှာပဲ နေခဲ့ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြာကြာမှာမှ မဟုတ်တာ’

မဟာနှင့် ကားဆရာကြီး အမှောင်ထုထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မေနှောင်းလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တံခါးအားလုံး သော့ခတ်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း မျက်စိမှိတ်ထားသည်။

သို့သော် အိပ်မပျော်။ မျက်စိထဲမှာ ရှေ့ဖြစ်ပြောသော အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တစ္ဆေတွေ၊ သရဲတွေ နှင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးကြီးတွေ ခေါင်းထဲမှာ ဝဲနေ လေသည်။

ကားထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသဖြင့် လေဝင်သာအောင် တံခါးမှန်ကို ချလိုက်သည်။ မရပ်မနားအော်မြည်နေသော ပစဉ်း ရင်ကွဲသံများနှင့် ဖားအော်သံများက ကားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်။ မြက်ပင် ရှည်ကြီးတွေ ကြားထဲမှာ တိုးဖြတ်ရွေ့လျားနေသော လေတိုးသံ လိုလို။ သေချာနားစွင့်ကြည့်တော့ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်သံများ။ ပြီး တော့ ခြေသံများကိုပါ ကြားရသည်။

လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ထို့ကြောင့် အဝတ်မည်း တွေ ဝတ်ထားသော လယ်သမားတစ်စု ကားဆီသို့ တန်းစီလာ နေပုံရသည်ကို မေနှောင်းမြင်နေရသည်။

သူတို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြသည်။ ပထမတွင် သာမန်တူတွေပဲ ထင်ရသည်။ သူတို့က မပီဝိုးတဝါးအမည်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ရွတ်ဆိုနေသော်လည်း စကားလုံးများကို ခွဲခြား၍မရ။

လျှောက်လာသော လူတန်းသည် ယခုအခါ ကား နံဘေးသို့ရောက်လာသည်။ သူတို့ ခေါင်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင် လာကြောင်း မေနှောင်းတွေ့ရသည်။

ခေါင်းမှာ အဖုံးဖွင့်ထားသည်။

နောက်ပြီး မေနှောင်းနှင့်နီးကပ်လွန်းနေသဖြင့် ခေါင်းထဲကို လှမ်းကြည့်လို့ရသည်။ မိမိအား ခေါင်းထဲမှ မျက်လုံးပွင့်နေသော အလောင်းကြီးက ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဘုရားရေ။ ထိုအလောင်းကြီးက မိမိ၏အလောင်းကြီးပါလား။ ပွင့်လျက်သား မျက်လုံးတွေက အကြည်ဓာတ်မဲ့ပြီး ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နာကျင်ခြင်းနှင့် သရော်ခြင်း ပေါင်းစပ်ပြီး မဲပြုံးပြုံးနေသယောင်။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဘဲ လရောင်မှုန်ဝါးဝါးအောက်တွင် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် လူတန်းကို သူကလိုက်ကြည့်နေသည်။

အရှိတရားကို ဆုပ်ဖမ်းထားသည့် အသိစိတ်တွေ သူ့ခေါင်းထဲမှ ပြည်းညှင်းစွာ ထွက်ခွာသွားနေပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ထုံထိုင်းအေးစက်လာသည်။

ဘုရား . . .
မျက်လုံးတွေပြုံးထွက်လာသည်ကို ခံစားရသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်နေပြီ။ မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ အသက်ရှူနေရသည်။

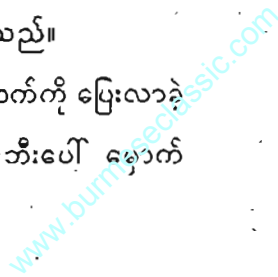
လည်နှောင်းတင်းကပ်ပြီး ရင်ထဲမှ အသံအက်အက်ကြီးကို အတင်းညှစ်ထုတ်နေရသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်လိမ်သွားသည်။ သူ့အသက်ဝင်နေပြီလား။ သို့သော် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ရမည့်အစား အားလုံးကို ပျော့ခွေ၍ အလျော့ပေးနေရသည်။

ဝေးလံလှသောတစ်နေရာ၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ တိုဘက်ဆီတွင် သီချင်းသံလိုအသံသည် ငြိမ်သက်ခြင်း ကမ္ဘာထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ နောက် ပျောက်ကွယ်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တစ်နာရီနီးပါးကြာတော့ မဟာနှင့်ကားဆရာကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားဆီသို့မရောက်မီ အဝေးကြီးကတည်းက အားဟွန်းသံမြည်ဟီးနေသည်ကို ကြားကြရသည်။

ထို့နောက် ရောက်ခါနီး မိုင်ဝက်လောက်ကို ပြေးလာခဲ့ကြရသည်။ မေနှောင်းသည် ကားလက်ကိုင်ဘီးပေါ် မှောက်

လျက်ကျနေပြီး မျက်နှာက ကားဟွန်းကို ဖိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ ကားတံခါးသော့မှာ ကားစက်နှိုးသည့်သော့နှင့် တွဲနေသည်။ မေနှောင်းက ကားတံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။ မဟာက ကားတံခါးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ တံခါးမှန်ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့် ထုခွဲလိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ မေနှောင်းသည် ပျော့ခွေစွာ သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ ကျလာသည်။

မေနှောင်း၏ မျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မဲ့ရွဲနေသည်။ သို့သော် အသက်ရှူနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မေနှောင်းမသေသေးကြောင်း မဟာသိလိုက်ရသည်။

x x x   x x x   x x x

‘ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘ပြီးမှ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်၊ အခု ဆေးရုံတစ်ခုကို အမြန် တင်မှ ဖြစ်မယ်’

မဟာက မေနှောင်းရဲ့ပျော့ခွေနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေး

ကို ဦးသက်ပိုင်ရှေ့မှာပင် ပွေ့ချီထားပြီး ကားပြောင်းတင် လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားလိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ မလိုက်ရင် အခုဆေးရုံတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးမောင်းတော့မယ်’

‘ဟ လိုက်မှာပေါ့ ကျုပ်အမျိုးသမီးပဲ’

‘အဲဒါဆို တက်’

ကားအောက်တွင် မျက်နှာပျက်စွာကျန်နေသော သမနေက ချစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍

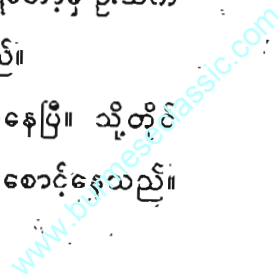
‘ပြန်လာခဲ့မယ်’

ကားကို တစ်ရှိုက်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မှော်ဘီမြို့တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ဖြစ်သည်။

မေနှောင်းသတိပြန်ရလာပြီး စိတ်ချရတော့မှ ဦးသက်ပိုင်ကို ထားခဲ့၍ တည်းခိုရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူပြန်လာတော့ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ။ သို့တိုင် သမနေက မအိပ်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူဝင်သွားတော့ . . .

'အစ်ကို'

'အစ်ကိုကို ဘာမှမမေးနဲ့တော့၊ အစ်ကိုသိပ်ဝေါင်းနေပြီ မနက်ကျမှပဲ အားလုံးပြောပြတော့မယ်၊ ယမနေလည်း သွားအိပ်တော့'

'သူကပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ နာနီ ကြည့်တော့ နှစ်နာရီပင် ထိုးလှပြီ။

အားလုံးကိုမေ့ပျောက်၍ အိပ်စက်ခြင်းဆီသို့ . . .

x x x   x x x   x x x

အိပ်စက်ခြင်းက ယမနေကို မသယ်ဆောင်သွားနိုင်၊ ယမနေရဲ့စိတ်တွေက ဘယ်လိုမှကို ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသည်။

'သူတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ'

အစ်ကိုနှင့် ဒေါ်မေနှောင်းတို့ ပြန်အဆင်ပြေသွားလား။ သူတို့ပြန်ရောက်ပြီးချိန်ရော ပြန်မရောက်ခင် အချိန်ရော တစ်ချိန်လုံး ပူပန်နေခဲ့ရသည်။

အစ်ကိုရယ်၊ မနေ့ဘက်ကို နည်းနည်းလေးမှကို မကြည့်ဘူးနော်။ အစ်ကိုကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရတဲ့ မနေ့ရဲ့အပြစ်က ဆိုးပါတယ်လေ။ တကယ်ဆို ယမနေဟာ အစ်ကိုထားရာနေစေရာသွားရတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပါ။

အခု အစ်ကို မနေ့ကို မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့။ မနေ့ကို ထားသွားပြီလေ။

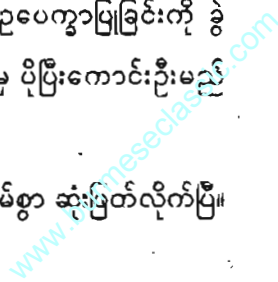
ယမနေသည် တွေးရင်းနှင့်မှ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ယမနေ ဒီတိုင်းနေသွားရင် သေသွားလိမ့်မယ်။ မနေ့တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

မနေ့ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

မနေ့ သတ္တိရှိရမည်။ အစ်ကိုရဲ့ ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခွဲရတာထက် အစ်ကိုအနားမှာ မနေ့ရတာမှ ပိုပြီးကောင်းဦးမည်ဟု မနေ့ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် မနေ့ပြတ်သားတည်ငြိမ်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

မဟာကတော့ အိပ်ကောင်းဆဲ . . . .

x x x   x x x   x x x

'ဘာပြောတယ်'

'ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ယမနေ မရှိတော့ဘူး'

မီးထိုးသမားက လာပြောတော့ သူ ရုတ်တရက် ပြာ
သွားသည်။ နောက်မှ သူသေချာပြန်စဉ်းစားတော့ ညက သူ
လွန်သွားသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိသည်။

ယမနေကို သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည့် အဖြစ်ရယ်ပါ။

သူကထိုင်ရာမှာ အလျင်စလိုထ၍ ယမနေအခန်းကို
သွားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်တော့ အဇီ
တန်ပစ္စည်းရယ်လို့ တစ်ခုမှယူမသွား။ သူ့အတွက် စာလေးတစ်
စောင်မှတောင် ရေးမသွားချေ။

ဟား . . .

သူ စိတ်ပျက်စွာ ကုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်သည်။ ခဏ
ကြာတော့ ဦးသက်ပိုင်က အခန်းထဲဝင်လာသည်။

'မင်းသမီး ပျောက်သွားလို့ဆို၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

'ကျွန်တော် စဉ်းစားနေပါတယ်'

'စဉ်းစားလို့ မရဘူးလေ၊ တော်ကြာ အလုပ်လုပ်ရ
တော့မှာ'

သူက စိတ်တိုစွာ ဦးသက်ပိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်ခုခုပြောလိုက်မလို့လုပ်ပြီးမှ စိတ်ကိုမနည်း
ထိန်းထားလို့ ရသည်။

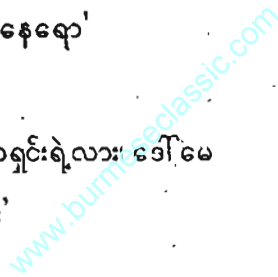
'ခင်ဗျား ရိုက်စရာရှိတဲ့အခန်းတွေ ဆက်ရိုက်ထားပါ။
ယမနေပါတဲ့ အခန်းကလွဲပြီးပေါ့။ တစ်ပတ်အတွင်း ယမနေ
ပြန်လာစေရမယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်အေးအေးထား'

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှဲချ
လိုက်သည် ဦးသက်ပိုင်က အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်မည်အလုပ်

'ဝါနဲ့ ဒေါ်မေနှောင်းရဲ့ အခြေအနေရော'

'သက်သာပါတယ်'

'မနေ့ညက ကိစ္စကို ခင်ဗျားသံသယရှင်းရဲ့လား၊ ဒေါ်မေ
နှောင်း ခင်ဗျားကိုအားလုံး ပြောပြီးပြီလား'

'မေနှောင်း ကျုပ်ကိုဘာမှမပြောဘူး၊ ပြောပြော မပြော
ပြော ကျုပ်ဘာမှ မသိချင်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ်မှာ ယမနေ့
ကို ပြန်တွေ့ရမယ့်ကိစ္စလောက် တခြား ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ကျုပ်
ခေါင်းထဲ မထားဘူး'

ဦးသက်ပိုင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတာကြောင့် သူ့ထ
တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီး

'ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ယမနေ့ကို ပြန်တွေ့
စေရမယ်၊ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ'

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ဦးသက်ပိုင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ
အကြောများ ထောင်ထသွားပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

သူက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွခါယမ်း၍ ခါးကြားထဲတွင် ထိုး
ထားသော ဟမ်းဖုန်းမှ ခလုတ်တချို့ကို နှိပ်လိုက်သည်။

'မေလား ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော်ကို သတင်းစာတိုက်
တစ်ချက်သွားပြီး ကြော်ငြာလေးတစ်ခု ထည့်ပေးပါ'

'ဘာကြော်ငြာလဲ၊ လူပျောက်ကြော်ငြာလား'

နိုး . . . နိုး . . .

သူက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ယမနေ
အကြောင်းကို သူက နောက်ကျောအောင်သိထားသူပီပီ ဒီကြော်ငြာ
မျိုး ဘာကြောင့်ထည့်တော့မှာလဲ။

'ဘာကြော်ငြာလဲ'

မေက ထပ်မေးသည်။

'စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း'

မေ အံ့ဩသွားသည်။ မေ အံ့ဩလိုပင် ယမနေ့လည်း
အံ့ဩပြီး သူ့ထံသို့ပြန်ရောက်လာမည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်
သည်။

x x x

x x x

x x x

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း။

မောင်မဟာနှင့် မယမနေ့တို့သည် နှစ်ဖက်လူကြီးများ
ရှေ့မှောက်တွင် ( ) နေ၍ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး
ပါကြောင်း။

'ဟင်'

ယမနေ သတင်းစာကိုကိုင်ရင်း အရမ်းအံ့ဩသွား
သည်။ မနေထင်ထားတာက လူပျောက်ကြော်ငြာ တစ်ခုပင်။
ယခုတော့ 'စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း' တဲ့။ မနေလည်း ဘာမှ
မသိရပါလား။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့လှည့်ကွက်တစ်ခုပေလား။

ယမနေက အခုလောလောဆယ် ရထားပေါ်ရောက်
နေသည်။ ယမနေသည် ဇာတိဖြစ်သော မော်လမြိုင်သို့ ပြန်
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရင်ငွေတသား ယမနေအတွက် အ
အေးချမ်းဆုံးဟု မှတ်ယူထားပြီး ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် သုံးနာရီဆိုလျှင် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ပြီ
ဖြစ်သည်။

အမေရယ်၊ အစ်ကိုရယ်နှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည်။ ပြန်
တွေ့တာ ရိုးရိုးမဟုတ်။ ဒီကြော်ငြာကြီးနှင့်ဆိုတော့ ယမနေကို
လက်ခံကြပါတော့မလား။

မနေတွေးရင်း ငိုချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ရထားဘူတာသို့ဆိုက်သည်နှင့် တယ်လီဖုန်း
ကို ကောက်လှည့်လိုက်သည်။

'ဟဲလို'

'ယမနေလား'

အစ်ကိုအသံကို ကြားရသည်နှင့် မနေ ဘယ်လိုမှ
ဆောက်တည်ရာမရတော့ချေ။

'အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မနေ့ကို လုံးဝ
မသနားဘူး။ အစ်ကို သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ယမနေဟာ အစ်ကို
လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့ရတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်လို့များ ထင်နေသလား
ဟင်'

'ကဲမိ ကလေးရယ် အစ်ကိုကို ရန်တွေ့မနေနဲ့တော့၊
အစ်ကို ကလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာပါ။
အစ်ကို့ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါတော့'

'ပြန်လာခဲ့ရမယ် ဟင်း ဟင်း'

မနေ နာနာကျင်ကျင် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လဲ ယမနေကို ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး
ဘာကြောင့် ဒီစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းက ပါလာရတာလဲ’
မကျေမနပ်နှင့် သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသူက နေထွန်းဖြစ်
သည်။

‘ဟ ဒီလိုပြန်ခေါ်မှပဲဖြစ်မှာမို့ ဒီလိုပြန်ခေါ်တာပေါ့ကွ
အဓိကက ယမနေပြန်ရောက်လာဖို့ပဲမှတ်လား’

‘ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားလွန်းတယ်’

‘ဟေ့ကော့ငှာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ဝင်မစွက်
နဲ့၊ ဦးသက်ပိုင် ဒီမှာ နည်းနည်းလောက်လာပြောစမ်းပါဦး’

သူက ထိုင်နေရာမှထပဲ ဦးသက်ပိုင်ကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသော ဦးသက်ပိုင်က
ချက်ချင်းပင် သူတို့နားသို့ရောက်လာပြီး

‘နေထွန်း လာစမ်းပါဦးကွာ မင်းဘာရစ်နေတာလဲ’

‘ဒီမှာ အန်ကယ် ကျွန်တော် ဒီကားကို ဆက်မရိုက်နိုင်
တော့ဘူး’

မဟာက သူတို့အကြားမှ ပြဿနာကို သူနှင့်မဆိုင်
သလို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သတင်းစာဖတ်နေလိုက်သည်။

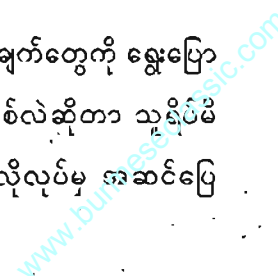
နေထွန်းစကားကြောင့် ဦးသက်ပိုင်မှာတော့ ခေါင်းရှုပ်
သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် နေထွန်း၏ပခုံးကို ဖက်၍ မဟာနှင့်
ခပ်လှမ်းမင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဆက်မရိုက်ချင်တော့ဘူး
အန်ကယ်’

‘ဟ ဆက်မရိုက်ချင်လို့ရမလား စာချုပ်ချုပ်ပြီးသား ပြီး
တော့ ဒီကားက ငါတို့ရဲ့ အသက်ပဲ ငါတို့အိမ်အခြေအနေလည်း
မင်းသိရဲ့သားနဲ့ မင်းကိုတင်ရိုက်လိုက်တဲ့ကားတစ်ကားကြောင့်
ငါတို့မှာ ဟန်ပဲရှိတော့တာလေ’

ဦးသက်ပိုင်က အရေးကြီးသောအချက်တွေကို ရွေးပြော
လိုက်သည်။ နေထွန်း ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လဲဆိုတာ သူ့ရိပ်မိ
ပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဒီလိုလုပ်မှ အဆင်ပြေ

မည်ကိစ္စကို ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် သူဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ယခုရိုက်နေသော ရုပ်ရှင်ကားထဲတွင် သူ့အင်အားကို ရေကုန်ရေခန်းသုံးထားသည်။ ဒီကားမအောင်မြင်လျှင် မိမိခွေး ဖြစ်ပြီဆိုတာ ဦးသက်ပိုင်သိသည်။ ဒါကြောင့် ဒီကားကို ရိုက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

‘စိတ်လျှော့စမ်းပါကွာ’

သူက နေထွန်း၏ပခုံးကို နှစ်ချက်လောက် ပုတ်လိုက် တော့ နေထွန်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခုံတစ်ခုံတွင် သွားထိုင်နေ သည်။ ဒီကောင်လေး ဘာတွေ ခံစားနေရသလဲဆိုတာ မိမိရိပ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မေနှောင်းနားသွား၍

‘မေနှောင်း’

‘ဪ အစ်ကိုကြီး’

မေနှောင်းက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မေနှောင်းလည်း မျက်နှာတော့ အတော်ကျသွားတာ သူ့သတိပြုမိသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဆေး

ကဆင်းလာပြီး ဒီနေ့မှာ ရိုက်စရာရှိသော အခန်းတွေကို အပြီး ရိုက်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူလည်း မေနှောင်းကို အတော်လေးသနားမိသည်။

‘ဘာပြောမလို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပြောလေ ဘာကြည့်နေ တာလဲ’

‘ဪ ဒီကားမှာ မေနှောင်းလည်း အတော်အပင်ပန်းခံ ရတယ်နော်’

‘ခဲရမှာပေါ့ ဒီကားက ကျွန်မတို့ရဲ့ အသက်ပဲလေ’

‘အေးလေ အဲဒါကို ဟိုမှာ မင်းတူက မရိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောနေလို့’

‘ဘယ်လို’

‘ဟုတ်တယ် ယမနေနဲ့ မဟာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း

သတင်းပါလာလို့တဲ့’

‘ဪ’

မေနှောင်းလည်း ခေတ္တငိုငံသွားသည်။

ပြီးမှ

'ယမနေနဲ့ နေထွန်းနဲ့က ချစ်သူတွေလား'

'ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးကွာ သူ့ဘက်ကဖြစ်နေတာ နေမှာ

ပေါ့

မေနှောင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'ပြောရခက်သားပဲ'

'ဘာပြောရခက်တာလဲ ငါတို့ သူ့အတွက် ဘယ်လောက် ကြိုးစားထားရလဲ သူက မသိတဲ့အပြင် သူ့အတွက်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကိုတောင် သူကမလုပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ ငါစိတ်မတိုပဲ မလား။

'ဟုတ်ပါတယ်လေ ဒါပေမယ့် နေထွန်းကိုနားလည်ပေးနိုင်ဘူးလား'

'နားလည်ပေးရမယ် အေး အဲဒါဆိုရင်လဲ ငါခွေးလုံးလုံး ဖြစ်တော့မယ်'

မေနှောင်းက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွယမ်း၍ နေထွန်းရှိရာ သို့ လျှောက်သွားသည်။

'နေထွန်း'

'ဪ နှောင်းနှောင်း'

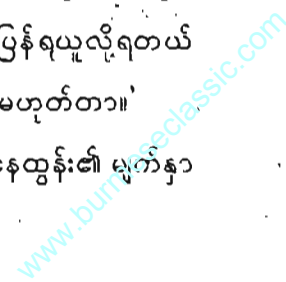
'သိပ်ခံစားနေရလား'

နေထွန်းက ပြန်မဖြေ။ သည်ကလေးရဲ့ ရင်ထဲကို မေနှောင်း လည်ခံစားပေးလို့ရသည်။ မိမိလည်း ဒွန်းနှင့်ခွဲခွာ ရတုန်းက ရူးမတတ်ကိုခံစားရသည်လေ။

'ဒီလိုပါပဲ နှောင်းနှောင်းရယ် ကျွန်တော်တော့ လောကကြီးကို သိပ်စိတ်နာနေတယ်။'

'ဟုတ်ပါပြီ နှောင်းနှောင်းသိပ်ကိုနားလည်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် နှောင်းနှောင်းပြောချင်တာက ကလေး ဒီလိုဖြစ်နေတော့ရော ဘာများအကျိုးထူးမှာလဲ စဉ်းစားကြည့် ခါဦး ဒီလိုဖြစ်နေမယ့်အစား ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ် အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပြီး ယမနေကို ပြန်ရယူလို့ရတယ် လေ။ စေ့စပ်ထားတာလက်ထပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။'

မေနှောင်း၏ စကားသံအဆုံးတွင် နေထွန်း၏ မျက်နှာက လင်းလက်၍လာသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ နှောင်းနှောင်းပြောတဲ့အချက်ကို ကျွန်တော် မေ့နေတယ်၊ တကယ်ပါ နှောင်းနှောင်းပြောမှ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နှောင်းနှောင်း။ ကျွန်တော် စောစောကဆို အရမ်းတိုစိတ်ညစ်နေတာ အန်ကယ်ပြောလိုက်တော့ ပိုဆိုးတယ်’

‘နှောင်းနှောင်း နားလည်ပါတယ်။ ကဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြရအောင်’

နေထွန်းက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရိုက်စရာရှိသည်များကို ဆက်ရိုက်နေတော့သည်။

မေနှောင်းကတော့ ကိုယ့်အခန်းပြီးသွား၍ နားနားနေနေ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မဟာက မေနှောင်းနားလျှောက်လာ၍

‘ဒေါ်မေနှောင်းက သိပ်တော်တာပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဪ ဖောဖောက နေထွန်းက တော်တော်လေး’

ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဆက်မရိုက်ဘူး ဘာညာနဲ့ ပြောနေတယ်မှတ်လား’

‘အင်းလေ သူကလူငယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ အလျှော့အတင်းလုပ်ပေးရတာပေါ့။’

မဟာ ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘မေနှောင်း ရင့်ကျက်လာတယ်’

‘ရှင်’

မေနှောင်းက ရုတ်တရက် သူပြောသော အဓိပ္ပာယ်ကို မပေါက်ချေ။ ရုတ်တရက် မဟာ၏မျက်နှာကပျက်သွားပြီး စကားလမ်းကြောင်းကို ချက်ချင်းပြောင်းလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ဒေါ်မေနှောင်းနေကောင်းသွားပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီရှင် သိပ်တော့အားမပြည့်သေးဘူးပေါ့’

‘ကျွန်တော်လဲ မနက်ဖြန်ဆို ခရီးထွက်ရဦးမယ်’

‘ဪ ဘယ်ကိုများပါလိမ့်’

'မဟာက ရယ်မောလိုက်သည်။

'မော်လမြိုင်ကိုပါ ယမနေ့ကို သွားခေါ်ရမယ်လေ'

'ဩော် ယမနေ့က မော်လမြိုင်ကိုတောင် ရောက်သွား
တာကိုး'

'ဟုတ်တယ် သူ့ရဲ့ ဇာတိပါပဲ ယမနေ့ဟာတကယ်တော့
ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးလေးပါ။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်သူ့ကို စေ့စပ်ခြင်းနဲ့ ဆုချလိုက်တာ သူ့လောက်
ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကျွန်တော့်ဘဝမှာ မတွေ့ဘူးသေးတာ
တော့အမှန်ပါပဲ။'

နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောစရာမရှိတော့သလို တိတ်
ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

x x x   x x x   x x x

'ဟဲလို မနေ နေကောင်းတယ်နော်'

အစ်ကိုသည် သူ့ပြောသောရက်အတိအကျပင် မနေ့
ထံသို့ ရောက်လာသည်။

'ဟိတ် မနေ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ပစ္စည်းတွေ
ကူသယ်ဦးလေ'

အိမ်အဝမှာရပ်နေသော မနေ့ကို သူက လှမ်းပြောတော့
မှ မနေ့လည်း သံတိဝင်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ သွားသယ်လိုက်
သည်။

'အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပဲလား'

'အင်းလေ နှစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မနေ့ကိုလာခေါ်
တာပေါ့။ အန်တီရော့ရှီလား'

မနေ့က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုပြီး သူ့ထံမှ ခြင်းတွေ
ကို ကူသယ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားလိုက်သည်။

'အန်တီနေကောင်းတယ်နော် မတွေ့ရတာတောင်
အတော်ကြာသွားပြီ'

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်စောင့်နေသော ယမနေ၏ မိခင်ကို
သူက ယဉ်ကျေးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'အေးကွယ် သမီးက ပြန်းခိုင်းကြီး ပြန်ရောက်လာတော့'

အန်တီဖြင့် လန်ဒွားတာပဲ ဘာများဖြစ်သလဲလို့

သူက ယမနေ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ယမနေ့က သူတို့ဖြစ်ထားသောပြဿနာကို သူမ၏မိခင်ကို ဘာမှပြောထားဟန်မတူပေ။

'ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ ကျွန်တော်ကလည်း မအားဘူး။ သူကလဲ ပြန်ချင်တယ်ဆိုတော့ အရင်လွတ်လိုက်တာပါ ကျွန်တော်ကအခုမှ လိုက်လာတာပါ'

'အေး အေး မောင်မဟာ လိုက်လာမယ်ဆိုတာ သမီးက ကြိုပြောထားပါတယ်။ အခန်းလဲပြင်ထားတယ်'

'ဒါနဲ့ အန်တီ ဟိုကောင်ကြီးရောမတွေ့ပါလား။ ဘယ် သွားလဲ'

သူက သူ့ဒုက္ခရောက်စဉ်က သူနှင့်အတူ ကျောက်တွင်း တူးခဲ့သော ယမနေ့၏အစ်ကို သီဟကို မေးလိုက်သည်။

'သီဟလား'

ရုတ်တရက် မနေ့၏မိခင်က ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်နှာ တွေ့ ဝဲလာသည်။

'သီဟဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ'

'မင်းသူငယ်ချင်း သီဟတစ်ယောက်တော့ ဆုံးရှုံးပြီ ကွယ်'

'ဗျာ'

'အေးကွယ် ဒီအကြောင်းတွေကို အန်တီနောက်မှ အေး အေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ် အခု မောင်မဟာ နားလိုက်ပါဦး သမီးရေ မောင်မဟာကို အခန်းလိုက်ပို့လိုက်ပါဦး'

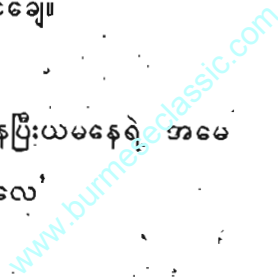
'ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ'

သူက ယမနေ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝမကောင်းချေ။ သီဟဆိုတာ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။ ယခုလိုကြီး ရုတ်တရက် သိလိုက်ရတော့ သူ့ဘယ်လိုမှကို မယုံနိုင်ချေ။

'အစ်ကိုဘယ်နေ့ပြန်မလဲ'

'အစ်ကိုတစ်ရက်လောက်ထပ်နေပြီး ယမနေ့ရဲ့ အမေ အတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပြီးမှ ပြန်မယ်လေ'

'အမေအတွက်စီစဉ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မရှိနေမှာပဲ

လေ'

ယမနေက သူ့ကို သူမ မလိုက်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်၍
ပြောသည်။ ထိုအခါသူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ယမနေကို
တစ်ချက်ကြည့်၍

'ကိုယ်ခရီးပန်းလာတယ်။ ကိုယ့်ကို အမော့ဆို့အောင်
မလုပ်ပါနဲ့'

'အင်းလေ နေ့ဘက်နေ့မှပဲ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊
အစ်ကို့ နားပါ'

ယမနေက အေးအေးလေးလေးပြောပြီး အခန်းဝမှ လှည့်
ထွက်သွားသည်။ သူကစိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
သည်။ အခြေအနေတွေက သူထင်ထားသလောက်မလွယ်ကူ
ပါလား။

ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ညလုံးကားမောင်းလာခဲ့သမျှ
တွေ ခြေပစ်လက်ပစ်ကို အိပ်ချလိုက်သည်။

'အစ်ကို အစ်ကို'

သူ့ဘယ်လောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားလိုက်လဲမသိပါ။
ယမနေ တံခါးလာခေါက်မှပင် နိုးတော့သည်။

'အစ်ကို ညနေစာစားရအောင် လာနိုးတာပါ'

'အေးကွာ အစ်ကို အိပ်ပျော်သွားတယ် ရေချိုးပြီးမှပဲ
လာခဲ့တော့မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ မြန်မြန်လေးလုပ်နော် အမေစောင့်နေတယ်'

'သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

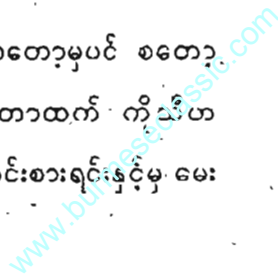
'မနေသွားနှင့် အစ်ကိုလိုက်လာခဲ့မယ်'

'ဟုတ်'

မနေက သူ့အခန်းရှေ့မှ ထွက်သွားပြီးနောက် အမြန်
ဆုံး အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

'လာ မောင်မဟာ'

ထမင်းစားခြင်းကို သူ့ရောက်လာတော့မှပင် စတော့
သည်။ အမှန်ဆိုရင်တော့ သူ့ဗိုက်ဆာတာထက် ကိုယ့်ဟ
အကြောင်း သိချင်မိသည်။ သို့သော် ထမင်းစားရင်းနှင့်မှ မေး

မကောင်း၍ မြိုသိပ်ထားရသည်။ ထမင်းစားပြီးတာနှင့် သူ့ရဲ့ ပုံစံကို ရိပ်မိစွာ ယမနေ၏မိခင်က

‘မောင်မဟာကို ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး သီဟ အကြောင်းသိချင်နေပုံရတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကဲ ကဲ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး သမီးလည်းထိုင်လေ ဒီလိုကွယ် မင်းသူငယ်ချင်းက အင်မတန်လောဘကြီးတာ အဲဒီ လောဘကြောင့်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့’

ယမနေ၏မိခင်က တရားရသလိုပြောသည်။

‘ဒီလိုကွယ် မင်းနဲ့အတူအောင်ထားတဲ့ ကျောက်က တစ်သက်စားလို့မကုန်အောင်ရပေမယ့် သီဟက လောဘထပ် တက်ဟယ်။ အဲဒါနဲ့ မိုးကုတ်မြေကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားတယ် လေ။ အန်တီလဲ တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝမရဘူး။ အဲဒီမှာ တွင်းဝယ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်တူးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ တွင်းပြိုကျပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့ကွယ်။’

‘ဖြစ်ရလေ’

သူသီဟကို သတိရရင်း မချိမဆန့်ကို ခံစားရသည်။

‘အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆို အန်တီနဲ့ ယမနေ သားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတော့တာဆိုတော့ အတူနေချင်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ အန်တီလဲ ယမနေနဲ့ အတူရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါတော့။ ကျွန်တော် အန်တီကို မိခင်အရင်းတစ်ယောက်လိုပြုစုစောင့် ရှောက်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ’

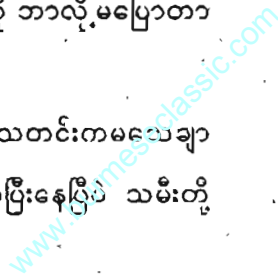
ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်းလှိုက်လှိုက်လှဲ လှဲပြောလိုက်မိတော့သည်။

သူ့စကားကြောင့် ယမနေမိခင်က တွေဝေသွားသည်။

ယမနေကတော့ သူ့အမေကိုတစ်ချက်ကြည့်၍

‘အမေက အစ်ကိုဆုံးတာ သမီးကို ဘာလို့မပြောတာ လဲ’

‘ဪ သမီးရယ် ပထမတော့ သတင်းကမသေချာ လို့ နောက်တော့လည်း သေတဲ့သူကသေပြီးနေပြီပဲ သမီးတို့’

အလုပ်ပိုရုံပဲ ရှိမှာမို့လိုပေါ့ကွယ်'

'အမေရယ်'

'ယမနေက သူမိခင်ခြေရင်းမှာ သွားထိုင်၍ တင်းတင်း

ကြပ်ကြပ် ဖက်ထားသည်။

'ဒါဆိုရင် အန်တီကိုအားနာပါတယ်။ မပြောမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခွင့်ပန်ပါရစေတော့ ကျွန်တော် ယမနေကို လက်ထပ်ပါရစေ။ ယမနေရော အန်တီကိုပါ တစ် သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်'

'မောင်မဟာနဲ့ ဆိုရင်တော့ အန်တီက အားလုံးစိတ် ချပြီးသားပါ ဒါပေမယ့် သမီးလေးသဘောကရှိသေးတယ်ကွယ်'

သူက ယမနေကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယမနေက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပင်တုန်ပြန်၍ ကြည့်ပြီး

'ယမနေစဉ်းစားပါရစေဦး အကယ်၍ ယမနေခေါင်း မညိတ်ဘူးဆိုရင် စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်သိမ်းပေးပါ။'

'ကောင်းပါပြီ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်'

'အန်တီ ကျွန်တော်ယမနေ့ကို ဆုံးရှုံးမှာစိုးတာနဲ့ ယမနေရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကို မယူမိဘဲ သတင်းစာထဲမှာ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်း ပြီးစီးခြင်း ထည့်လိုက်မိတယ် အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်'

'ရပါတယ် ကဲ အားလုံးက ယမနေ့ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ယမနေ့ဆန္ဒက အန်တီဆန္ဒလိုသတ်မှတ်လိုက်ပါ။ ကဲ အန်တီ အနားသွားယူလိုက်ဦးမယ်'

ယမနေ့မိခင်က အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချေပြီ။ သူနှင့် ယမနေ၏ အသက်ရှူသံခပ်ပြင်းပြင်းများသာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

x x x   x x x   x x x

နောက်ထပ်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ သူ့နှင့်အတူ ယမနေတို့သားအမိသည် ရန်ကုန်သို့လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် သူတို့ရိုက်ကွင်းကိုပြန်စဉ်ခဲ့သည်။ အားလုံးက ကြိုးစားပမ်းစား သရုပ်ဆောင်ကြသည်။ သို့သော်မကြာခင်မှာပင် ပြဿနာကပေါ်တော့သည်။

‘ဒုက္ခပါပဲကွာ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီးကြိုးစားစမ်းပါဦး’

အဲဒါက မင်းသားသစ်နေထွန်း၏ အသံက သဲ့သဲ့ကလေးပဲထွက်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွတ်’

နေထွန်းက ဒီကားနှင့်မှ ရုပ်ရှင်နှစ်ကားရိုက်ဖူးသည်။ သူ့အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလွန်း၍ အသံတွေပါပြာဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဒါရိုက်တာဖြစ်သော ဦးသက်ပိုင်ပျာယာခတ်ရတော့သည်။

သူနှင့်တွဲဖက်၍ သရုပ်ဆောင်ရသော ယမနေသည်

ဇာတ်ကား စရိုက်ကတည်းကပင် ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးကို ပြနိုင်သဖြင့် တော်သေးသည်။ နေထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲတွေ တွေ့နေရသော ဦးသက်ပိုင်ကို ယမနေက ကူညီ ဖြေရှင်းသွားတတ်သည်။ ဦးသက်ပိုင်သည် လူသစ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပွဲထုတ်ရသဖြင့် မှိုးရိမ်စိတ်ပိုနေသည်။

သို့သော် မင်းသမီးနေရာတွင် ယမနေကိုပဲ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းရမည်ဟု မဟာက တောင်းဆိုထားသည်လေ။

‘မင်းဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ ပါးစပ်ပဲစာသားအတိုင်းပါးစပ်လှုပ်နေ အသံကို နောက်မှ သွင်းယူမယ်’

‘ဟာ ဒါဆို သရုပ်ဆောင်ရတာ ဘယ်အသက်ပါမှာလည်း အန်ကယ်ရဲ့’

ဦးသက်ပိုင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ရှင်းပြရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နေထွန်းပြောတာလဲ ဟုတ်နေသဖြင့်

‘ကဲ ကဲ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော်မြတ်သဘောအတိုင်းအာ လုပ်ပေတော့’

သူကစိတ်ပင်ပန်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းဆရာဝန်ခေါ်ပြီးပြီလား’

သူ့လက်ထောက်ဒါရိုက်တာကို မေးလိုက်သည်။ ထိုသူ

က

‘ခေါ်ပြီးပါပြီဆရာ သူကပြောတယ် ခဏတဖြုတ်အ
နေနဲ့တော့ပါးစပ်ကို ဆေးပြားငုံထားပါတဲ့။’

‘အေး ဒါပဲ တတ်နိုင်တယ်မှတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး ကောင်းရော’

သူက စိတ်ညစ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင့်ကို မင်းသားနဲ့ တူ
အောင် ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ’

သူက ခုံတွင်ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေကာ ရိုက်ကွင်းထဲသို့ သူ
လက်ထောက် ဒါရိုက်တာ ဝင်ရောက်ကြီးကြပ်သည်ကို ကြည့်
နေသည်။ ရိုက်ကွင်းမှာ လူတွေပြည့်ကျပ်နေသည်။

ပုံမှန်အဖွဲ့သားများအပြင် ဂျာနယ်တွေမှ ဝေဖန်ရေး ဆောင်း
ပါးရှင်တွေ ရောက်နေသည်။

နောက်ပြီး စာနယ်ဇင်းသမားအချို့လည်း ရောက်နေ
သည်။ ပရိသတ်ကြီးကလည်း မနည်းချေ။

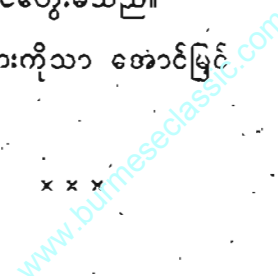
ဦးသက်ပိုင်သည် ရိုက်ကွင်းထဲမှ နေထွန်းကို ဝေး
ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်သထက် စိတ်ပျက်လာသည်။

ဒီကောင်လေးမှာ အနုပညာပါရမီမရှိဆိုတာ မိမိ
အစောကြီးကတည်းက သိဖို့ကောင်းသည်။ ယခုတော့ အားလုံး
နှောင်းသွားကုန်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုမှတော့ ဘာမှကို မတတ်နိုင်တော့။ မိမိ
တွင်ရှိသော ငွေကြေးအားလုံးကို ပုံအောပြီးဖြစ်သည်။ နောက်
ကျမှ သိခြင်းက မိမိအပြစ်ဟု ဦးသက်ပိုင်တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုရိုက်လက်စကားကိုသာ အောင်မြင်
အောင်ရိုက်ဖို့ရာ ရှိနော့သည်။

x x x   x x x   x x x

'အခြေအနေက ကျွန်မတို့ထင်ထားတာထက်တောင် လွယ်ကူနေသေးတယ်။ နေထွန်းက လုံးဝအစွမ်းအစမရှိတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ'

'မေ၏စကားကြောင့် သူ့ကျေနပ်စွာ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ကို ပွတ်လိုက်သည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကျုပ်အခုလို အရှုံးခံပြီး ရိုက်ရတဲ့ အတွက် သူတို့ဆီက တစ်ခုခုတော့ အသေအချာပြန်လိုချင်တယ်။ ရအောင်လည်း ယူမယ်'

'ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လို အနေအထားမျိုးဖြစ်ချင်သလဲ ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မကိုပြောပါ။'

'အင်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ သူတို့ကို ခွက်ခွတ် လန်ကို ဖြစ်သွားစေချင်တယ် အားလုံးကို နလံပြန်မထူနိုင်အောင် ကို ဖြစ်သွားစေချင်တယ် ဖြစ်မှာပါ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ရာ အတွက် ပရိယာယ် ကော်င်းကောင်းကြီးလိုတယ်။'

မဟာက ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီးတွေးရင်း ပြောလိုက်

သည်။

'အခုဆို သူတို့မှာ 'ဟန်သာရှိပါတော့တယ်လေ' မေကလည်း သိနေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် နာမည်ရှိသေးတယ် အဲဒီနာမည်ကိုပါ နလံ မထူနိုင်အောင် ကျွန်တော်က လုပ်ပစ်ချင်တာ'

'ရှင်နဲ့ သူတို့နဲ့ အတော်လေးကို အငြိုးကြီးကြီးမားမား ရှိခဲ့ပုံပေါ်တယ်နော်'

'အငြိုးလား ရှိတာမှ သိပ်ရှိတာပေါ့ တစ်ဘဝလုံးစာပဲ' သူကပြောရင်းနှင့်မှ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို စဉ်မှာပင် မေနှောင်းက သူတို့ဘေးလာထိုင်တာကြောင့် စကား မဆက်ဖြစ်တော့။

'ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်မေနှောင်း ရိုက်ရတာအဆင်ပြေရဲ့ လား သရုပ်ဆောင်တာရော Mind ဝင်ရဲ့လား'

'ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ နေထွန်းကို ပဲ အားမရတာ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ'

'အသစ်မှီလို့ နေမှာပါ'

'ဒါဆို ယမနေလဲ အသစ်ပဲလေ'

မဟာက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်သည်။ ယမနေက မိမိကိုယ်တိုင် စနစ်တကျသင်ကြားထားသူလေ။ ယမနေကိုတော့ ဘယ်မှီနိုင်ပါ့မလဲဟု တွေးမိသည်။

'စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ။ အားလုံး သူ့ဘာသာ သူ့အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားမှာပါ'

ထိုစဉ် ရိုက်ကွင်းမှ အသံထွက်လာသည်။

'အားလုံးတိတ်ကြပါ စောစောက ရိုက်ကွက်ကို ပြန်စမယ်'

ဒုတိယအကြိမ်ပြန်စသော ရိုက်ကွက်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားပြီး ယမနေကတော့ အကောင်းဆုံးသံရုပ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။

'ကပ်'

'ယမနေတော်တယ်ကွာ'

မဟာက သတိလက်လွတ် ယမနေ၏ပခုံးကို ပုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ထောင့်တစ်ထောင့်မှနေ၍ နေထွန်းက မကျေမနပ်ကြည့်နေသည်။

'အခု နားကြမယ်ဟေ့'

အားလုံးက အနားယူကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း ယမနေက မဟာအနားမှ မခွာတော့။

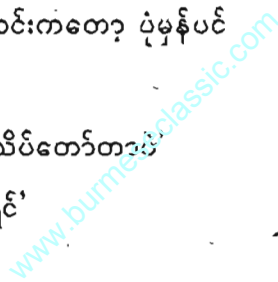
'မနေ ကိုယ့်နားမှာပဲ မနေနဲ့လေ ဟိုမှာ နေထွန်းက သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘူး'

'မနေ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ မနေက စေ့စပ်ပြီးသားဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ'

သူက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မေနှောင်း၏ရှေ့တွင် အနေရကြပ်သလို ခံစားရသည်။ မေနှောင်းကတော့ ပုံမှန်ပင် ယမနေကိုကြည့်၍

'ယမနေက သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်တော်တာပဲ'

'အစ်မကိုတော့ မမှီသေးပါဘူးရှင်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မတို့က ကျလူဖြစ်နေပါပြီလေ
နေထွန်းတစ်ယောက် ဒီကားမှာ အောင်မြင်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်တယ်'

မေနှောင်းက နေထွန်းကို အလေးထားမှန်း မဟာရိပ်
မိသည်။

'ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ အစ်မရယ် ဒါနဲ့ အစ်မက အသက်
ဘယ်လောက်ကတည်းက ရုပ်ရှင်စရိုက်တာလဲ'

'ကလေးသရုပ်ဆောင်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ဆယ့်နှစ်နှစ်
လောက်ကတည်းက'

'ဪ အစ်မက ဒါကြောင့် သိပ်တော်တာကိုး'

'ဟုတ်တယ် အစ်မ မင်းသမီးစဖြစ်တုန်းကဆိုရင် ခွန်း
ဆိုတဲ့ မင်းသားနဲ့ အတွဲညီညီသရုပ်ဆောင်ခဲ့တာပေါ့'

မေနှောင်း၏စကားကြောင့် မဟာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား
သည်။

'အခု အဲဒီမင်းသားရော'

'ဆုံးရှုပါပြီကွယ် မတော်တဆမှုတစ်ခုကြောင့်ပေါ့ ဒါ

ပေမယ့် အစ်မရင်ထဲမှာ သူရှိနေသေးတယ်'

မဟာက မေနှောင်းကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမများ မိမိကို ရိပ်မိနေပြီလားဟူသော သံသယနှင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မေနှောင်း၏ မျက်လုံးအစုံက ရီပေနေပြီး
ခပ်ဝေးဝေး သို့ငေးကြည့်နေလေသည်။

အားလုံးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။ မဟာကတော့ မေနှောင်းကို ပွေ့ဖက်၍ မိမိ ခွန်းပါဟူ၍

တောင် ပြောချင်မိတော့သည်။

သို့သော် မိမိစိတ်ကို မိမိနိုင်အောင် ထိန်းရမည်။ သူတို့
ကို မိမိလက်စားချေရမည်။ ယခုအချိန်မှတော့ မိမိ၏အကြံအ
စည်များကို အပျက်စီးမခံနိုင်ပါ။

'ကဲ ရိုက်ကွင်းပြန်စကြမယ်'

ဒါရိုက်တာဦးသက်ပိုင်၏စကားကြောင့် အားလုံးရိုက်
ကွင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ကန်ခြင်းဆက်
လက်၍ ရိုက်နေကြတော့သည်။

သို့သော် မေနှောင်း၏စိတ်များက ရိုက်ကွင်းထဲတွင်
မရှိတော့ကြောင်းကိုတော့ မည်သူမျှ မသိနိုင်ချေ။

x x x   x x x   x x x

‘ဒီနေ့ မင်းသရုပ်ဆောင်တာတွေက အကုန်လုံး စိတ်
မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေတယ် အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

ဦးသက်ပိုင်က အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် မေနှောင်း
ကို စတင်၍ ဆူလေတော့သည်။

‘နေထွန်းရော မင်းရော အတူတူပဲ မင်းတို့တွေ ငါ့တို့
ဒုက္ခပေးနေတာလား သတ်နေတာလား ဒီကားမအောင်မြင်ရင်
ဝါခွေးဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိရဲ့သားနဲ့ကွာ’

• ဦးသက်ပိုင်က ခြေပစ်လက်ပစ်ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချလျှင်
ပြောသည်။

‘အဲဒါတွေက ခဏထားပါ ကျွန်မ ရှင့်ကို အရေးကြီးတာ
ပြောမလို့’

နေထွန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်

၍

‘ကျွန်တော်သွားနားလို့ ရပြီလား’

‘သွားကွာ သွား’

ဦးသက်ပိုင်က အတော် စိတ်တိုနေဟန်ဖြင့် အော်လိုက်
သည်။

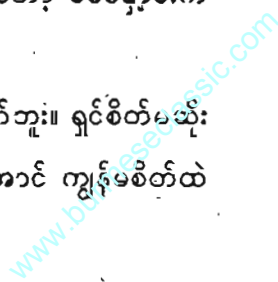
‘ကဲ မင်းတရော ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ရှင် စိတ်အေးအေးထားပါ ကျွန်မအံ့ဩနေတာက
ဦးမဟာကို ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရလို့’

‘ဟ ငါတို့နဲ့ အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်နေတာပဲ ရင်းနှီး
ရမှာပေါ့’

ဦးသက်ပိုင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ မေနှောင်းက
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဆိုလိုတာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ရှင်စိတ်မဆိုး
နဲ့ ကျွန်မတို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်မစိတ်ထဲ

မှာ ခံစားလို့ရနေတယ်’

‘ဘာပြောတယ် မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေက မဟာနဲ့မှ ပြန် ပေါက်ဖွားလာတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

မေနှောင်းက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘မေနှောင်းပြောတာကို သေချာနားထောင်ပေးပါ အစ်ကိုကြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေနှောင်းဘဝမှာ ခွန်းကလွဲပြီး ကျွန်မ ချစ်နိုင်မယ့်သူရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တယ်’

‘ဟ အချိန်တွေ ဒီလောက်ကြာနေပြီ မင်းဒီကိစ္စကြီးက မပြောင်းလဲနိုင်သေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ထားပါတော့ အဲဒါက ခွန်းလေ အခုဟာက မဟာ ဘာဆိုလဲ’

ဦးသက်ပိုင်၏ အသံက ဒေါသမပါအောင် ထိန်းချုပ် ပြီး ပြောနေရပုံပေါက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ခွန်းနဲ့ မဟာတစ်ယောက်တည်းပဲလို့ ကျွန်မ

ယုံကြည်နေတယ်ရှင်’

‘မင်းအရူးပဲကွ ဩော် ငါသိပြီ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရတူ နေလို့ ပြောတာလား’

‘ဟင့်အင်း တကယ့်ကို တစ်ယောက်တည်းလို့ ယုံကြည် တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ယုံကြည်ရသလဲ’

‘ဒါပြောပြဖို့ မလွယ်ဘူး’

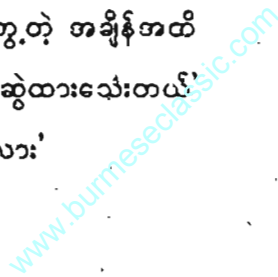
မေနှောင်းက စဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားပြီး

‘ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ ပထမဆုံး သတိထားမိတာက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က အမာရွတ်ဖြူဖြူလေးပဲ’

‘နားမလည်ဘူး’

‘မေနှောင်း ခွန်းကို အသည်းပုံလော့ကတ်သီးလေးပေး ထားတယ် ဘားဖံမှာ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့ အချိန်အထိ အဲဒီလော့ကတ်သီးလေးကို သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသေးတယ်’

‘သူ့မသေဘူးလို့ မင်းက ထင်တာလား’

'သူ့အလောင်းကို ဘယ်သူကမှ အတိအကျ မပြနိုင်ဘူးလေ'

'အဲဒီ သံသယစိတ်က မင်းဆီမှာ ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာတာလဲ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ အစီအစဉ်တွေလား'

'အဲဒါဆိုရင် ရှင့်ကို ဒီလိုပြောပြနေစရာအကြောင်း တောင်မရှိတော့ဘူး'

မေနှောင်းက အတော်စိတ်တိုသွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ပြင်တော့ မေနှောင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို သူကလှမ်းဆွဲသည်။

'ဆက်ပြောစမ်းပါဦး မင်း ဒီလောက်တောင် သေချာနေရင် သူ့ကို တာလို့မမေးတာလဲ မေးမယ်ဆို မေးဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီးရတာပဲ'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်မမမေးချင်ဘူး အဲလို မေးလိုက်လို့ ကောင်းတဲ့အဖြေပေါ်လာရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ မကောင်းတဲ့ အဖြေတစ်ခုရရင်တော့ ကျွန်မရှောင်ရမှာ ကျွန်မက သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ထားသလို ဖြစ်ထားတယ်လေ'

'သွားစမ်းပါ အမှန်တော့ ဒီကိစ္စက စစ်ဆေးအဖြေထုတ်လှိုင်အဖေ'

လောက်အောင် မင်းရဲ့ သံသယအတွေးတွေက မခိုင်မာဘူး မဟုတ်လား'

ဦးသက်ပိုင်က မယုံကြည်လေမာန်ဖြင့် ခပ်စော့စော့ ပြောလိုက်သည်။

'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မအမြင်က တစ်ခုပေါ်တစ်ခု လွှမ်းမိုးပေါ်လွင်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ပုံရိပ်နှစ်ခုကို မြင်နေရသလိုပါပဲ ခုခုကမှာ မဟာရဲ့ ပုံရိပ်ဖြစ်နေပြီး နောက်ခကမှာ ဒွန်းရဲ့ ပုံရိပ်ဖြစ်နေပြန်ရော'

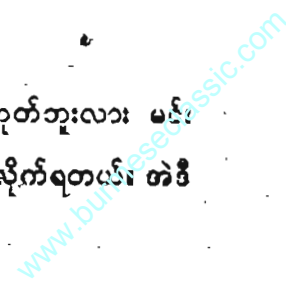
'အခုမင်းဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံက ဒီလူနှစ်ယောက်အသွင်ထူဆင်တူတယ်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတာလား'

'ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မက သူ့ကို စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်နေတယ်လို့ ပြောတာလား'

ဦးသက်ပိုင်ခေါင်းကိုညှိတ်ရင်း

'ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်ဘူးလား မင်း'

အဲဒီ ဒွန်းဆုံးပြီးတဲ့နောက် အတော်ကြီးခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ

အပိုင်း (၃)

ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးလို့ ပြီးစီးသည်အထိကို ဘာမှ ပြဿနာ
ထပ်မပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။

သို့သော်

'အလုပ်သိပ်များနေတယ်ထင်တယ် ဦးသက်ပိုင်'

ရုပ်ရှင်တိပ်များထားရာ စတူဒီယိုခြံဝိုင်း ပင်မတံခါး
ပေါက်မှ အစောင့်ဖြစ်သူက ဒါရိုက်တာကြီး၏ မှန်မှိုင်းသောမျက်
နှာ၊ နီရဲသောမျက်လုံးများကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။
သည်လူကြီးသောက်ထားတာတွေများနေပြီဟု ဦးသက်ပိုင်တွေ့
မိသည်။

သို့သော် မိမိအဆင့်ဖြင့် သည်အကြောင်းတွေမပြော
အပ်ဟု ယူဆသည်။

'မောင်ရင့်ရဲ့ အကြံပြုချက်ကို လိုအပ်တဲ့အခါကျရင်
ကျုပ်တောင်းပါမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

ဦးသက်ပိုင်က ပြောရင်းနှင့်မှ ကားကို ရုပ်ရှင်ခြံအတွင်း

သို့မောင်းသွင်းသွားလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဖလင်လိပ်
တွေ ထားရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဖလင်လိပ်တွေကို ပြန်ကြည့်ခြင်း စစ်ဆေးခြင်း လုပ်
လိုက်သည်။ ဤဖလင်လိပ်တွေက မိမိရဲ့အသက် မနှုတ်ဖြန်
အထူးပွဲပြုသတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

အခက်အခဲတွေကြားမှ ဖြစ်ပေါ်လာရသော ရုပ်ရှင်
ကားကြီး ။ ဤကားအောင်မြင်လျှင် အောင်မြင်၊ မအောင်မြင်
လျှင်တော့ မိမိမြောင်းထဲရောက်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကားကို အသေအချာတစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်နေ
ခိုက်မှာပင်

'တူ တူ တူ တူ'

ခါးကြားတွင်ထိုးထားသော ဟမ်းဖုန်းက ထမြည်လာ
သည်။

'ဟယ်လို'

'အန်ကယ်လာ မြန်မြန်လာခဲ့ပါ ဒီမှာ နှောင်းနေတယ်'

ဆေးရုံရောက်နေလို့

'ဟေ'

သူ့အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ဖလင်တွေကို ကမန်းက
တန်းသိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာပြီး
ခြံဝရောက်တော့မှ သတိရကာ ကားကို တစ်ပြန်ဆုတ်၍ ခြံစောင့်
ကို

'ဟေ့ကောင် ဘယ်သူလာလာ ဖွင့်မပေးနဲ့နော် အထဲမှာ
ဖလင်ဘူးရှိတယ်။ တစ်ခုခုဆိုမင်းပဲ ငါစိတ်ချမယ်နော်'

'စိတ်ချပါဆရာ'

သူကဆေးရုံသို့တန်းမောင်းသွားလိုက်သည်။ ဆေးရုံ
ရောက်တော့ နေထွန်းနှင့် အရင်တွေ့ရသည်။

'ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'မသိပါဘူး အန်ကယ် ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားတော့
ဟော့ဒီဆေးပုလင်းရယ် လဲနေတဲ့ နှောင်းနှောင်းရယ်တွေ့တာ

နဲ့ ဆေးရုံကို အတင်းပို့ခေါ်လာတာ'

'အခုဘာတဲ့လဲ'

'ဗိုက်ထဲက အစာတွေကို စုပ်ထားတယ်'

သူက အော်ပရေးရှင်းအခန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်

၍

'အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရလား'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလည်း မသိဘူးကွာ'

သူက မေနှောင်းကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တစ်ညလုံးပူပန်နေ
ခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မဟာဆီမှ တယ်လီဖုန်း
ဝင်လာသည်။

'ဦးသက်ပိုင် ဒီနေ့အထူးပွဲ ကိုးနာရီမှာရှိတယ်နော်
ခင်ဗျားတို့အားလုံးအဆင်သင့်ပဲလား'

'ကျွတ် ဘယ်ကလာ အဆင်သင့်ရမှာလဲ ဒီမှာပြဿနာ
တွေ တက်နေတယ်ကွ'

ဦးသက်ပိုင်က စိတ်တိုတိုနှင့်ပိတ်အော်လိုက်သည်။

'ဘာပြဿနာလဲ ခင်ဗျား ပြဿနာက အထူးပွဲပြုမှာ
လောက် အရေးကြီးလို့လား'

'ဟ အရေးကြီးတာပေါ့ ဒီမှာ ငါ့မိန်းမသေတော့မယ်ကွ'

မဟာက ခဏတိတ်သွားပြီးနောက်

'ဒေါ်မေနှောင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အခုဆေးရုံပေါ်မှာကွ'

'ဪ ဒါဆို ခင်ဗျား နေပြီမယ်အထူးပွဲကို သွားဦး
မှာလား'

ဦးသက်ပိုင်သည် မဟာ၏ မေးခွန်းကြောင့် ခေတ္တတွေ
ဝေသွားသည်။ ပြီးနောက် သူ့ဆုံးဖြတ်ရသည်။

'အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရောက်အောင်သွားလိုက်
ပါမယ်'

'ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့ ယမနေကတော့
လာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။'

'ဘာကြောင့်လဲ'

'ကျွန်တော်တို့ အခု ရှစ်နာရီ ဖလိုက်နဲ့ စင်ကာပူကို
သွားတော့မှာ'

'ဟင် ဒါဆို'

'ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပဲ ပွဲကိုကြည့်ထိန်းလိုက်ပါ ဦးသက်
ပိုင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ယုံတယ် တစ်ပတ်တိတိကြာရင်
ကျွန်တော်ရော ယမနေပါ ပြန်လာမယ် အဲဒီကျမှ ပြန်တွေ့ကြ
တာပေါ့ ဒါနဲ့'

မဟာက ဆက်မပြောတော့ပဲ စကားကို ရပ်ထားပြီး
ကာမှ

'ဒေါ်မေနှောင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ'

'အဲဒါကျုပ်မပြောချင်ဘူး'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအထူးပွဲကိုတော့ သွားလိုက်ပါ
လာကြမယ်သူတွေက ရုပ်ရှင်လောကသားတွေချည်းပဲ အရေး
ကြီးတယ်။'

'ကျုပ်နဲ့ နေထွန်းသွားဖြစ်အောင်သွားမှာပါ'

'ကောင်းပါတယ် ဝတ်လုပ်ခံ'

တစ်ဖက်မှ ပုန်းပိတ်သွားတော့ ဦးသက်ပိုင်စိတ်ထဲမှာ

လေးလေးပင်ပင်ကို ခံစားရသည်။

x x x   x x x   x x x

အထူးပွဲပြုမည့်ရုပ်ရှင်ရုံ၏ ဆင်ဝင်အောက်ထဲသို့ ဦးသက်ပိုင်နှင့် နေထွန်းတို့ဝင်သွားသည်နှင့် အင်တာဗျူးသမား များက ဝိုင်း၍ လိုက်လာသည်။

'ဦးသက်ပိုင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကားကို ကျေနပ်အားရမှုရရှိပါလဲ့လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားထားပါတယ်။ အသစ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တင်တာဆိုတော့ ပိုပြီး ကျွန်တော် အားစိုက်ထားပါတယ်။'

သူက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသော အမှန်တရားများကို ဖွင့်တ

ပြောလိုက်သည်။ အရမ်းများသော လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ အင်တာဗျူးသမားများ၊ စာနယ်ဇင်းသမားများက ပို၍ များပြားလာသည်။

'ခင်ဗျားကိုမျှော်နေတာကြာပြီ ဘယ်သွားပုန်းနေတာလဲ'

သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူပုခုံးကို ပုတ်၍ မေးလိုက်တာကြောင့် သူကပြုံးပြီး

'ပုန်းနေတယ်ဟုတ်လား'

ဦးသက်ပိုင်က အံ့ဩဟန်လုပ်သည်။ ပြီးမှ စကားကို ဆက်သည်။

'ဒီကားအတွက် ကျုပ်ဘယ်လောက်စိတ်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသားနဲ့ နောက်ပြီး ဒီကားအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်အားထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသားနဲ့'

'စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ ကားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ'

ဖလင်လိပ်ကို ပြစက်ထဲထည့်ပြီး ရစ်သည်။

'ကဲ ငါစိတ်ချမယ်နော်'

သို့သော် ရုပ်ရှင်ပြသော အသင့်အနေအထားဖြစ်မှ စက်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးသက်ပိုင် ခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားတော့ လက်ခုပ်ဩဘာ သံများကို ကြားရသည်။

သူ နေထွန်းနံ့ဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် မီးတွေ မှိန်သွားသည်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထူက ကြီးစိုးထားသည်။

'ယခုကြွရောက်လာကြသော မင်းပရိသတ်များရှင်' ချိုသာသိမ်မွေ့သော အသံကလေး အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လက်ခုပ်သံများ ဝေါခနဲ ကြားရသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ မီးမောင်းကြီးများဟိုတစ်ချောင်း သည်တစ်ချောင်းလင်းလာ သည်။ ထို့နောက် အားလုံးစုပေါင်းသွားပြီး ပရိသတ်အလယ်

တစ်နေရာသို့ သွားထိုးသည်။

'အခု ရုပ်ရှင်ရဲ့ ထုတ်လုပ်ရေးဒါရိုက်တာ ဇာတ်ညွှန်း ဦးသက်ပိုင်ပါရှင်'

မီးမောင်းများက သူထိုင်ရာသို့ စုပြုံ၍ ကျလာသည်။

သူက ထိုင်ရာမှထ၍ ခန်းမအလယ်သို့ လျှောက်လာ သည်။ လက်ခုပ်သံများကို မဆိုစလောက်လေးခါးကိုင်ပြီး အသိ အမှတ်ပြုသည်။ လက်ခုပ်သံများ စဲသွားအောင် အားပါးတရ ပြုံးပြီး စောင့်နေသည်။

'အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ခင်ဗျာ လူကြီးမင်း တို့ ယခုလက်ခုပ်သံများကြောင့် ကျွန်တော် အင်မတန်မှကို ကြီးစားရကျိုးနပ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

သူက စသည်ဖြင့် သူကားကို စိတ်ဝင်စားရာစိတ်ဝင်စား ကြောင်းဖွင့်ပြနေမိသည်။ သို့သော် သူ့တွေးနေမိသည်အ ကြောင်း တစ်ရပ်ကား မဟာသည် ဘာကြောင့်များ ဤရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူနေရာကို ရယူနိုင်ပါလျက်နှင့် မသွားလဲ

ဆိုတာကိုဖြစ်သည်။

သူက ကြာရှည်မစဉ်းစားအားပါ။ အားလုံး၏လက်ခုပ် သံများကို နားထောင်ရင်း နိဂုံးချုပ်စကားကိုပြောရန် အားယူ လိုက်သည်။

လူကြီးမင်းတို့ ဒီကားကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး ချင်ချိန် အကဲဖြတ်ပါ။ လူကြီးမင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဒီ "အချစ်ကလေးစား" ဆိုတဲ့ ကားကို အစအဆုံးတိုင်အောင် ကြည့်ပြီးမှ ကြားရမယ့် လက်ခုပ်သံတွေကို ကျွန်တော်နားထောင်ချင်ပါတယ်။

ဦးသက်ပိုင်ပေါ်သို့ ထိုးထားသည့် မီးမောင်းကြီးတ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှိန်သွားသည်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပ်တူ သံပင် မကြားရလောက်အောင် ငြိမ်နေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကန့်လန့်ကာကြီးနှစ်ခြမ်း ဟသွားသည်။

'ဒါရိုက်တာသက်ပိုင်မှ စီစဉ်တင်ဆက်သော' ဦးသက်ပိုင်က ထိုစာတမ်းကိုကြည့်ပြီး အရမ်း အံ့ဩ သွားလေသည်။ 'ပထမစာတမ်းထိုးရန် သူတို့ရိုက်ကူးထားသည်

ကား 'ဒါရိုက်တာသက်ပိုင်နှင့် ဦးမဟာတို့မှ စီစဉ်တင်ဆက်သော' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော အခြင်းအရာများကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့သည်။ ပရိသတ်အား လုံး မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေသည်။ သို့သော် ရှေ့ဆုံး ပြကွက်များ ပိတ်ကားပေါ် ထင်လာသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်၍ တိတ်နေသော ပရိသတ်အားလုံး ဆူဆူညူညူနှင့် ဒေါသဖြစ်ကုန် ကြသည်။

ပြသောပုံများက ဆင်ဆာမဲ့ပုံတွေဖြစ်သည်။ သူက ထို ပုံများကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးနီရဲလာသည်။

ဦးသက်ပိုင်သိနေသည်။ မိမိဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဘာမှ မပြောနိုင်။ ကွဲတာကမှ ရက်ရက်စက်စက်ကို ဖြစ်သည်။ မိမိတစ် သက်လုံးထူထောင်ခဲ့သော မိမိ၏ဘဝသည် တစ်မိနစ်မျှမကြာ သောအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ဆည်မရအောင်ပျက်စီးသွားပြီ။ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်မည့်ကိစ္စကို ရှောင်လို့မရ။

မိမိတော့သွားပြီ။

မိမိကပရိသတ်၏အသံများကို နားထောင်ရင်း ကြောက်

ရွံ့လာသည်။

ထို့ကြောင့် ခုပ်သွက်သွက်ပင် ကန့်လန့်ကာကြားထဲသို့

ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

ထိုအထဲမှာပင် အသက်ကို မနည်းရှုနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

တူ တူ

ခါးကြားထဲမှ မြည်လာသော ဟမ်းဖုန်းကို စူးစူးဝါးဝါး

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုဖုန်းက မိမိအတွက် ကောက်ငွေတမျှင်များ ပြစ်မလား

လို့ပါ။

သို့သော်

'ဘယ်နှယ်လဲ ဦးသက်ပိုင် တော်တော်ကြီးမှ အရသာ

ရှိရဲ့လား'

'ခွေးသား မင်းလုပ်တာ မင်းလုပ်ရက်တယ် ပြန်လာခဲ့
စမ်း မင်းကို အသေသတ်မယ်'

ဦးသက်ပိုင်က ဒေါသတကြီးထအော်တော့ တစ်ဘက်မှ
ရယ်မောလေသည်။

'စိတ်ချ ကျုပ်ကလည်း တစ်ပတ်အတွင်းကို ပြန်လာမှာ
ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိသေးတယ်'

သူက ဒေါသတကြီးဖုန်းကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

x x x x x x x x x

အိပ်ယာပေါ်တွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ လဲလျောင်းနေသော
မေနှောင်းကို သူအစ်ချက်ငေးကြည့်လိုက်သည်။ မေနှောင်း၏
မျက်လုံးအစုံက ပွင့်လာပြီး

'အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လားဟင်'

သူလည်ချောင်းက ဘာမှပြောမထွက်ပေ။ ခေါင်းကို
သာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မနေ့က သူကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်
အပျက်တွေကိုသာ သူပြောပြလိုက်လျှင် မေနှောင်းထပ်မံ၍
သေချင်စိတ်ပေါက်သွားမလားမသိပါ။

မေနှောင်း၏လက်ကို ခပ်ဖွဖွသာကိုင်ရင်း ပြုံးပြနိုင်
အောင် ကြိုးစားရသည်။ သူပြုံးတော့ ပြုံးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော်
မချိပြုံးသာဖြစ်လိမ့်မည်။

‘ဘာလို့အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ’

‘ကျွန်မက အားလုံးအတွက် လူပိုဖြစ်နေလို့ပါ’

‘ကိုယ့်အတွက်တော့ မပိုပါဘူး။ အမြဲတမ်းကို လိုအပ်
နေပါတယ် ကလေးရယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူက မေနှောင်းကို ကြည့်ရင်းမျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာ
သည်။ သူ့ဘဝပျက်ပြီဆိုတာ မေနှောင်းမှ မသိရှာသေးတာကိုး။
ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မတွေးချင်။ ပြန်တွေးရင် မဟာကို သတ်
ချင်လာသည်။

‘နေထွန်းရော မတွေ့ပါလား’

‘ဒီကောင်လား’

ဟုတ်ပါသည်။ မေနှောင်းပြောမှပင် သူနေထွန်းတို့

သတိရတော့သည်။ သူ ဒီကောင်လေးကို လုံးဝမေ့နေသည်။

‘ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင်မသိပါဘူး’

‘အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကိုစိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့
ပုံစံမျိုးပဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောပါလား’

‘အိုကွာ ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံရောက်နေ
တာ ဘယ်သူက ပျော်နိုင်မှာလဲ’

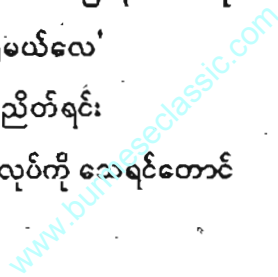
သူကမျက်နှာပေါ်မှ သောကများကို သတိထား၍
ဖျောက်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘မေနှောင်းကတော့လေ မင်းသမီးကို မလုပ်ချင်တော့
ဘူး’

‘အေးပါကွာ မေနှောင်း ဆေးရုံကဆင်းပြီးရင် အစ်ကို
ကြီးတို့ အားလုံးနဲ့ဝေးရာမှာ သွားနေကြမယ်လေ’

မေနှောင်းက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွညိတ်ရင်း

‘ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးပဲ ဒါရိုက်တာအလုပ်ကို သေရင်တောင်

မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူးဆို'

'အဲဒါက အရင်တုန်းကလေ မေနှောင်းရဲ့ အခုလော
လောဆယ် မေနှောင်းသာ နေကောင်းအောင်နေပါလေ'

သူကမေနှောင်းရဲ့ ဆံစပ်လေးကို သပ်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

'မေနှောင်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သိပ်အားနည်းနေသေးတယ်'
အနားယူနေဦးမှပေါ့'

'အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မအပေါ် သိပ်ကောင်းတာပဲနော်
ကျွန်မကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်မ မသေမချင်း အစ်ကိုကြီးနားက
ဘယ်တော့မှ မခွဲခွာတော့ဘူးလို့။'

မေနှောင်းက "သူ့ကိုကြည့်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြော
တာကြောင့် သူ့နှလုံးသားအစုံမှာ ပီတိဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့
သည်။

'အေးပါကွာ နောက်ထပ် ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါ

ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးကို ကတိပေးစမ်းပါ ဘာခုကွနဲ့ပဲကြံကြံ'

'ကတိပေးပါတယ် အစ်ကိုကြီး မေနှောင်းဘယ်တော့
မှ ဒါမျိုးထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး'

ထိုစကားကြားရတော့ သူရင်ထဲမှာ စိတ်အေးချမ်းခြင်း
တစ်ဝက်ရရှိလေသည်။

'ကဲ ဒါဆို အစ်ကိုကြီး အိမ်ပြန်ဦးမယ် လုပ်စရာရှိတာ
လေးပြန်လုပ်လိုက်ဦးမယ် နပ်စံငှားထားတယ်နော် အရေးအ
ကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ခိုင်း'

'စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး လုပ်စရာရှိတာသာ အေးအေး
လုပ်ပါ ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့'

စိတ်မပူပါနဲ့သာပြောရသည် သူမေနှောင်းကို စိတ်မ
ချစွာ ဆေးရုံတွင်ထားခဲ့ရလေသည်။

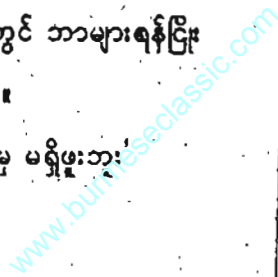
x x x

x x x

x x x

ပြန်ကျနေသော ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများကို သူ့ရဲ့ရဲ့
 မကြည့်ရဲတော့။ ဒါဟာ နေထွန်း၏လက်ချက်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။
 'နေထွန်း၊ နေထွန်း'
 အခြင်မှာ ဖိနပ်ရုံနေတာကြောင့် နေထွန်းရုံနေမည်ဆို
 တာသူ့ကျိန်းသေသိသည်။
 'နေထွန်း'
 'ဪ အန်ကယ်ပြန်လာပြီလား'
 နေထွန်းက အိမ်ထဲမှ ဖရိုဖရဲပုံစံနှင့်ထွက်လာသည်။
 'မေနှောင်းက မင်းကိုမေးနေတာ မင်းသွားမကြည့်ဘူး
 လား'
 'သွားကြည့်ရမယ် ဟင်း ဟင်း'
 နေထွန်းက ရယ်မောပြီး ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်သည်။
 'မေနှောင်းကို သွားကြည့်ဖို့နေနေသာသာ ကိုယ့်မျက်
 နှာတောင် ကိုယ်မှန်ထဲကို ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းမသိဘူး'
 'ပိုမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ မင်းဖြစ်တာက အပရိတပါ။ ငါက

မှ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်စားနဲ့ လှီးဖို့ကောင်းတယ်'
 'ဦးမဟာတို့ ရိုက်ချက်ကတော့ပြင်းတယ်'
 'တော်စမ်းပါကွာ ငါ ဒီကောင်နာမည်ကို အသံတောင်
 မကြားချင်ဘူး'
 သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ဝင်
 ထိုင်လိုက်သည်။
 'အန်ကယ် အဲဒါက ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်လို့ထင်လဲ'
 'ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘဝကတော့ အဖတ်ဆည်လို့
 မရအောင် ပျက်ပြိုကွ'
 'မဟုတ်ဘူးလေ အကြောင်းအရင်းတော့ရှိရမှာပေါ့'
 နေထွန်းပြောမှ သူ့အသေအချာစဉ်းစားမိသည်။
 ဟုတ်သားပဲ သူ့နှင့်မဟာကြားထဲတွင် ဘာများရန်ငြိုး
 ကြီးကြီးမားမား ရှိနေသလဲဟု တွေးမိသည်။
 'ငါနဲ့ မဟာကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဖူးဘူး'

'အန်ကယ်ဘက်မှာ မရှိပေမယ့် သူ့ဘက်မှာရှိလို့ စီလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာပေါ့'

နေထွန်းစကားကြောင့် သူငြိမ်ကျသွားသည်။ သူကား ဘာကြောင့်လဲဟူသော အဖြေကို နက်နက်နဲနဲရှာမိသည်။ သို့ သော် အဖြေက ထွက်မလာချေ။

'ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းကျွန်တော်တို့အိမ်မှာလည်း ကံဆိုးမှု တွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်နေတယ်နော် အန်ကယ်သတိထားမိလား'

'အေး ငါ့ဘဝမှာ ခွန်းဆုံးသွားတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ အခု တစ်ကြိမ်ပေါ့'

ဦးသက်ပိုင်က ပြောရင်းနှင့်မှ ခွန်းကို သတိရမိသည်။

ခွန်းကို သတိရမိတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေနှောင်းဆေး ရုံမတက်ခင်တုန်းကပြောခဲ့သော စကားများကို သူပြန်သတိရမိ သည်။

အမှန်တကယ်ပဲ မဟာသည် ခွန်းဖြစ်နေပါသလား။ သူသည် အသေအချာတွေ့ရင်း ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။

'စဉ်းစားလို့ရပြီလားအန်ကယ်'

'ငါစဉ်းစားတာဖြစ်နိုင်မလားမသိဘူး'

'အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါ ကျွန်တော်တို့ဘာဆက် လုပ်ကြမလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနာဂတ်နာမည်လဲ ရစရာမရှိ အောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ မင်းသားလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဒီလောကကြီးကို အရမ်းစိတ်ကုန်သွား ပြီ။ အမေ့အိမ်ပြန်ပြီး ကျောင်းတက်မယ်ပဲ စိတ်ကူးတယ် အန်ကယ်ဇော'

သူက နေထွန်းပြောသောအရာများ ခေါင်းထဲသို့မ ရောက် တစ်ချက် ရောက်တစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။

'ငါကတော့ မဟာနဲ့ နောက်တစ်ပတ်ဆုံပြီးမှပဲ သိမှာပဲ'

x x x

x x x

x x x

ဦးသက်ပိုင် ကျွန်တော်အိကို ရောက်လာမယ်လို့ ကျွန်
တော် မျှော်လင့်ပြီးသားပါ'

သူ့ဇနီးခန်းထဲသို့ရောက်သွားချိန်တွင် မဟာက ထိုင်၍
သတင်းစာဖတ်နေသည်။

'သတင်းတွေကတော့ တော်တော်လေးကို ဝေဝေဆာ
ဆာပဲနော်'

ဦးသက်ပိုင်က ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ အံ့ကိုတင်းတဦး
ကြိတ်ထားသည်။

'ကဲ ယမနေ့ရေ ဒါရိုက်တာကြီးအတွက် အမှုအစား
တစ်ခုခုလောက်လုပ်ပါဦး'

'ငါ အဲဒါတွေ သောက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ ငါ
ဘာရန်ငြိုးရုံလို့ ငါ့ကို ဒီလိုဘဝပျက်စောင် လုပ်ရသလဲ
ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တယ်'

'စိတ်ချ ပြောပြမှာပါ ခင်ဗျားသိကိုသိရစေမယ် အရင်
ဆုံး ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ပုံဖော်

ကြည့်ပါဦးလေ ပြီးရင် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ရဲရဲတောင်
ကြည့်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဟင်း ဟင်း'

မဟာက ရယ်မောလိုက်သည်။ ဦးသက်ပိုင်က မဟာ
ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

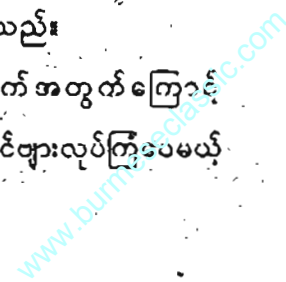
ယခင်ကလို့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် မဟုတ်ပါပဲ
ရိတ်သင်ထားသော ပုံစံက တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆင်သလိုလို
ရှိနေသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ပုံဖမ်းလို့ရပြီလား'
'မင်းဟာ မင်းဟာ'

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့အရင်တုန်းက မွေးစား
သား ခွန်းပဲ'

'မင်း မင်းတကယ်ပြောနေတာလား'
မဟာက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကြောင့်
ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ကြံခြင်းကိုခံရတဲ့ ခွန်းပဲ ခင်ဗျားလုပ်ကြံပေးမလို့

ကျုပ်မသေခဲ့ပါဘူး'

မဟာက အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောသည်။

'မင်းအထင်မှားနေပြီ ငါမင်းကို လုပ်ကြံတာမဟုတ်ဘူး'

'ဟား ဟား ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အရင်ကလို ခင်ဗျားစီမံ

တိုင်း နာခံတတ်တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလေးလို့ထင်နေလို့လား

ဟား ဟား'

'ဦးသက်ပိုင် ဦးသက်ပိုင်'

မဟာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။ ဦး

သက်ပိုင်ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းခြင်းများပြည့်နှက်

လျက် ဝမ်းသာခြင်းက သူ့သေပြီဟုထင်ထားခဲ့သော ခွန်းကို

ပြန်တွေ့သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းက ခွန်းက သူ့ကို အထင်

မှားနေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

'ခွန်း မင်း ဘယ်ကဘယ်လို'

'ပြောပါ့မယ်လေ ကျုပ်ဘယ်လောက် ဒုက္ခခံခဲ့ရသ

လဲဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့စနက်ကြောင့် ကျုပ်တောင်ပေါ်ကပြုတ်ကျ

ခဲ့ပေမယ့် မသေခဲ့ဘူး။ ယမနေရဲ့ အစ်ကိုက ကျုပ်ကိုကယ်တင်

ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ယမနေရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကျုပ် မိုးကုတ်

တက်ပြီး စီးပွားရှာရာကနေ ဒီအခြေအနေကို ဖြစ်လာတာပဲ'

ဦးသက်ပိုင်က အံ့ဩတုန်နိုင်ဖွယ် ခွန်းကို ငေးကြည့်နေ

မိသည်။

'ဘာကြောင့်ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင်ဖြစ်တာ ခွဲ

သလဲ သိလား ခင်ဗျားကို လက်စားချေချင်လို့ ရှင်းလား ဘာရဲ့

ရည်းစားကို လိုချင်လို့ သားကိုသတ်တဲ့ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို

လက်စားမချေရရင် ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုသွားပြီး လက်စားချေရမှာ

လဲ ခင်ဗျားဟာ မွေးစားအဖေပီပီ ပက်စက်တဲ့လူပဲ ကိုယ့်ခြံထဲ

က ကြက်ကို ကိုယ်ရိုက်သတ်စားတဲ့လူမျိုး'

'ခွန်း မင်းအထင်မှားနေပြီ'

ဦးသက်ပိုင်က ရှင်းပြရန် ကြိုးစားပေမယ့် မရတော့မှန်း

ကို ရိပ်မိသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလည်း နာမည်တစ်ခုလုံး ရစရာ

မရှိအောင် စုတ်ပြတ်သွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေ
နပ်ပါပြီ ကိုင်း ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ'

ဦးသက်ပိုင်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်
သည်။

'ခွန်း မင်းကို ငါတစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ် အဲဒါမင်းကို
ငါပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် မင်းကို နှောင်းလည်း
သေချာပြန်တွေ့ချင်ဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ် မင်းနှောင်းကိုတွေ့
လိုက်ပါဦး'

'တွေ့မှာပါ ကဲ ဦးစိုးရေ ဧည့်သည်ကိုလိုက်ပို့လိုက်ပါဦး'
အိမ်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာ၍ သူ့ကိုကား
နားအထိ လိုက်ပို့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းပြင်ကြီးဖြစ်နေသည်။
အတိတ်ရဲ့ ပုံရိပ်မျိုးစုံက သူ့ရဲ့စိတ်ထဲဝယ် ထင်ဟပ်လျက်။

x x x   x x x   x x x

'ဒီလောက်ပြဿနာတွေရွပ်နေတာ အစ်ကို ကျွန်မကို
ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ကျွန်မက သူ့စိမ်းလား ပြောပါဦး ပြောစမ်း
ပါဦး'

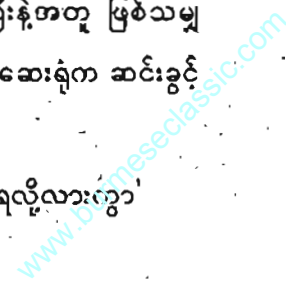
မေနှောင်းက ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်ပြီး မေးတော့
ဦးသက်ပိုင် ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

မေနှောင်းကတော့ သူ့ကိုပဲ အရမ်းစိတ်တိုနေသည်။
'ပြောပါဦး'

'မေနှောင်းကဆေးရုံပေါ်မှာလေ ပြီးတော့ ဒီလောက်
ဆိုးဝါးတဲ့ကိစ္စတွေ မေနှောင်းကြားရရင် ရှော့ခံဖြစ်သွားမှာကို
ဆိုးလို့ပါ'

'ဘာမှ ရှော့ခံမဖြစ်ဘူး အခုအချိန်မှာ မေနှောင်းဟာ
အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ ဖြစ်သမျှ
ပြဿနာကို ဖြေရှင်းမယ် ကဲ မေနှောင်းကို ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်
ရအောင် သွားပြောပေးပါဦး'

'ဆေးရုံက တကယ်ရော ဆင်းလို့ရလို့လားကွာ'

မေနှောင်းက ခေါင်းဆတ်ပြတော့ ဦးသက်ပိုင်ဆရာဝန် အခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။

သူသွားနေတုန်းတစ်ခဏလေးပင် မေနှောင်းက ပစ္စည်း တွေ သိမ်းထားလိုက်သည်။

မေနှောင်းကတော့ သူ့ကိုပဲ စိတ်တိုမိသည်။ မေနှောင်းကို မပြောပဲ ထားလို့ရယ်ပါ။ မဟာဆိုသောလူကို မေနှောင်း အစကတည်းက စိတ်မချခဲ့ချေ။ အခုလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးက မဟာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု မေနှောင်းတွေးမိသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆင်းလို့ရပြီမှတ်လား’

ခဏနေတော့ ဦးသက်ပိုင်မြန်ရောက်လာသည်။ သူ မျက်နှာက အားလုံးကို စိတ်လျော့ထားသည့်ပုံပင်။ မျက်နှာက အတော်ကို ပျက်နေသည်။ ယခုမှပင် ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေထဲ ကွာကျသွားပုံရသည်။

‘အိမ်ကိုပဲ တန်းမောင်းလိုက်မယ်နော် တစ်ခုခု အပြင်

‘မှာစားဦးမလား’

မေနှောင်းက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ အိမ်သို့ရောက်တော့ အိမ်ရှင်မရှိသော ရက်တွေအတွင်း ပုဇွန်ကြူနေသော အိမ်ကိုကြည့်၍ မေနှောင်း စိတ်မောမိသည်။

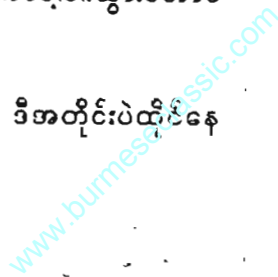
‘နေထွန်းရော’

‘နေထွန်း သူ့အမေတွေရှိရာကို ပြန်သွားပြီ သူက ရုပ်ရှင်လောကကို အရမ်းစိတ်ပျက်သွားပြီတဲ့ ကျောင်းပဲပြန်တက်တော့မယ်တဲ့’

‘ဪ ဒီကောင် မေနှောင်းကိုတောင် နှုတ်မဆက်သွားဘူး’

မေနှောင်းက ပြောရင်းနှင့်မှ ရယ်မောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ရယ်ချင်၍မဟုတ်ပါ။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားအောင်လို့ ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး စကားပြောဦးလေ ဒီအတိုင်းပဲထိုင်နေတော့မှာလား’

'ကိုယ်ပြောမယ် မေနှောင်း ကိုယ့်ကိုကွာလိုက်ပါ'

'ဘယ်လို'

'ဟုတ်တယ် မေနှောင်းကိုယ်ကိုကွာလိုက်ပါတော့'

ဦးသက်ပိုင်က ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတာကြောင့် မေနှောင်း နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

'အစ်ကိုကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ အစ်ကိုကြီးကို မေနှောင်းယူထားတာ ကွာဖို့ယူထားတာမဟုတ်တာ။ အစ်ကိုကြီး ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးကို မေနှောင်းက ပစ်ပြေးသွားမယ်လို့ ထင်နေလို့လား ပြောပါဦး'

မေနှောင်းက ဦးသက်ပိုင်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်သည်။ ဦးသက်ပိုင်က မလှုပ်မယှက်ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေလေသည်။

'ပြောလေ အစ်ကိုကြီး'

ထိုအခါမှ အသက်ဝင်လာသည့်ဟန်ဖြင့်

'မဟာက မဟာက ဒွန်းပဲ'

'အဲဒါ တကယ်ပဲ မှတ်လား'

'ဟုတ်တယ် သူ ကိုယ်တို့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး'

'ဟာ အစ်ကိုကြီးက အကျိုးအကြောင်းမရှင်းပြဘူးလား'

ဦးသက်ပိုင်က ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွခါယမ်းရင်း

'ရှင်းပြလည်း သူယုံမှာမဟုတ်ဘူး သူကိုယ်တို့ကို အကြီး

အကျယ်မုန်းတီးနေပြီကွာ တကယ်တော့ ကိုယ်က သူ့ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါကို သူ့ကို ကိုယ်က လုပ်ကြံတယ်လို့ ထင်နေတယ်လေ'

ဦးသက်ပိုင်က ပြောရင်းနှင့်မှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

'ဟာ အစ်ကိုကြီး အဲသည်လောက်မပျော့ညံ့နဲ့လေ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကိုထိန်းဦး'

ဦးသက်ပိုင်က ပြောရင်းနှင့်မှ မေနှောင်းကိုဖက်ထားလေသည်။

'ဟုတ်တယ် အကောင်းဆုံးက မင်းကိုယ့်ကိုကွာပြီး သူ့ဆီပြန်သွားပါ။ ဒါမှ သူနဲ့ ကိုယ်ကြားမှာရှိတဲ့ပြဿနာတွေ ငြိမ်းအေးသွားမယ်'

'ကွာရမယ်ဟုတ်လား ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးကို ယူထားတာ ကွာဖို့မဟုတ်ဘူး။ အရင်က ခွန်းကို ကျွန်မချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်နေပြီ ကိုယ့်အိမ်ထောင်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို အရုပ် တစ်ရုပ်လို့ မှတ်နေလို့လား'

သူ့စကားကြောင့် ဦးသက်ပိုင်ငြိမ်သွားသည်။

'ကဲ အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကို ခွန်းဆီကိုပို့ပေးပါ သူ့ကို အဖြစ်မှန်တွေ သွားရှင်းပြရမယ်'

'ရှင်းပြမနေပါနဲ့တော့ကွာ သူ ငါ့ဆီက ငါ့နာမည်တွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေယူပြီးပြီ အဲဒီအတွက် 'သူ့ကျေနပ်တယ်တဲ့'

'မဟုတ်ဘူး ဒါဟာ အမှန်တရားကိုဖြစ်ရမယ် အစ်ကို ကြီးလိုက်မပို့ပေးရင် ကျွန်မကိုယ်ဖာသာ ကိုယ်သွားမှာနော်'

'ဒီနေ့တော့မသွားပါနဲ့ဦး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ'

မေနှောင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၍ ကားသော့ယူပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

'ကဲ ကဲ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ် မင်းသိပ်နေကောင်း သေးတာမဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကားပေါ်မှာပဲ စောင့်နေ မယ်နော်'

မေနှောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ မေနှောင်းရဲ့ စိတ်တွေက အတိတ်ဆီသို့ ပြန်လည် လွင့်မျောသွားသည်။ ပြီးတော့ ခွန်းကို ပြန်တွေ့ရမည်လေ။

ဒါကြောင့် အရင်တုန်းက မဟာကိုတွေ့တိုင်း တရင်းတ နှီး ခံစားနေရတာကိုးဟုလည်း တွေးမိသည်။ ယခုတော့ မေနှောင်းသည် အစ်ကိုကြီးကို ဂရုဏာသက်စွာ တစ်ချက် စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း

'ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် အားလုံးတ ဓာမှန်အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့'

အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

မေနှောင်းက မဟာရဲ့ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ပြင်တော့ ဦးသက်ပိုင်က မေနှောင်း၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍

www.burmeseclassic.com

ကလေး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကြီး
ကို အားမနာပါနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပါ။

ဘာမှကို ဆုံးဖြတ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီး
ရယ် ရှင်းပြီဗျိ သွားတာပါ။

မေနှောင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဦးသက်ပိုင်က မေနှောင်း၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ တစ်
စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုလိုပင် အံ့စားမိသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မိမိသည် မေနှောင်းကို
ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်ရွံ့နေသေးတာပါပဲလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံး ကံတရားအတိုင်းသာဖြစ်ပါ
တော့။

ဦးသက်ပိုင် စိတ်ကို ဝုန်းဝုန်းချ၍ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်
ထားလိုက်သည်။

x x x   x x x   x x x

'အော် ဒေါ်မေနှောင်း လာပါ နေကောင်းသွားပြီနော်'
လှိုင်စာသ

လူကတော့ကောင်းပါတယ် စိတ်ကတော့မကောင်းဘူး
ရှင်။

'အင်းပေါ့လေ ဘယ်ကောင်းပါမလဲ ကိုယ့်ရဲ့ အမျိုးသား
က ဝီလောက်ပြဿနာတွေဖြစ်ထားတာကိုး'

မဟာက ခပ်အေးအေးပင်ပြော၍ သတင်းစာချထား
လိုက်သည်။

'ကျွန်မက အဲဒီကိစ္စကို ပြောချင်လို့လာတာပဲ ခွန်း၊ ရှင်
အထင်လွဲနေပြီ ကျွန်မပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါ'

'ကျွန်တော့်နာမည် မဟာပါဒေါ်မေနှောင်း၊ ခွန်းဆိုတာ
အတိတ်မှာနာကျင်စရာတွေနဲ့အတူ ထားခဲ့ပြီ အခုအရာရာကို
အောင်နိုင်နေတဲ့ မဟာ'

'ဟုတ်ပါပြီ ဦးမဟာ ရှင်ကျွန်မပြောတာကို တုစ်ချက်
လောက်ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ'

မေနှောင်းက အာတတ်နိုင်ဆုံး မိမိကိုယ်ကို မိမိအည်
ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း စကားကိုစပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

'အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ မြင်းတွေက အကုန် အဆိုးတွေချည်းပဲ အကောင်းမရှိဘူး။ အဲဒီထဲက အဆိုးဆုံးမြင်းကိုမှ မဟာရွှေမိသွားတာပါ အဲဒီမြင်းကောင်းကိစ္စကို ဦးသက်ပိုင်ဘာမှမသိပါဘူး။ ပြီးတော့ ပြုတ်ကျသွားပြီးမှ လိုက်ရှာကြသေးတာ တစ်နေ့ကုန်ပါပဲ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မတွေ့တဲ့ အဆိုးမှ ပြန်သွားကြတာ'

မေနှောင်းက မောသွားသဖြင့် ခဏနားလိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အဲဒီကားအတွက်တော့ ဝင်ငွေတွေ ပက်ပက်စက်စက် ရလိုက်တယ်မှတ်လား ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ဦးသက်ပိုင် ရလိုက်တယ် မှတ်လား'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ဦးသက်ပိုင်ကလုပ်ကြံတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါ ပြီးတော့ကျွန်မဦးသက်ပိုင်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရတာလဲ အန်တီလေးဆုံးပြီး ကျွန်မဘဝမှာအားကိုးအားထားမရှိတော့လို့ပါပဲ'

မေနှောင်းက စတားဆုံးတော့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

'ကဲ ရှင်းပြရမယ့် ကျွန်မတာဝန်ကတော့ ပြီးပါပြီ။ ယုံတာမယုံတာကတော့ ရှင်အပိုင်းပေါ့။'

မေနှောင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို မဟာကလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

'ကဲ ကျွန်တော်ယုံတယ်ဆိုပါစို့ ခင်ဗျားက ဦးသက်ပိုင်ကို ကွာပြီး ကျုပ်ကိုလက်ထပ်မလား'

မေနှောင်းက ပြေးညှင်းစွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျွန်မက မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးသက်ပိုင်ဟာ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဖြစ်နေပါပြီ ကျွန်မသူ့ကို အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပါပြီ'

'ဒါဆို ကောင်းပြီ ခင်ဗျား ခဏထိုင်နေပါ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပေးစရာရှိတယ်'

မဟာက မေနှောင်း၏ လက်ကိုလွှတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာ မဟာပြန်ထွက်လာသည်။ သွန်ဘေး

တွင် ယမနေပါ ပါလာသည်။

လက်ဝါးဖြန့်ပါ'

မေနှောင်းက ဘာမှန်းမသိပဲ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

မေနှောင်း၏လက်ဝါးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်ကား အသည်းပုံ
လော့ကမ်းသီးလေး

'ဟင်'

'ဟုတ်ပါတယ် မေနှောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ
ရှိတဲ့အပြားအတေးတွေ အမှတ်ရစရာတွေ ဒီနေ့ကစပြီး အားလုံး
ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်အားလုံးကို
မေ့ပြီး ယမနေနဲ့အတူ အေးချမ်းတဲ့ဘဝအသစ်ကို ထူထောင်ပါ
တော့မယ် ဦးသက်ပိုင်အပေါ်မှာလည်း ကျွန်တော်မှားတာတွေ
ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့'

မဟာက ပြောရင်းနှင့်နားလိုက်သည်။

'ဒီမှာ ချက်လက်မှတ်ပါ မေနှောင်းတို့ ဒီချက်လက်
မှတ်နဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခု ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ဖို့ လိုအပ်မယ်လို့

ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်'

မေနှောင်းက သူ့ရွှေတွင် ချလိုက်သော ချက်လက်
မှတ်ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာသည်။

'ဝါ ဝါ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ ဆိုလိုတာ
လားဟင်'

မဟာက သိမ်မွေ့စွာခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
တံခါးဖွင့်သံကြား၍ မေနှောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကိုသက်ပိုင်'

မေနှောင်းက စိုးရိမ်သလို မဟာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ မဟာ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတွေ ခိုတွဲနေသည်။

'ကျွန်တော်အားလုံးကို နားလည်သွားပါပြီ'

'ကောင်းပြီ နားလည်သွားရင် ကိုယ့်ကို တစ်ခုပြန်ပေး
ရမယ်'

မေနှောင်းက ဦးသက်ပိုင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖမ်းရိပ်စွာ
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

'အဲဒါက ကိုယ့်ကို ဦးပေလို့ ပြန်ခေါ်ဖို့ပဲ'

'ဦးပေ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကျွန်တော် ဦးပေရဲ့

သိက္ခာကို စော်ကားမိခဲ့တယ်'

'အေးကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့သားပါပဲလေ'

'ဦးပေရာ'

သားအဖနှစ်ယောက် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်လိုက်

ကြသည်။

ယခုတော့ မေနှောင်းရင်မှာရှိသော စိုးရိမ်သောကများ

အားလုံး ပြေလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

မဟာတစ်ယောက် ယမနေနှင့်အတူ ပျော်ရွှင် အေး

ချမ်းသော ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေဟု မေနှောင်း

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုထောင်းလိုက်သည်။ မ ဗြ

x x x

x x x

x x x